

Demokratik Halk İktidarı İçin İŞÇİ-KÖYLÜ

Ç
I
K
T
I

PARTIZAN

EMPERYALİST-
KAPİTALİZMİN
KRİZ
BATAĞINDA
YENİ BİR
GELECEK
YEŞERMEZ...

Kürt ulusal sorununun
çözümünde Türkiye Modeli:
Tasfiye ve tasfiyecilik
Sayfa: 29-49

Küresel kriz salgını
2009-2010
Emek uluslararası örgütlenme
potansiyelinden önce
milliyetçiliği deşifre et
Sayfa: 70-122

Sayı: 47

* 4-17 Eylül 2009

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Açılım'ın yol haritası:

“Tek dil, tek bayrak, tek devlet”

A. Gül'ün “iyi şeyler olacak” açıklamasının üzerinden henüz daha iki ay geçmişken, bu “iyi şeylerin” cumhuriyet tarihiyle yaşıt “Tek dil, tek millet, tek bayrak, tek devlet” gerçekliği bir kez daha ortaya çıktı. Bir kez daha “açılım”ın anlamı, niyeti ve hedefi direkt “açılım” sahiplerinin dilinden döküldü: **Tasfiye**

27 Mayıs'ta kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere'nin durumunu yeniden görüşen Adli Tıp Kurumu, işlevini, misyonunu ve yapısını bir kez daha gözler önüne serdi. ATK, onkolog bulunmadığı vs. gerekçelerle olumlu bir karar almazken, Zere'yi sahiplenen binlerce insan mücadeleyi yükseltmekte kararlı! “Güler Zere'ye özgürlük” şiarıyla hasta tutsakların serbest bırakılması talebini güçlü bir şekilde haykırılım! □ Sayfa 7

YALAN ve ALDATMACA

İki aydır “hayal aleminde” bir kuş misali uçma hezeyanı yaşanıyor ülkemiz topraklarında. Cumhurbaşkanı A. Gül'ün “iyi şeyler olacak” masalları, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın büyük bir “ciddiyetle” toplumun “her kesimini” dolaşıp oynadığı demokrasilik oyunu, Başbakan Erdoğan'ın gözyaşları içinde dinlenen ve takdir toplayan konuşması, hepsi ama hepsinin bir YALAN ve ALDATMACA olduğu “bilmeyenler” ve “bilmek istemeyenler” için açık hale geldi bir kez daha!

AÇILIM DEĞİL TASFİYE

Ama yine de bir kez daha tekrar etmekte fayda var, hala “bilmeyenlere” ve “bilmek istemeyenlere”: Hemen herkesi bir biçimde yanıltan ya da açık düşüren “açılım” sürecinin, zerre kadar “demokratik” bir nitelik taşımadığı anlaşılacak zorundadır. Bu çerçevede, faşist devlet yapısında herhangi bir esneme olmaya-çağı gibi “ulusal” hak ve özgürlükler alanında herhangi bir “açılım”ın gerçekleşme şansının bulunmadığı da görülmelidir. Göstermelik, kırıntı düzeyde bazı “haklar” ile Ulusal Hareket'in tasfiyesini amaçlayan bir süreç işletilmeye çalışılmaktadır ve TSK bu sürecin bir parçası olarak hareket etmektedir.

ESENYURT'TA DİRENİŞ VAR

28 Mart seçimleri döneminde AKP hükümetinin talimatı ile birçok ilçe belediyesi yeniden düzenlenmişti. Bunlardan biri de **Esenyurt Belediyesi** oldu. Yakuplu ve Kıracı'nın bazı bölgeleri Esenyurt Belediyesi'ne bağlandı. Burada çalışan işçiler de Esenyurt Belediyesi'ne verildi.

Şu an belediye bünyesinde yaklaşık 300 işçi çalışıyor. İşçilerin öncesinde sendikali olmaları AKP'li belediyeyi rahatsız etti. Belediye yönetimi, işçileri tehdit ederek sendikadan istifa etmelerini istedi, işçiler bunu kabul etmeyince işçileri kapı önüne koydu. □ Sayfa 4

KONUT İŞÇİLERİ ÖRGÜTLENİYOR

Ev emekçisi kadınların içerisinde örgütlenme mücadelesi veren Konut İşçileri Sendikası, birçok sendikaların işçi-emekçinin gözünde güvenilirliğini zedelediği bir dönemde, işçilerinin arkasında sonuna kadar durmakta kararlı. Sendikalaşma mücadelesi hakkında daha ayrıntılı bilgi edinebilmek için Konut İşçileri Sendikası İstanbul Şube Başkanı **Nebile Irmak Çetin** ile bir röportaj yaptık.

Çetin “insanca yaşamak, emeğimizin karşılığını almak ve insan gibi muamele görmek en doğal hakkımız ve bunu elde etmenin tek yolu örgütlenmeden geçiyor” diyor. □ Sayfa 2

Kriz, işsizlik ve yoksulluğu artırırken; sendikaların maskesini de düşürüyor!

İşçi-köylü'den

Emeğimiz “kırmızı çizgimizdir”; Sahip çıkacağız!

Ekonomik krizin dünyada yarattığı siyasal, sosyal sonuçlara karşı direnişler de gittikçe ısınmakta; fabrika işgalleri, yol kapatmalar gibi yasal çerçevenin dışına taşan radikal biçimler almaktadır.

Fransa, Güney Kore, Endonezya, Hindistan gibi ülkelerde de ekonomik kriz ve işçi emekçilerin açlık, yoksulluk ve sefaletle itilmesi, haklarının gasp edilmesi direnişleri radikal biçimlere çekmekte egemen sömürücü sınıflar özel eğitilmiş askeri güçleriyle işçi-emekçilerin mücadelesine saldırmaktadır. □ Sayfa 2

✓ Kriz dönemlerini işten çıkarmalarda fırsata çeviren patronların yanı sıra sistem açısından temel yönelim sınıfa yönelik kapsamlı saldırı paketlerinin yoğunlaştırılmasıdır.

✓ Kıdem tazminatının kaldırılmasının yeniden gündeme getirilmesi, işten çıkarılanların ilk elden sendikali, örgütlü işçiler olması ile örgütlülüğe saldırılması, hiçbir sosyal güvence olmaksızın kayıt dışı binlerce insanın çalıştırılması, son dönem tartışılan ve cumhurbaşkanından dönen Özel İstihdam Bürolarının yasallaştırılması, kapsamlı saldırıların başında geliyor.

✓ Sendikal bürokrasinin konuyla ilgili “dikkate değer” tepkisi yasanın veto edilmesi için cumhurbaşkanına yaptığı çağrıdır. □ Sayfa 9

Çalışanımıza yönelik komplo ve tutuklama!

Baskılarla, düzmece senaryolarla, komplolarla devrimcilere yönelik saldırganlığını artıran devletin yeni saldırısı Kartal Büro temsilcimiz **Suzan Zengin'e** yönelik gerçekleşti.

Suzan Zengin'i evinden “bir dosya ile ilgili ifadesini alacağız” diyerek gözaltına alan polisin bir komplo peşinde olduğu ortaya çıktı. □ Sayfa 16

Sınıfsal Yaklaşım

Çanlar niçin ve kimin için çalıyor?

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Sistemin krizini derinleştirmek...

Sayfa 4

Pusula

Görev ve sorumluluklara dair bazı notlar (4)

Sayfa 11

Evrensel Bakış

İnsanlık hırsızları

Sayfa 13

KONUT İŞÇİLERİ ÖRGÜTLENİYOR!

"İnsan gibi yaşamak, insan gibi muamele görmek ve emeğimizin karşılığını almak için örgütleniyoruz!"

Ev emekçisi kadınların içerisinde örgütlenme mücadelesi verdikleri Konut İşçileri Sendikası, birçok sendikanın işçi-emekçinin gözünde güvenilirliğini zedelediği bir dönemde, işçilerinin arkasında sonuna kadar durmakta kararlı. Sendikalaşma mücadelesi hakkında daha ayrıntılı bilgi edinebilmek için Konut İşçileri Sendikası İstanbul Şube Başkanı Nebile Irmak Çetin ile bir röportaj yaptık:

İşçi-Köylü: Sendikanızda örgütlenme mücadelesi veren ev emekçisi kadınlar, oldukça kötü koşullarda çalışıyorlar. Onları yakından tanıyor muyunuz.

Nebile Irmak: Bu ülkede insana değer verilmeyen ne yazık ki! Ev hizmetlerinde çalışan kadın arkadaşlarımızın yaptıkları iş için bir meslek tanımı yapılmayarak, bu emekçiler istihdama dahil edilmiyor ve esnek çalışma koşulları dayatılıyor. Arkadaşlarımızın çalışma koşulları için köleci bir anlayışla hareket edildiğini söyleyebiliriz. Yapılan işin bir adı olmadığı gibi tüm yasa kapsamının dışında kalıyor. İş Kanunu'nun da, Sigorta Kanunu'nun da...

Bu alanda çalışan kadınlar, insan yerine konulmuyor ve onur kırıcı davranışlara maruz kalıyorlar. Memleketi, etnik kimliği, fiziki özellikleri (işmansa da işe alınmıyor, çok güzelse de) her şeyi inceleyen ve ona göre işe kabul ediliyorlar.

- Ev emekçisi kadınlar nasıl iş buluyorlar ve çalıştıkları yerlerde ne gibi durumlarla karşılaşılıyorlar?

Hükümetin hazırladığı kriz paketinde hatırlarsanız, "Özel İstihdam Büroları" (ÖİB) oluşturulması ile ilgili bir madde vardı. Kamuoyunda çok tepki toplayınca, Cumhurbaşkanı tarafından veto edilmiş ve rafa kaldırılmıştı. Aslında bahsi geçen bu ÖİB, "danışmanlık" adı altında var olan ve ÖİB ile aynı işlevi gören işçi pazarlama şirketlerinin yasallaşması ve yaygınlaşmasını amaçlıyordu. Ev hizmetlerinde çalışan kadınlar da bu "danışmanlık" aracılığıyla iş buluyor. Ancak danışmanlık, iş bulunca hem işçiden hem işverenenden para alıyor ve gerisine hiçbir şekilde karışmıyor.

Örneğin bir ay boyunca bir evde çalıştınız. Ay sonu ücretinizi alacaksınız. Ancak evin sahibi sizi hırsızlıkla suçlayarak emeğinizi el koyuyor ve kovuyor; sizin başvurabileceğiniz ve hakkınızı arayabileceğiniz hiçbir yasal kapı yok. Bunların dışında, bu işte çalışan kadınlar, sabah yaşadıkları yoksul muhitten çıkarak zengin bir yere gidiyorlar. Yanında çalıştığı kadına benzemeye çalışıyor vs. Kadın bu ikilemi kaldıramıyor ve kabullenemiyor. Bu da onların ciddi sorunlar yaşamasına neden oluyor.

- Bu alanda hakları en çok gasp edilenler kesimlerden biri de kaçak çalıştırılan göçmen kadınlar...

Evet, göçmen kadınlar çok kötü koşullarda çalıştırılıyorlar. Tıpkı bir köle gibi. Kadının pasaportuna ve tüm kimlik bilgilerine el koyuyorlar. Zaten kaçak olan kadın, birçok tehditle karşılaşıyor ve daha çok korkuyor. Sınır dışı edilmemek için tüm bunları kabulleniyor. Sarıyer, Beykoz Konakları gibi yerlerde çalışan kadınların hemen hepsi tacize, tecavüze maruz kalıyor ancak göçmenler bu duruma daha sık karşılaşıyorlar. Ayrıca göçmen kadınlar, daha ucuza çalıştırıldığı için bu alanda çalışan diğer kadınlara da ucuz çalışma dayatılıyor.

- Yasalar, işçi ve emekçilerin örgütlenmesi önünde ciddi anlamda engel oluşturuyor. Sistemin meslekten bile saymadığı bu alanda örgütlülük yaratmak biraz daha emek ve ısrar isteyen bir mücadele değil mi?

- Bu alanın hizmet işkoluna

dahil olması gerekiyor, bizim sendikada örgütlenemeleri için... Diyelim ki dahil edildiler, bu kez de karşımıza yasalar çıkıyor. TC yasasına göre sendikali olabilmek işçi notere gitmek gerekiyor. Noter de sizden hem sigorta hem de işyerinin sicil numarasını istiyor. Bu alanda bu ikisini biraraya getirmek imkânsız. Biz de şimdi fiili örgütlenme yapıyor ve bu konu ile ilgili kamuoyu yaratmaya çalışıyoruz. Bunun için de siyasi partilerden, emek örgütlerinden, kadın derneklerinden destek almaya çalışıyoruz. Sonra da bu arkadaşlarımızı fiili olarak sendikali yaparak Bakanlığa göndereceğiz. Ama çok iyi biliyoruz ki başvurularımız reddedilecek ve arkadaşlarımız için "bunlar işçi değil" denilecek. Kendi yasalarına göre de "haklılar!" Buna rağmen sendikandan öncülüğünde, azimli ve kararlı arkadaşlarımız ile bunu ALHM'e kadar götüreceğiz. Emekten yana olan, özellikle kadın milletvekilleri aracılığıyla meclise önergelecek sunacağız. Tüm bunlar bizim, bu alanı istihdama dâhil edebilmek ve örgütlenme hakkı kazanabilmek için verdiğimiz yasal bir mücadeledir.

Burada da amacımıza ulaşamazsak, bu bizim için engel olmaz. Çünkü bu, bizim en insani hakkımız ve onların yasaları bunun önünde engel değildir. Örgütlenmek, her ne kadar zor ve çok dağınık olsa da, özellikle bizim alanımızda, zorunlu hem de çok zorunlu! Evet, belli sıkıntılarımız var. Ancak insanca yaşamak, emeğimizin karşılığını almak ve insan gibi muamele görmek en doğal hakkımız ve bunu elde etmenin tek yolu örgütlenmeden geçiyor. Biz bu konuda üstümüze düşeni yapmak istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sadece örgütlü bir toplum, her zaman toplum için kazanımı esas alabilir.

- Bu alanda genel olarak kadınlar çalışıyor ve sizin şimdi verdiğiniz sendika mücadelesinde de kadınlar ön plana çıkacaktır.

Sendikaların yıprandığı ve işçilerin güvenini iyiden iyiye yitirdiği bir dönemdeyiz. Sendikalarda da, sistemin sahip olduğu ataerkil zihniyet hala var. Yönetimlerde kadın oranı sifıra yakın. Bu durumu diğerlerine göre görece kırabilmiş bir KESK var. Dikkat ederseniz kadınların aktif olduğu bu sendika, birçoğu yerinde dururken alanlara çıkıyor. -Yeterli olmasa da!- Kadının bu süreçte mücadeleye dâhil edilmesi büyük bir kazanım olur.

Son dönemlerde, kadın, emek mücadelesinde ön plana çıktı ve oldukça etkiliydi. DESA'da, Novamed'de vs. Çünkü kadın bulunduğu her alanda en ezilen solumunda, bu yüzden de mücadelesine sahip çıkma konusunda daha ısrarlı. Kürt özgürlük mücadelesinde de öyle! Bakıyorsunuz, okuma-yazma bile bilmeyen bir kadından, bir eylemde tüm siyasetçileri alta bırakacak sözler duyabiliyorsunuz. Bütün bunlar kadının kendi mücadelesi sonucudur. Bu yüzden de, şimdi ben, kadının olduğu bu mücadelede bu kadar güveniyorum.

- Ev işi, bizim toplumumuzda "kadın işi" olarak görülüyor. Bu mücadele aynı zamanda, ev içindeki işler ücretsiz yaptırılarak emeği sömürülen kadınları da işçi mertebesine getirecektir.

Zaten ev emekçisi kadının -ev hanımı(!)- yaptığı işin istihdama dahil edilmesi gerekir. Çünkü kadın, ev içerisinde bir hizmet üretiyor -bu, eşi ve çocukları için bile olsa- sonuçta. Bu kadınlar, devlet tarafından maaşa bağlanmalı, sigortaları yapılmalı ve emeklilikleri güvenceye alınmalıdır. Elbette bu, sistem için büyük bir kayıp ancak kadınlar için büyük bir kazanımdır. Mücadeleye inaniyorum ve kadına biçilen bu tarihi rolün işimizi daha da zorlaştırdığını biliyorum. Ama kadının kendine inanması, bu zorluğu aşmada en büyük gücümüzdür.

- Genel olarak emek cephesinde yaşanan, işçi ve emekçilerin mücadelesine engel olan yabancılaşmanın; bu alanda da etkin olduğunu ve bunun aşılması gerektiğini söyleyebilir miyiz?

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, hemen hepimiz, özellikle kadın olarak bizler, emeğimize yabancılaşmamızı içselleştirmişiz. İnsanın emeğine yabancılaşması, hak arama bilinci önündeki, sistemin yasalarından bile önce gelen en büyük engeldir. Özellikle 12 Eylül sonrası, sistemin işçiler üzerinden kazandığı en büyük başarı budur. İnsanlar o karanlık süreçten sonra gerçek anlamda emeğine sahip çıkamıyor ve bilinç düzeyleri çok düşük. Bunun temel nedeni elbette sistemdir ancak üzerlerine düşen görevi gerçek anlamda yapmayarak, koituk sevdasına düşen sendikalar da sistem kadar suçludur.

"Sorunlarımıza ancak örgütlü bir şekilde sahip çıkabiliriz!"

Gülhan Benli, 16 yıldır çocuk bakıcılığı ve temizlikçilik yapan bir ev emekçisi. Güvencesiz, esnek ve istihdam dışı ve köle gibi çalıştırılan binlerce ev emekçisinden sadece biri. Daha insanca bir yaşam için, her ne kadar yasalar önlerine binbir engel karşısına da sendikali olma mücadelesi veriyor. İşçi-köylü gazetesi olarak ev emekçilerinin yaşadıklarını okurlarımıza ulaştırmak için Benli ile kısa bir röportaj yaptık:

- Gündelikçi işçi olarak çalışan ev emekçilerinin çalışma koşulları hakkında bilgi alabilir miyiz?

Gülhan Benli: Biz, evlere; yatılı, gündüzlü veya gündelik gidiyoruz. Hasta, yaşlı, çocuk bakıcısı, aşçı, temizlikçi, bahçıvan olarak veya sadece bunlardan biri için çalışmaya gitmiş olmamıza rağmen bu işlerden birçoğunu bir arada yapmak zorunda bırakılıyor. Diyelim ki çocuk bakıcılığına gidiyorum. Orada çalışırken, aynı zamanda yemeği ve temizliği de yaptırabiliyorlar. Bir iş tanımlanmadığı için böyle ve daha çeşitli esnek çalışma koşulları ile karşılaşıyoruz.

Çalıştığımız yerlerde sağlığımız hiçe sayılıyor. Mesela bebek veya hasta bakıcılığı yapacaksa bizden kapsamlı sağlık raporları istiyorlar. Bunun sebebi ise bulaşıcı hastalığımız var mı, yok mu öğrenmek! Ama bakıcılığı yaptıklarımızdan bize bulaşabilecek hastalıklardan bahsedilmiyor, bunu engellemek için hiç önlem alınmıyor.

- Sendikali olmak için mücadele veriyorsunuz. Örgütlenme çalışmalarınız nasıl gidiyor?

Bizimkisi öyle bir işkolu ki, sendikali olmak için başvursak bile yasalarla istihdam dışı bırakılıp örgütlenmemiz önüne birçok engel konulmuş. Yaptığımız işin bir "meslek tanımı" yok İş Kanunu'nda! Bu da sömürünün önünü alabildiğince açıyor. Resmen siz köle, onlar sahip konuma geliyorsunuz. Bizim en başta beri ve hala verdiğimiz mücadele öncelikle yaptığımız iş için bir "meslek tanımı" kazanmak! Bu sektörde on binlerce kadın çalışıyor. Kadınlar bile yaptıkları işe meslek gözüyle değil ek iş, ek gelir gözüyle bakıyorlar.

Biz şimdi beşerli, onarlı gruplar halinde toplantılar yaparak, çevremizde tanı-

dığımız meslektaşlarımıza telefonlarla ulaşarak sohbet ediyoruz. Ama çalışma saatlerimiz, izinlerimiz birbirine uymuyor. (Bunun sebebi de maruz bırakıldığımız esnek çalışma koşulları...) Ama tüm engellere rağmen sonuna kadar sendikali olmak için mücadele vereceğiz. Sorunlarımıza ancak örgütlenirsek sahip çıkabiliriz. Bireysel çabalar çözüm değil!

- Sizin de söylediğiniz gibi bireysel çabalarla sistemin neden olduğu sorunları aşamayız. Güçlü bir örgütlülük gereklidir...

- Bir kartopu düşünün: O kar topu-

Ev emekçileri; "Hayatımız tehlikede!"

Sarıyer'de, iki yıldır; ücretsiz, sigortasız, sadece barınma karşılığı, yaşlı ve hasta bir çiftin bakıcılığı yapan 8 aylık hamile Nilgün Oğuz adlı ev emekçisi kadın, bakıcılığı yaptığı kadının kardeşi İsmet Onay tarafından tabancayla vuruldu. Yoğun bakıma kaldırılan Oğuz'un sekiz aylık bebeği de kadının karnına gelen kurşunla ayağından yaralandı.

Hiçbir güvencesi olmadan çalışan Oğuz'u, sendikali olma mücadelesi veren ev emekçisi arkadaşları ve Konut İşçileri Sendikası yalnız bırakmadı. (H. Merkezi)

İşçi-köylü'den

Emeğimiz "kırmızı çizgimizdir"; sahip çıkacağız

Ekonomik krizin dünyada yarattığı siyasal, sosyal sonuçlara karşı direnişler de gittikçe ısınmakta; fabrika işgalleri, yol kapatmalar gibi yasal çerçevenin dışına taşan radikal biçimler almaktadır.

Fransa, Güney Kore, Endonezya, Hindistan gibi ülkelerde de ekonomik kriz ve işçi emekçilerin açlık, yoksulluk ve sefaletle itilmesi, haklarının gasp edilmesi direnişleri radikal biçimlere çekmekte egemen sömürücü sınıflar özel eğitilmiş askeri güçleriyle işçi-emekçilerin mücadelesine saldırmaktadır.

Ekonomik krizle birlikte sermayenin saldırılarını artırdığı böylesi zamanlarda işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarını korumalarının ve yeni haklar elde etmelerinin yolunun militan bir mücadeleden geçeceği açıktır. **Mücadelenin daha çok sertleşip radikalleşeceğini emperyalist-kapitalizmin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden, Türk egemen sömürücü sınıfların en küçük demokratik hakkın kullanımında dahi işçi emekçilere şursuzca saldırmasından çıkarmak mümkündür.**

Özellikle 2000 yılından sonra 15 günde 15 yasanın çıkarılması ile özelleştirmeler "ekonomi kuratma" adı altında dizginlerinden boşalmış bir şekilde gerçekleştirilmektedir.

IMF'nin emirleri "niyet mektubu" denilerek gizlenmeye, inceltilmeye çalışılmakta özelleştirme saldırıları, bugün sonuçlarını esnek ve kural dışı çalışmanın dayatılması, örgütsüzleştirme ve işten atılmalar şeklinde ortaya koymaktadır.

Son açıklanan verilere göre sadece Türk-İş bünyesinde çeşitli işkollarında örgütlü sendikalara üye 40 bin 755 işçinin (son 10 aylık zamanda) işine ekonomik kriz gerekçe gösterilerek son verilmiştir.

44 bin 340 işçi de ücretsiz izne çıkarılmıştır. (İstatistik Birgün gazetesi, 27.08.2009) Bu saldırılara karşı kuşkusuz işçi-emekçilerin tepkisi de artmaktadır. Esnek ve kural dışı çalışmanın 4857 sayılı iş yasası ile üzerine yasal bir örtünün çekilmesi, sigortasız çalışmayı da yoğunlaştırmıştır. Örgütlenme özgürlüğünün, iş güvencesinin, işçi sağlığının, uygun çalışma şartlarının oldukça geri planlara atıldığı bu sistemin temelini 2001 krizinin ardında şekillendirilen yönetsel yapıyla ve ekonomik programlarla atıldığı bir gerçektir. Devlet ve kamu sendikaları arasında ki toplu görüşmelerin 6. turu tamamlanırken kamu emekçilerine alay edercesine yüzde 2+2 oranı gibi komik zam oranları teklif edilmektedir. Bilindiği gibi KESK bu görüşmeleri protesto ederek katılmamış, "TİS yoksa grev var" sloganıyla eylemler düzenlemiş, TİS ve grev hakkı tanınmadıkça da katılmayacağını ifade etmektedir.

Bursa'da DİSK'e bağlı Metal-İş'te örgütlü Asil Çelik işçilerinin başlattığı greve karşılık patronlar lokavt ilan etmişlerdi, 8 aydır mücadelesini sürdüren işçiler 20 Ağustos'ta açlık grevine başladılar.

DİSK Genel-İş bünyesinde örgütlü olan Kent AŞ işçileri 100. günü geride bıraktıkları hakları için mücadelesini sürdürüyor. Karşıyaka belediye başkanı, örgütlü işçi düşmanı Cevdet Durak'ın işten çıkardığı işçiler tüm baskılara rağmen mücadelesini kararlı bir şekilde sürdürüyor. Yine Adıyaman TPAO işçileri TPAO patronları ve çelik kuvvet polislerinin tüm saldırılarına karşı direnişlerini sürdürüyor. 31 Aralık 2008'den bu yana devam eden Asemat işçilerinin grevi (Bursa) 450. günlerine yaklaşan E-Kart işçilerinin direnişi, 22 Aralık 2008'den bu yana süren Sinter işçilerinin direnişi, 16 Nisan'da başlayan Kocaeli Belediye-İş işçilerinin grevi, Stil tekstil işçilerinin 70 gündür süren direnişi (İstanbul) ve daha sayamadığımız birçok işkolunda örgütlü bulunan işçiler hakları için direnmektedir. Komprador burjuvazi, işçi ve emekçilerin onca bedel ödeyerek kazandıkları haklarına saldırmakta, gasp etmektedir.

4857 sayılı iş yasası, 2922 sayılı TİS. Grev ve Lokavt kanunu ve diğer yasaların anlattıkları bunları işaret etmektedir. Özellikle grev konusuyla, grev hakkına getirilen kısıtlamalar bu mücadele aracını adeta kuşa çevirmiş, etkisizleştirmiştir. Bu hakkın tanındığı işkolu sayısının sınırlandırılması ise örgütsüzleştirme saldırısının bir boyutunu ifade etmektedir.

İşçi sınıfı alanında tüm bunlar yaşanırken mücadelede giderek kızışmaktadır. Sınıfın öncülerini devrimcilerin ve komünistlerin katledilmeleri, hapishanelerde çürütülmesi ve hastalıklara terk edilmesi politikası devletin geleneksel bir tavır olarak sürmektedir. Elbistan Hapishanesi'nde tutuklu bulunan kanser hastası Güler Zere şahsında somutlaşan mücadele de imvesinden bir şey kaybetmeden devam etmektedir. Adli Tıp Kurumu Güler Zere ile ilgili raporu erteleyerek zaman kazanmaya çalışmaktadır. Devlet, böyle bir atmosferde bir karar açıklamak yerine süreci uzatmayı hedeflemektedir. Bu da Güler Zere ve onun durumunda olan onlarca devrimci, ilerici, yurtsever tutsağın ölüm fermanı anlamına gelmektedir.

Hasta tutsakların özgürlüğü için verilen mücadelede yalanan düzey önemli bir noktadır bunu savunmak ve daha ileri bir noktaya taşımak güncel bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

ESENYURT'TA DİRENİŞ VAR!

28 Mart seçimleri döneminde AKP hükümetinin talimatı ile birçok ilçe belediyesi yeniden düzenlenmişti. Bunlardan biri de **Esenyurt Belediyesi** oldu. Yakuplu ve Kırca'nın bazı bölgeleri Esenyurt Belediyesi'ne bağlandı. Burada çalışan işçiler de Esenyurt Belediyesi'ne verildi. Şu an belediye bünyesinde yaklaşık 300 işçi çalışıyor. İşçilerin öncesinde sendikali olmaları AKP'li belediyeyi rahatsız etti. Belediye yönetimi, işçileri tehdit ederek sendikadan istifa etmelerini istedi, işçiler bunu kabul etmeyince işçileri kapı önüne koydu. Önce üç işçi ardından iki işçi işten çıkarıldı. Süreci örgütleyen Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube işçilerle birlikte direniş kararı aldı. Belediye Başkan Yardımcısı **Emin Batmazoğlu'nun** tehditlerine rağmen işçiler pankartlarını asarak direnişe geçti. AKP'li Belediye direniş tahammül edemedi ve **27 Ağustos** sabahı (direnişin dokuzuncu günü) Şube Başkanı Hasan Gülüm'le birlikte pankartlarını asmak isteyen işçiler Başkan Yardımcısı Batmazoğlu'nun saldırısına uğradı. Şube Başkanına hakaret eden Batmazoğlu'nun bu tavır işçilerin direnişi ile karşılık buldu. Batmazoğlu pankarta saldırarak yırtmaya çalıştı, **"bu adam ortalığı karıştırıyor"** diyerek Hasan Gülüm'ü hedef göstermeye, ortamı provoke etmeye çalıştı. İşçilerin kararlı duruşu ile Batmazoğlu'nun bu saldırı-

gan tutumu boşa çıkarıldı.

İşçiler, sendikadan öncülüğünde işlerine sendikali olarak dönünceye kadar mücadele etmekte kararlı. İşçi-Köylü gazetesi olarak direnişi başlattığı ilk günden itibaren yakından takip ediyoruz. Gazete olarak işçileri ziyaret ederek direniş hakkında bilgi aldık.

Biz hakkımızı alana kadar yılmayacağız!

Belediye önüne gittiğimiz gün başkan yardımcısının işçilerle yaptığı toplantı henüz sona ermişti. İşçileri tehdit eden Emin Batmazoğlu, kafa karıştırmak için de işçilerin hâkim olmağı hukuki birçok konuda yalan söylemiş. Görüşmenin ardından sendika ile bir toplantı gerçekleştirildi. Burada işçiler bundan sonra ne yapacaklarını tartıştı ve direniş kararı aldılar. İşçilerden **Ağrınlı Yavuz Durmuş** 8 yıldır İstanbul'da, yedi kişilik bir aileye bakıyor. Önceleri Yakuplu'da kaldırım taşlarını boyamış, ardından tanıdıkları aracılığı ile belediyede iş bulmuş. 5 yıldır sendikali. Kaybedecek bir şeyi olmayanlardan Yavuz. Belediyenin **"Sendikanızı feshedin gelin sizi aynı işe alırım"** dediğini aktarıyor. 40 işçi olarak Yakuplu'dan Esenyurt'a gelmişler. İlk 10 gün "güzel" yerlerde çalışmışlar. Bu süre içinde işçilerle binliçli bir şekilde hiç karşılaşılmamış-

lar. Sendikadan istifa etmeyinceye de önce çöp işlerine vermişler. Ardından da işten çıkarılmışlar. Yavuz Durmuş, belediye yönetiminin keyfi bir şekilde hareket ettiğini dile getiriyor. **"Biz hakkımızı alana kadar yılmayacağız. Ama bir yıl sürer ama bir buçuk yıl sürer. Devam edeceğiz"** sözleri ile direnişe dair düşüncelerini aktarıyor.

Kaybedecek bir şeyimiz kalmadı!

Alişan Abalay ise Ardahanlı. 20 yıldır İstanbul'da çeşitli işlerde çalıştıktan sonra Yakuplu Belediyesi'nde işe giriyor. Sonrasında kaderi Yavuz'unki ile birleşiyor. Batmazoğlu ile yaptıkları toplantıda sarf edilen **"Bir yara kangren olunca vücudu ya yılmadan kesmek lazım dediler. Bazı tedbirler almak zorundayız"** sözlerini hatırlatıyor. Belediye hakkında olumsuz konuşmalar yapmakla suçlandıklarını anlatıyor. Ancak bu konuşmaların ne zaman, nerede yapıldığı kimse tarafından bilinmiyor. Belediye, işçilere uyarı cezası vermiş ancak savunma yapmalarına bile izin verilmemiş. İtiraz dilekçesi yazmışlar kabul edilmemiş. **"İddia makamı siz olacaksınız, davacı da yargıç da! Allah aşkına buradan nasıl bir karar çıkar?"** yorumu ile belediyenin adaletine gönderme yapıyor. Pan-

kart astıkları ilk günlerde Batmazoğlu yaptıklarının yasadışı olduğunu, gözaltına alırdıklarını söylüyor. Alişan Abalay da buna tepki gösterenlerden. **"Biz ekmek davamızın peşindeyiz, demokratik hakkımızı kullanıyoruz"** diyerek direnişi sürdürüyor. Maaşı ile kredi çekerek ev almış. Birkaç ay sonra evi elinden alınacak. Ne yapacağını kara kara düşünüyor. Alişan Abalay kendilerinden sonra sıranın belediyede çalışan diğer işçilere de geleceğini sözlerine eklemeyi ihmal etmiyor. Yani onların direnişi önemli bir yerde duruyor. Eğer direniş başarıya ulaşır ve sendika Esenyurt'a girerse 300 işçinin kaderi değişecek. Onlar da bunun farkında. İşçerdeki işçilerden destek aldıklarını anlatıyor. Pankart astıkları ilk günlerde bölge insanın yoğun bir ilgisi ile karşılaştıklarını ve çok mutlu olduklarını ifade ediyor.

Direnişe dair son sözü yine dire-

nenlere bırakalım. Abalay şöyle diyor: **"Biz demokratik haklarımızı sonuna kadar kullanacağız. Kaybedecek bir şeyimiz kalmadı."**

Esenyurt'a sendika girecek başka yolu yok!

İşçiler yaptıkları bir eylemle direnişlerini kamuoyuna duyurdu.

29 Ağustos Cumartesi günü saat 12.30'da Esenyurt Meydanı'nda biraraya gelen işçiler, onlara destek veren demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve sendikalar **"Yaşasın sınıf dayanışması"** sloganları ile yürüyüşe geçti.

Yol boyunca alkış ve ıslıklarla seslerini yükselten işçilere yoldan geçenler de destek verdi.

Belediye önünde Hasan Gülüm tarafından okunan basın açıklamasında AKP'li belediyenin saldırılarına karşılık direnişin süreci belirtildi.

Krizi fırsata çevirenler

MERCEDES BENZ

Tüm dünyayı derinden sarsan ekonomik kriz milyarlarca işçi ve emekçiyi açlık ve yoksullukla baş başa bırakırken uluslararası tekel için durum daha farklı.

Mercedes Benz Türk Pazarlama ve Satış Direktörü **Süer Süllün'e** göre Türkiye'de **"Kriz diye bir şey yok"**. Şirket işini iyi bilenlerden. Üretimini artırmaya devam eden şirket, iç pazarda yüzde 65'lik paya sahip. Şirket, bu yıl 3 bin 600 otobüs üreterek 3 binini ihraç etmeyi, 17 bin kamyon üretilip 10 binini iç pazara, kalanını dış pazarlara ihraç etmeyi hedefliyor. Şirketin son bir yıl içinde binlerce işçiyi işten çıkardığını da bir dipnot olarak düşelim.

Eyleme **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik**'in de aralarında olduğu çok sayıda devrimci kurum da destek verdi. Eyleme bir süredir Esenyurt Belediyesi önünde eylemlerini sürdüren pazarcular da söz alarak yaşadıkları sorunları ve direnişlerinin amacını dile getirdi.

Eylem oldukça coşkulu bir atmosferde geçti. 12. günde direnişin sesini duyurduğu ilk eylemdi.

(İstanbul)

DESA DERİ'DE PATRON SENDİKAYI RESMEN TANIDI!

Deri-İş Sendikası'nın Düzce ve Sefaköy'deki Desa Deri Fabrikalarında yürüttüğü sendikal çalışmaya **24 Ağustos'ta** sendika ile Desa patronu arasında imzalanan protokolle yeni bir aşamaya ulaştı.

Patronun sendika karşıtı tavır sonucu sendikali işçiler işten atılmış, 29 Nisan 2008'den itibaren Düzce'de, 3 Temmuz 2008'den itibaren ise Sefaköy'de Emine Arslan olmak üzere toplam 44 işçinin tekrar işbaşı yapması ve sendikadan tanınması amacıyla direniş başlamıştı.

İşçilerin direnişi gerek ülkemizde gerekse de uluslararası kamuoyunda da ilgiyle karşılanmıştır. Ülkemizde kurulan platformlar üzerinden Desa işçileriyle dayanışma eylemleri, etkinlikleri örgütlenmiştir. Uluslararası alanda da çok sayıda sendikal örgüt ve hareket ortak çalışmalar yapmış, bilhassa Desa'ya sipariş veren Prada, Marks & Spencer gibi firmalar üzerinde baskı yaparak sendika düşmanı şirkete sipariş verilmemesi için çaba harcamıştır.

Desa patronu cumhurbaşkanı ve bakanlar ile kişisel ilişkilerine ve devletin kolluk kuvvetlerine güvenerek direnişe karşı harekete geçmiş, zora düştükçe bu kez sahibinin sesi medyaya büyük meblağlı reklamlar vererek direnişin haberini gizletmeye çalış-

mış, bu da yetmeyince Zaman gazetesi ile Ergenekon-terör örgütü bağlantısı haberini yaymış ancak direnişi gölgeleyememiştir.

Desa patronu gerek ülke içinde teşhir olması gerekse de siparişlerin kesilmesi nedeniyle geri adım atmak zorunda kalmış, sendikadan muhataplığını kabul etmiş, görüşmelere başlamıştır.

24 Ağustos 2009'da imzalanan protokole göre Desa patronu sendika karşıtı tutumlarından vazgeçecek, işçilere sendikal haklarının güvence altına alındığını bildiren birer yazı dağıtacak. Daha öncesinde işe kabul ettiği 6 sendikali işçinin yanı sıra 6 işçiyi daha işe alacak. Siparişlerin gelmesi ve işlerin açılması halinde yeni işe alınacak işçiler de sendikalılar arasından seçilecek. Sendikadan ve uluslararası sendika temsilcilerinin ve patronun işçilerle birlikte yapacağı toplantıda protokol işçilere anlatılacak.

Desa direnişi işçi sınıfının mücadelesi açısından tarihsel önemde deneyimlerin kazanılmasına neden olmuştur.

(Kartal)

SİLİKOZİS ÖLÜME DOYMUYOR

Faruk Selvi, İsa Kırılı, Mustafa Ünlü, Ramazan Erçelik, Ali Ögüt, Durmuş Karşı, Satılmış Uslu, Satılmış Usulüyük, Cengiz Özkan, Fikret Buldu, Gazi ve Mükrem'in Ölmez, Şahin Altun, Kadir Ünalın, Kamil Atık, Ruhat Yıldırım, Ahmet ve Adem İncili, Hüseyin ve Beytullah Özkaya, Erhan Kaya, Mustafa Bircan ... Bu isimler bugüne kadar silikozis hastalığından yaşamını yitiren ismi bilinen 43 işçiden bazılarına ait. Yaşları 20'den 40'lara kadar uzanıyor... Hastalığın ortaya çıkmasından sonra köylerine dönen ve ölümü bekleyen daha yüzlerce hasta olduğu biliniyor. Örneğin sadece Yozgat'ın Çekerek ilçesine bağlı Koyunculu köyünden 1987 yılında gittikleri İstanbul'dan hastalanarak dönen işçilerden 15'i bugüne kadar yaşamını yitirdi. Daha 18 kişi aynı acı sonu paylaşmak üzere bekliyor!

Son birkaç yıldır gündeme gelebiliyor ama 80'li yıllardan beridir kayıplar

verilen bir hastalık **silikozis!** Kot kumlamada işinde çalışan işçilerin kullandıkları **silika** denilen ince kumun ciğerlere yapışmasıyla ortaya çıkıyor ve genellikle de tüberküloz hastalığı ile karıştırılıyor.

Son süreçte gündemde yoğun olarak tartışılması ve yapılan eylemler sonucu Sağlık Bakanlığı tarafından yasaklanan kot kumlamada işinde 2001-2006 yılları arasında çalışıp 3 yıl önce aynı hastalığa yakalanması sonucu memleketi Diyarbakır'a dönen **İbrahim Güloğlu** geçtiğimiz hafta yaşamını yitirenek 43. silikozis kurbanı oldu. 2009 yılı içinde yaşamını yitiren 4. işçi aynı zamanda Güloğlu.

Güloğlu'nun yaşamını yitiren 43. işçi ancak sonuncusu olmayacağı kesin. Zira yukarıda da ifade ettiğimiz gibi kapitalizmin azgın sömürü kısırcında hastalanarak çalışmaya yaşamı dışına itilmiş daha yüzlerce hasta işçi, sırasını bekliyor... (H. Merkezi)

Emekçinin gündemi

Sistemin krizini derinleştirmek...

Kürt sorununda yaşanan gelişmelerin politik arka planı birçok kesim tarafından rahatlıkla tespit edilebiliyor. Özellikle TC egemenlerinin gerici emelleri ve yürütülen tartışmaların emperyalist projelerle ilişkisi pek fazla tartışma götürmeyecek bir şekilde kendini gösteriyor. Ancak Kürt sorununda politik bir tutum belirlenirken sadece bu öncüllerle hareket edilemeyeceği de başka bir gerçek olarak ortada duruyor. Egemenlerin kendi çıkarları doğrultusunda da olsa bu sorunu tartışmaya açmış olmaları Kürt hareketinin bir yılları bulan haklı mücadelesinin bir **sonucu** ve hatta **kazanımı** olarak değerlendirilmelidir.

Burada ülkemiz egemenleri ve emperyalistlerin politikalarının, Kürt ulusunun demokratik talepleri için verilen mücadeleyi gölgelememesi önemli bir

ayrım noktasıdır. Diğer bir ayrım noktasını ise Kürt ulusunun haklı ve demokratik mücadelesinin, Kürt ulusal hareketinin girdiği yönelimlere ilişkin eleştiriyi engellememesi oluşturur. Her iki durumda da sınıf bilinçli hareketin toptancı bir "ret" veya "kabalı" politikası **izleyemeyeceği** açıktır.

Emperyalizmin rolüne ve devletin Kürt sorununu çözme ya da bu sorunda "demokratik açılım" yapabilemeyeceğine (yeteneksizliğine!) ilişkin tespiti-miz, Kürt sorununun çözümüne giden yolda **demokratik devrim** vurgumuzun temel çıkış noktasını oluşturur. Fakat sınıfsal-ideolojik görüşler ve stratejik kimi tespitler tek başlarına bir taktik ya da güncel politika oluşturamazlar. Bunlar sorunların gerçek ve kalıcı bir biçimde çözümünde, oluşturulacak politikalara kaynaklık eder ve yol gösterir-

ler. Politika; güncel somut gelişmeleri, sürecin politik aktörlerini ve atılan pratik adımları dikkate almak zorundadır.

Devrim mücadelesi ile demokratik reform ve talepler uğruna verilen mücadeleye özgülünde de aynı denklemi kurmak mümkündür. Kürt ulusunun demokratik talepleri uğruna aktif ve kararlı bir mücadele verilmeden ne devrimin gerekliliği Kürt halkına kavratılabilir ne de devrimin başarısı sağlanabilir. Bu ancak Kürt halkıyla **kalıcı ve kitlesel bir ilişki** kurulmaması gibi olumsuz bir sonuca yol açabilir. Bu bağlamda şu bir kez daha bilinçlere kazınmalıdır: Devrim denen olgu köklü bir şekilde değiştirilmesi hedeflenen toplumsal sorunlara ait bir vurguya; devrim mücadelesi de bu sorunlar için bugün, somut olarak verilecek mücadeleye ait bir vurgudur.

Sınıf hareketinin egemenler nezdinde etkili bir güç oluşturabilmesi için sınıfın tümünü kapsayacak bir politik hat oluşturmasının gerekliliği tartışmasızdır. Tartışmasız olan bir başka şey

ise milyonlarca Kürt işçi ve emekçisinin Kürt ulusal-demokratik mücadelesinin etkisi altında olduğudur. Üretim içindeki konumları dahil hemen her alanda ulusal bir baskıya maruz kalan Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal-demokratik mücadeleye kayıtsız kalması beklenemez. Dolayısıyla Kürt işçi ve emekçilerin sınıf hareketine daha güçlü katılımı hedefleniyorsa bu ancak sınıf hareketinin ulusal-demokratik talepleri de **mücadelesinin bir parçası** kılmasıyla mümkündür. Şovenizme karşı mücadele olmadan işçi ve emekçilerin sınıfsal birliğinin sağlanamayacağı açıktır. Bu nedenle ekonomik krize karşı mücadele ile Kürt sorununda bugün yoğunlaşan demokrasi mücadelesini birbirinden kopuk olarak ele alamayız. Bu iki mücadeleyi birbirinden kopuk olarak ele alan ve mücadeleden ortaklaştırılması için yeterli çabayı harcamayanlar en başta her iki mücadelesinin de hedeflediği gerici güçlere karşı bir bilinç bulanlığı içerisinde oldukları. Açık ki her iki mücadelenin de hede-

finde TC devleti ve emperyalistler vardır. Bu mücadelelerden herhangi birinin başarılı olacak kazanımlar mücadelesinin tümünde olumlu etkiler yaratacaktır.

Egemen sınıflar, sınıfsal ve ulusal-demokratik mücadelenin ortaklaşması için politikalar geliştirmekle geri durmuyorlar. TC devleti ekonomik kriz koşullarında gelişebilecek güçlü bir sınıfsal hareketin, ulusal demokratik mücadeleye birlikte kendini hangi zor koşullarda bırakacağını yeterince iyi bilmektedir. Ekonomik krizin ve bölgesel düzeyde emperyalist planların TC devletini yeni birtakım ekonomik ve siyasi adımlara zorladığı bir dönemde devletin Kürt sorunu nezdinde bir soluklanma çabası içinde olduğu ortadadır. Sınıf hareketine düşen görev sistemin krizini derinleştirmek ve bu amaçla Kürt ulusal-demokratik mücadelesine ortak ve güçlü bir mücadele hattını koşullarını zorlamaktır. Dolayısıyla yanlış temelde kurulan bir "öncelik-sonralık" ilişkisiyle Kürt ulusunun demokratik talepleri uğruna

mücadele geri plana atılmamalıdır.

Kürt ulusal sorununda "açılım" ve "çözüm" tartışmalarının politik gündemin ilk sıralarında yer aldığı bir süreçte bazı genel doğruları tekrarlamak gereği duyduk. Devrimci oluşumlar nezdinde politik tutumlar belirlenirken anti-emperyalistlik, devrim gibi vurgular ile ulusal-demokratik taleplerin birbirinden kopuk şeylermiş gibi ele alınması bu ihtiyacı çıkış noktalarından biriydi. Öte yandan sınıf hareketinde ve sendikalar cephesinde gündemin iki ana başlığı ekonomik kriz ve Kürt sorunu noktasında yaşanan bilinç bulanlığı; bu sorunların politikada yanlış bir "öncelik-sonralık" ilişkisine tabi tutulması bir diğer çıkış noktasıydı. Sınıf bilinçli devrimciler olarak her iki yanlış tutum karşısında da bulunduğumuz tüm alanlarda mücadele vermekle yükümlüüz. Politik gündemin bu iki ana unsurunu egemen sınıflara karşı ortak bir mücadeleye taşımak ve bu yolla sistemin krizini derinleştirmek bu süreçte temel hedeflerimizden birini oluşturmalıdır.

ASIL ÇELİK PATRONUNUN TUTUMUNA KARŞI AÇLIK GREVİ

Bursa Orhangazi ilçesindeki Asil Çelik Fabrikası'nda, 2008-2010 Toplu İş Sözleşmesi döneminde, patronların sıfır zam dayatmasına karşı, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan 550 işçi 30 Ocak 2009 tarihinden itibaren greve başlamıştı. Asil Çelik grevinin 7 ayı geçmesine rağmen, patronların uzlaşmaz, gayri ciddi ve kabul edilemez dayatmaları nedeniyle Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, sendika yöneticileri ve işçilerle birlikte 20 Ağustos günü açlık grevine başladı.

Fabrika önünde grevdeki işçilere hitaben konuşan Serdaroğlu, "Asil Çelik patronlarının bu hukuksuzluğuna, bu vurdumduymazlığına dur demek için nereye kadar sürerse sürsün açlık grevi" dedi.

21 Ağustos günü ise DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi sendika genel merkez yöneticileri ile birlikte açlık grevindekilere destek ziyaretinde bulundu.

"Emeğimiz onurumuzdur, bu onura sahip çıkmak için bedeli neyse ödemeye hazırız" diyen direnişteki Asil Çelik işçileriyle süreçle ilgili söyleşi gerçekleştirdik.

- Sizi greve getiren süreci özetler misiniz?

Gökhan Hamdikaya: Kasım ayının 16'sında iki aylık ücretsiz izin sürecini yaşadık. Onun öncesinde de bu fabrikada üretim rekoru kırmıştık. Patronlar kâr üzerine kâr yaptılar. İki ay sonrası patron bizi kapının önüne koydu. Yani işyeri giriş kartımızı alarak, içeri girmemizi engelledi. Bu süreçte birlikte 7 aydır grevdeyiz. Bugün de grevimizin 214. gününde açlık greviyle onurlu bir şekilde mücadelemizi sürdürüyoruz.

- Sizleri açlık grevi yapmaya götüren süreç nasıl gelişti?

- Başta işveren bu fabrika özelleşecek ve güzelleşecek dedi. 4 sene içerisinde üç arkadaşımızı iş kazası sonucu kaybettik. 7 aydır işverenin uzlaşmaya yaklaşmaması ve sıfır zamda direktmesi sonucu da açlık grevine

başladık.

- Grev sürecinde kamuoyu desteği ve sizlerin morali nasıl?

Ahmet Turan: Kamuoyu desteği ilk zamanlar iyiydi. Sürecin uzaması ile insanlar greve mi çıktık, fabrika mı kapandı, ondan bile haberi olmadı. Yani kamuoyuna grevimizin haklılığını tam olarak anlatamadık. Moralimiz ne tam iyi ne de tam kötü. Ama sonuna kadar hepimiz direniriz. Yaşamımızı iş bulan gündelikçi olarak çalışarak, sendikamızın verdiği aidat ve eş dost akrabaya dayanışması ile idare ediyoruz. Açlık grevi son silahımız, buradan hastaneye sevk edilinceye kadar devam edeceğiz.

Ahmet Türkmen: 23 yıldır Asil Çelik'te çalışıyorum. Biz hep iyi şeyler düşün-

rek bu hallere geldik. Ama işverenimiz bize hiç iyi şeyler vermedi. Bu grevi biz istemedik bize dayattı işveren. Geçen sene bu işyerinde çok büyük kâr yarattık. Rekor üstüne rekor kırdık. Patron bize kırdığımız rekorlara karşı açlık, sefalet ve işsizlik dayattı. Ekonomik zorluk içindeyiz. Evde yalnız ben çalışıyordum, çocuklarım okuyor. Şimdi kayıttı zamanı, para istiyorlar. Bu gidişle kayıttı yapamayız. Siyasetçiler seçim döneminde yanımıza geliyorlardı. Ama şimdi kimse yanımızda yok. Son çare açlık grevine başladık.

- Siyasetçiler dediniz. Bunların gerçekten emekten, emekçiden yana olduğunu düşünüyor musunuz?

A. Türkmen: Seçim olduğu zaman insanların peşinde koşuyorlar. Aslında hiç beklemediğimiz bir şey yok, seçim döneminde yalanlar atıp duruyorlar. Biz burada 550 kişi çalışıyoruz, ama 10 bin insan yemek yiyor. Yani esnafını, kamyoncusunu, köylüsünü yanımızda görmek istiyoruz. Biz bunlarla birlik olursak bu direnişimizi birlikte kazanmış oluruz. (Bursa)

113 bin kayıtlı köylü zor durumda

Girdi masraflarına zam, üretime engel, satışa engel derken köylünün durumu hiç de iç açıcı değil. Yaşanan ekonomik krizden en çok etkilenen kesimlerinden olan köylüler, saldırılara karşı artık ayakta durmak için direnmekte. **MHP Manisa Milletvekili Erkan Akçay'**ın soru önermesine yanıt veren **Maliye Bakanı Mehmet Şimşek**, TEDAŞ genelinde borçlu tarımsal sulama abone sayısının 113 bin olduğunu belirtti, toplam borcun ise 2 milyar 400 milyon TL'ye vardığını açıkladı. Verilen yanıtta borçların ayrıştırılması ise durumun ne kadar zor olduğunu ve ülkemizde ne kadar medyaya yansıtılmasına da yüz binlerce üretici köylünün bu gün faizlerin derin kıyılarında yüzmeye çalıştığını göstermektedir. Açıklamada 1 milyar 500 milyon TL ana para ve 900 milyon TL de gecikme faizi görülüyor. Kayıtlı borcu bulun köylü sayısı yüz binlerle ifade edilirken kayıtsız olanlarda tefeci ağı içerisinde gün geçtikçe köleleştirilmektedir. (H. Merkezi)

Siyanüre karşı mücadelede ısrar

12 Ağustos Çarşamba günü Niğde İl Genel Meclisi Toplantısı'nda gündeme alınan ve Gümüştaş Şirketine "siyanür liçi" yöntemiyle maden ayrıştırma tesisi kurulması için satılacak arazilere köylüler dahil çıktı. **14 Ağustos Cuma** günü Niğde şehir merkezinde toplanmaya başlayan köylüler, İl Özel İdaresi önüne doğru yürüyüşe geçti. İl Özel İdaresi önündeki caddeyi kapatan köylüler polis bariyeri ile karşı karşıya kaldı. Burada uzun süren bekleyişin ardından kitle temsilcileri İl Genel Meclisi toplantısına gönderildi. Hasan-gazi, Porsuk köylüleri olmak üzere çevre köylerden gelen kitlenin temsilcilerinin toplantıdan çıkması ile bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Meclis toplantısında tepkilerini dile getirdiklerini belirten Hasangazi Köy Muhtarı **Ahmet Kiper** yapılan iş ve işlemlerin hukuka aykırı olduğunu, tarımsal amaçlı sulama için kamulaştırılan bahse konu arazinin siyanürü maden şirketlerine her ne ad altında olursa olsun sattırmayacaklarını ve yaşam ve tarım alanlarına yönelik açık tehdit yaratanlara anladıkları dilden cevap vereceklerini söylediklerini belirtti. (H. Merkezi)

Madenler katlediliyor

Uluslararası altın tekelci Eldorado Gold'a bağlı **Tüprağ Metal Madencilik A.Ş.**'nin Kışladağ köyünde yürüttüğü altın arama çalışmaları köyde ciddi hasarlara neden oluyor. Arama çalışmaları kapsamında kullanılan kimyasal maddeler köylünün üretim alanlarını yok etmektedir. Tüm bu aramalar kapsamında sadece üretim alanları hasar görmemektedir. Köylülerde ciddi sağlık sorunlarına da neden olmaktadır. Maden işletmesinin bu çalışmaları üzerine Uşak'ın Ulubey İlçesi'ne bağlı **Gümüşkol Köyü**'nde oturan köylüler Tüprağ'ın madencilik faaliyetleri hakkında suç duyurusunda bulundu. Madende patlatılan dinamitlerin etkisiyle köydeki evlerde çatlağın oluştuğunu, ekili arazilerin olumsuz etkilendiğini ve tarımsal faaliyetlerin zarar gördüğünü söyleyen köylüler, maden yetkililerinin gerekli önlemleri almasını ve uğradıkları maddi zararın karşılanmasını istedikleri. (H. Merkezi)

Mevsimlik işçi dramı

Mevsimlik tarım işlerinin başlaması ile birlikte ülkemizde tarım işçilerinin kazarları yine gündeme gelmeye başladı. Mevcut çalışma koşullarının zorluğuna bir de aşırı kâr hırsı eklenince çeşitli felaketler kaçınılmaz oluyor. Son olarak mevsimlik tarım işçilerini taşıyan bir araç kaza yaptı. Sivas'ın Malatya karayolu üzerinde bulunan Tahtalı köyü yakınlarında gerçekleşen kazada 4 tarım işçisi yaşamını yitirdi. Fındık toplamaya giden işçilerinin yaşamını yitirmesine yine aşırı kâr hırsı neden oldu. (H. Merkezi)

PAZARCILAR ESENYURT BELEDİYESİNDEN ŞİKAYETÇİ

Esenyurt Mehterçeşme Mahallesi'nde semt pazarı esnafı, tezgahlarının bulunduğu alanın belediye tarafından ihale usulü satışa çıkarılmasına ve satışa sunulan alanların tezgahlarının ücretlerinin artırılmasına karşı Esenyurt Belediyesi önünde yaptıkları eylemle hak gasplarını protesto ettiler. Belediye önünde bekleyen işçiler haklarını almak için mücadele edeceklerini her koşulda dile getiriyorlar. Esenyurt belediyesinde yapılan hak gaspları sadece bunlarla sınırlı değil. Pazarcılarının sorunlarını kendilerinden dinledik;

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- İsmim Ali Doğan. Sivas doğumluyum, 15 yıldır Esenyurt'ta pazarcılık yapıyorum.

-Neden burada olduğunuzu anlatabilir misiniz?

-Fevzi Çapan döneminde pazarımız kuruldu. Yerel seçimlerin ardından

belediye başkanlığına gelen Kadioğlu bu bölgeyi bir müteahhide ihale yoluyla verdi. Bu müteahhit de tahta kirasına 10 milyar gibi bir meblağ biçti. Benim beş tahtam var 50 milyar yapıyor. Benim zaten bu kadar param olsa burada pazarcılık yapmam. Yapılan bu haksızlığa karşı odamız yasal süreci başlattı. Başkanımız bir yanlış yaptı ve bu yanlıştan geri dönmek istemiyor. Bizim o süreci bekleme gibi bir imkânımız yok, çünkü biz açız. Ve bu süreci hızlandırmak için buradayız.

- Yapılan bu saldırıyla karşı ne yapmayı planlıyorsunuz?

- Biz üç gündür burada direniyoruz ve hak-

larımızı alana kadar direnmeye devam edeceğiz. Gerekirse burada açlık grevine dahi gitmeyi planlıyoruz. Tüm temel haklarımız elimizden alınıyor. Pazarda belediye yandı olanlara tahtalar bedava veriliyor en güzel yerler seçiliyor tüm bunlara karşı sonuna kadara direneceğiz.

- Siz kendinizi tanıtabilir misiniz?

- İsmim Narin Gültürkeli, eşimle birlikte 10 senedir pazarcılık yapıyordum eşim iki sene önce yaşamını yitirdi. Ben de eşimin ardından kendi ayaklarım üzerinde durmaya çalışıyorum. Pazarda oncauk işlemele-

rinden oluşan süs eşyaları satıyorum.

- Siz ne gibi sorunlar yaşadınız bu süre içinde?

- Belediye bölgeyi ihale ile verince elimden tahtalarımı aldılar, daha sonra da bu tahtalar için para vermemi istediler. Benim iki tahtam vardı, bu iki tahtamın parasını ödemem imkânsız. Zaten krizden kaynaklı biz de sıkıntı çekiyoruz. Bu yüzden ben de belediye başkanlığına çıkarak şikâyetlerimi dile getirdim. Belediye başkanı da bana küfür ederek kovdu; bizi buradan çıkarmak isteyen polis memuru bile küfürleri duyunca savunduğu insanın nasıl biri olduğu anlamış olsa gerek.

- Sizin taleplerini nelerdir?

- Benim taleplerim arkadaşlarımla ve benim tahtalarımı geri versinler, vermezlerse bize iş imkânı sunsunlar. Biz burada hakkımızı alana kadar bekleyeceğiz. Ölene kadar beklemesini biliriz, zaten her gün aklıktan ölmeğe yaz.

(İstanbul)

DAVUTPAŞA'DA ADALET İÇİN

O patlama, 23 hayatın sönmesine ve yüzlerce insanın yüreğinde onulmaz yaraların açılmasına neden olmuştu. O patlama, bir kaza değil, bir katliamdı. Kâr hırsı yüzünden cana kast edenlere göz yuman bir sistemin ve o sistemden yararlanarak cepelerini dolduranların yol açtığı bir felaketti.

Böyle gerçekleşen Davutpaşa katliamı sonrası yaşamını yitirenlerin ve yaralananların aileleri, bu olayla ilgili dava açmak istedi. Ancak aradan geçen 21 aydan fazla bir süre boyunca dava açmak şöyle dursun, soruşturması açılması bile yasaklandı. Tüm kapılar yüzlerine kapanan aileler, 10 hafta önce başlattıkları eylemlerle adalet istemeye devam ediyorlar.

ASEMAT PATRONUNUN GREV KIRICILIĞINA TEPKİ

Organize Sanayi Bölgesindeki Asemat Otomotiv Yan Sanayide, Asemat patronunun toplu sözleşmede krizi bahane ederek sıfır zam dayatması sonucu 60 işçi 240 gündür grevde. Asemat patronu ise, kendi yasalarını ve hukuklarını bile hiçe sayarak grev kırıcılığı yapmaktadır. Grev pankartının asılı olduğu işyerinde grevde olan işçilerin yerine dışarıdan işçi getirip üretim yapması, dışardan içeriye, içerden dışarıya mal getirip götürmesi grevin yaptırım olgusunu ortada kaldırmıştır. Sendikamızın da yasaları zorlamaması ve işçilerin dışarıdan gelip üretim yapmalarını grevin uzamasına ve grevci işçilerde kırılmalara yol açıyor.

Asemat patronunun bu grev kırıcılığına karşı 20 Ağustos günü saat 19.00'da Birleşik Metal-İş Sendikası ve Asemat işçileri, Orhangazi Sanayi Bölgesi'ndeki caminin önünde toplanarak, buradan Asemat fabrikasına sloganlarla yürüdüler. Yürüyüşe devrimci ve demokratik kurumlar da destek verdi.

Burada bir açıklama yapan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu**, "Asemat patronu 60 çalışan grevci işçinin yerine dışardan işçi getirip üre-

9. Hafta

22 Ağustos Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen aileler, 9. açıklamalarını yaptılar. Açıklamayı okuyan Semra Bakal'ın eşi **Hikmet Günnalan**, yargının çok sorumsuz davrandığını belirterek "Yetkililerin bu sorumsuzluğu sürdürdükçe iş cinayetlerinin önüne geçilemeyecektir" dedi. Ayrıca Sakarya'da bir havai fişek fabrikasında yaşanan patlama sonucu iki kişinin hayatını yitirdiğine de dikkat çeken aileler, sorumluların yargılanmasını istediklerini ve bunun için eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

10. Hafta

Davutpaşa'da canlarını yitirenler, o patlamayı hâlâ unutmazlar ve adalet yerini bulana kadar da unutmamaya/unutturmamaya kararlılar. 29 Ağustos Cumartesi günü, Taksim Tramvay Durağı'nda yerlerini alan aileler adına bu hafta açıklamayı, patlamada hayatını kaybeden Lezgi Şimşek'in yakını **Salih Temel** yaptı. "Biz adalet isteyenlerin hissesine adalet düşüyor mu?" diyen Temel, yetkililerin bu haksız tutumlarını kınadıklarını belirtti.

(İstanbul)

time devam edemez. İşveren yasalara aykırı hareket edemez ve fabrikada üretim yapamaz" dedi. (Bursa)

ATV-Sabah'ta

direnişe ara verildi!

ATV-Sabah'ta 13 Şubat'tan bu yana devam eden direnişe ara verildi.

Türkiye Gazeteciler Sendikası'na üye oldukları için işten atılan gazeteciler buna karşı direnişe geçmiş ve her Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelerek eylem gerçekleştirmişlerdi.

Daha önce yerel mahkeme grevin durdurulmasına karar vermiş buna rağmen gazetecilerin direnişi devam etmişti. Direnişin 198'nci gününde gazeteciler şu an Yargıtay'da olan kararın sonucu açıklanmaya kadar direnişe ara verdiklerini açıkladılar. 29 Ağustos Cumartesi günü saat 19.00'da Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen gazeteciler kamuoyuna bir açıklama yaparak Yargıtay kararı açıklanmaya kadar eylemlerine ara verdiklerini duyurdular.

Ayzi Tekstil'de fabrika işgali

İkitleli Parseller'de bulunan Ayzi Tekstil'de alacakları ödenmeyen işçiler direnişe geçti.

75 işçinin alacağını ödemeyen patron fabrikeyi kapatmış, buna karşı işçiler direnişe geçmişti. 21 Ağustos'tan bu yana devam eden direnişte patronun makineleri fabrikadan çıkarmak istemesi üzerine işçiler fabrikeyi işgal ederek barikat kurdu. Çevik Kuvvet polisleri ile birlikte fabrikeye girmek isteyen patron işçilerin direnişi sonucu başarısız kaldı. Patron bir yandan akrabaları aracılığı ile işçileri tehdit ederken diğer yandan çevik kuvvet polisleri içeri girmek için kapıları zorluyor.

ATV-Sabah eylemine katılan Ayzi Tekstil işçileri direnişlerine dair kamuoyuna bilgilendirdi.

İşçiler adına bir açıklama yapan fabrika işçisi **Esami Sağlam** Çevik Kuvvet polislerinin patron eşliğinde makineleri almak için içeriye giremeye çalıştıklarını hukuki süreci başlattıklarını ancak bundan çok umutlu olmadıklarını, hükümetin hırsızın yanında olduğunu dile getirdi.

İşyeri sahibi Aydın Korkmaz makineleri amcası Olgun Korkmaz'ın üzerine yaparak işlerin yasal boyutundan sınırlamak istemektedir. Direnişte kararlı olan işçiler, 29 Ağustos günü Olgun Korkmaz'ı zorla işyeri önüne getirerek makineleri işçilere devredilmesini istedikler. 30 Ağustos Pazar günü tekrardan işyeri önüne gelerek talebi kabul ettiğini belirten Korkmaz, işlemlerin derhal başlamasını istedikler.

(İstanbul)

HAKKÂRİ'DEN EDİRNE'YE "KÜRT AÇILIMI"

Kürt ulusal mücadelesine yönelik "tasfiye açılımında" yaşanan yeni gelişmeler, egemenlerin samimiyetsizliğini bir kez daha gözler önüne seriyor. "Açılım"ı ılık(!) bakan Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, yaptığı açıklamalarla, "açılım"da iki zıt tarafı oynayan AKP-MHP/CHP'yi oldukça memnun ediyor ve Edirne'den Hakkâri'ye bu ülkedeki bütün herkesin kardeş olduğunu, tam da kendi kanlı zihniyetine uygun olarak, mezarlarının yan yana olmasını örnek göstererek "ispatlıyor!"

"Açılım"dan beri kıskırtılan milliyetçi güruhların Kürtlere yönelik linç girişimleri ise artıyor, Kürtler sokak ortasında öldürülüyor, böl-

gede "faili meçhul" cinayetler yeniden gündeme geliyor, "gözünün üstünde kaşın var" denilerek gözaltı ve tutuklama terörü estiriliyor. HPG'nin 1 Eylül'e kadar verdiği çatışmazlık kararının ardından, "açılım"ın diğer perdesi olan bölgedeki askeri operasyonlar, orman yakmaları da son hız artmış ve bölge, adeta OHAL bölgesi ilan edilmiştir.

Samsun'da Kürt işçilere linç girişimi

"Açılım"ın olmazsa olmazlarından olan milliyetçi güruhların saldırılarında yaşanan artış, mevsimlik ve gündelik işler için Türkiye Kür-

distanı'ndan diğer bölgelere giden Kürt işçileri tehdit ediyor. Samsun'un Canik ilçesinde TOKİ'ye bağlı 3 taşeron şirkette çalışan yüzlerce Kürt işçi de bu saldırılara maruz kalıyor. Daha önceleri sözlü tacize ve hakarete uğrayan işçilerden biri, 15-20 kişilik bir grup tarafından linç edilmek istenince, Emniyet Müdürlüğü'ne başvuran işçilere yönelik saldırılar devam ediyor.

Emniyet -doğal olarak(!)- hiçbir önlem almayarak saldırıların artmasını teşvik ederken, 50 kişilik bir grubun Ramazan alışverişi için ilçe merkezine giden Diyarbakırlı bir işçiye saldırdığı ve ağır yaralanan işçinin yine işçi arkadaşları tarafından

hastaneye kaldırıldığı öğreniliyor. **"Açılım"a dikkat: Ölümleri artırıyor!"**

İstanbul'un Gaziosmanpaşa ilçesine bağlı Karadeniz Mahallesi'ne giden 50 kişilik faşist bir grup, **"Burası Kürtlere mezar olacak"** sloganları ile mahalledeki Kürt gençlere saldırmış ve kavgayı yatıştırmak için araya giren 71 yaşındaki **İhsan Erbeyi**'ni arabayla ezerek kaçırmışlardır.

Kurtarılmayan Erbeyi için ertesi gün, mahallede cenaze töreni düzenleyen DTP, olayın bir provokasyon olduğunu ancak bunların "Kürtleri barış ısrarından vazgeçiremeyeceğini" vurguladı.

Bölgede artan cinayetler, gözaltılar, tutuklamalar OHAL dönemini aratmayacak boyutlarda. Özellikle HPG'nin 13 Nisan'dan bu yana aldığı eylemsizlik kararının ardından bölgede toplam 120 operasyon gerçekleştirildi ve 103 kişi, bu operasyonlar nedeniyle hayatını kaybetti. Başbuğ'un "mezar kardeşliği" dediği de bu olsa gerek! Ayrıca "açılım"ın gündeme geldiği son süreçlerde '90'lı yıllardan sonra en çok faili meçhullerin yaşandığı dönem oldu.

2 Ağustos'ta aracı yakılmış bir şekilde Yüksekova'da bulunan **Dırbaz Kaya**'nın cesedi, 18 gün sonra bulunabildi. Kurşunlanmış bir şekilde bölgede bulunan çocuklar, gençler "açılım"ın kurbanları oluyorlar.

Adana'da, İzmir'de, Van'da, Hakkâri'de, Nusaybin'de, Şemdinli'de onlarca insan gözaltına alınıyor ve tutuklama terörüne maruz kalıyor.

Kürt ulusunun, hakları için verdiği mücadeleyi tasfiye edebilmek için "masaya oturan" egemenler açılımlarıyla ancak ölüm ve terör yaratabilirler. Açılım sahtelikleri o kadar açık ki, topluma yayılmaya çalışılan olumlu havaya rağmen, bunu gizlemiyorlar/gizlemiyorlar! "Açılım sözcüsü" Erdoğan, açıklamalarında hala Kürtleri "tek dil, tek millet, tek bayrak" diyerek inkar ediyor. Hala Başbuğ "vatanımı böldürtmeyeceğim, tek terörist kalmayınca kadar mücadele edeceğim" diyerek ölüm kusuyor!

Karanlığın izleri Cudi Dağı'nda!

Egemenlerin en güçlü silahı, karanlıkları ve cellâtlarıdır. Zulüm dolu saltanatını sürdürmek için karanlığında kaybettiği binlerce insan çığlığına, hâlâ karanlık ve hâlâ insan çığlığı ekliyor. 25 Ocak 2001 tarihinde, Silopi HADEP yöneticilerinden **Serdar Tanış** ve **Ebubekir Deniz**'in çığlıkları, egemenlerin karanlığına gömüldü.

HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış, bir aracın içinde bekleyen üç kişi tarafından durduruldu. Araçtakiler, **"Biz güvenlik görevlisiz. Bizimle birlikte Emniyet'e kadar gelecekseniz"** diyerek Serdar'la amcası Eyüp'ü gözaltına almak isterler. Kendisinin HADEP İlçe Başkanı olduğunu söyleyen Tanış, istenirse daha sonra karakola gidebileceğini söyler.

Parti binasına dönen Tanış, bir süre sonra cep telefonundan aranır. Parti binasında bulunanlara **"Jandarma karakolundan çağırılıyorruz"** diyerek yanına ilçe sekreteri Ebubekir Deniz'i alır ve Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na giderler.

Ebubekir Deniz ve Serdar Tanış'ın **bilinen son anları** böyledir... Sonrasında onlardan bir daha haber alınmaz. İki HADEP'linin kaybedilmelerinden sonra Silopi'ye onlarca heyet gider. Ancak sonuç alınmaz. Savcılık, çavuş

rütbesine kadar olan o günkü nöbetçi askerlerin ifadelerine başvurur. Ancak daha üst rütbelilerin ifadesi için izin gereklidir. İşte tam bu noktada, **"devletin kırmızı çizgileri"** ortaya çıkar. Soruşturmayla "kısıtlama ve gizlilik" kararı konuldu. Deniz ve Tanış'ın akbetleri ile ilgili olarak sayısız eylem, etkinlik, suç duyurusu yapılır. Ancak devlet, üç maymunu oynar. Hem karanlığın yaratıcısı olup hem de onu aydınlatamaz çünkü!

Karanlığın devamlılığı için, en teşhir olan kısımlarının "temizlenmeye" çalışıldığı Ergenekon davası tanıklarından, **Mehmet Nuri Binzet**'in açıklamalarıyla Tanış ve Deniz'in akbetinde bilinen "bilinmeyenler" gündeme geldi. Jandarma Komutanlığı'na getirildikten sonra öldürülen HADEP'lilerin Cudi Dağı'nın eteklerindeki Süryani Köyü yakınlarındaki mezarlığa gömüldüğünü söyleyen Binzet; ölüm emrinin, bizzat o dönem Silopi Belediye Başkanı olan DYP'li **Neşet Öktem** ta-

rafından, HADEP'lilerin çalışmalarından rahatsız olunduğu için verildiğini ifade etti.

Cudi Dağı; hayallerini, türkülerini, masallarını süslediği insanların onurlu çığlıklarını yüreğinde gizlemiştir! Cellâtların korkulu rüyası olan yiğit evlatlarını koynunda saklamış! Elbet bir gün mazlumun çığlığı, zalimin karanlığını yırtıp atacaktır, işte o gün Cudi Dağı, eteklerinde sakladığı baharlarla tekrar dirilecektir!

(H. Merkezi)

Dersim'de operasyonlarda ormanlar yakılıyor

Genelkurmay'ın "son terörist ölünceye kadar silahlı mücadeleyi sürdüreceğiz" açıklamasının ardından 26 Ağustos tarihinde Dersim'den çatışma haberleri gelmeye başladı. Merkez, Pülümür, Hozat, Nazimiye ve Ovacık kırsalında binlerce asker katıldığı bir operasyon düzenleyen TC güçleri ile gerillalar arasında şiddetli çatışmalar yaşandığı bildirildi.

"Tunceli" Jandarma Bölge Komutanlığı, 4. Komando Tugay Komutanlığı, Hozat ilçesindeki 51. Motorlu Piyade Tugay Komutanlığı'ndan askerlerin katıldığı operasyonlarda kobra tipi helikopterlerin Pülümür ile Nazimiye arasındaki Kızılmesit bölgesini yoğun bir şekilde bombaladığı haber veriliyor.

23 Ağustos günü başlayan operasyonlar binlerce asker takviye edilerek kapsamı genişletilerek devam ediyor. Operasyon kapsamında 26 Ağustos gecesi Nazimiye'ye bağlı Bezik ormanları ve Deşt alanları; Ovacık'a bağlı Ali Boğazi, Tavuk, Dereköyü, Uluklu köyü, Kurudere ve Malla Xwede alanları ile Pülümür vadisinde yer alan Alacakaya köyü çevresine yönelik olarak TC ordusu tarafından obüs, havan ve kobra helikopterlerle bombardıman yapıldığı edinilen bilgiler arasında. Yapılan bombardıman sonucu belirtilen alanlarda

yangınların çıktığı belirtildi.

27 Ağustos gecesi Dersim merkezinde bulunan Roşnik (Alacak) kırsalı ve Kutu Deresi vadisinin gece boyunca bombalandığı bildirilirken, askerler ve HPG gerillaları arasında yer yer çatışmaların çıktığı belirtildi. Roşnik (Alacak) köyü kırsalında çıkan çatışmada 1 asker yaralandığı ve Elazığ Askeri Hastanesi'ne kaldırıldığı öğrenildi. Ayrıca operasyonlarla birlikte ormanlık alanlarda başlayan yangınların da devam ettiği bildirildi.

Operasyon devam ederken bir HPG gerillasının şehit düştüğü yerel kaynaklar tarafından doğrulandı. Yaşamını yitiren gerillanın isminin Ferhat (Celal Dinç) olduğu HPG tarafından açıklandı. Celal Dinç'in 1980 Dargeçit/Mardin doğumlu olduğu da bildirildi. (Dersim Partizan)

Bu da basın açılımı:

Günlük gazetesi ve Yürüyüş dergisi kapatıldı

Demokratik açılım sürüyor. Bir süredir sesi "çıkmayan" Ağır Ceza Hâkimleri açılımla birlikte sessizliğini bozdu. **"Bu da bizim açılımımız"** dercesine bu tartışmaların en yoğun olduğu günlerde eski "alışkanlıklarına" devam ettiler.

Günlük gazetesi 21 Ağustos günü yayınlanan sayısının 14. sayfasında yer alan Toronto Üniversitesi akademisyenlerinden dil bilimci Amir Hassanpour'un **"Geleşen dünya dilbilim düzeninde dilsel haklar, devlet, pazar ve iletişim teknolojileri"** başlıklı araştırma yazısı ve 8.

sayfasında yer alan haberler nedeniyle **"örgüt propagandası"** yaptığı gerekçeyle bir ay süreyle kapatıldı.

13. Ağır Ceza mahkemesi bu kararla bir rekora doğru hızla yol almakta. Günlük gazetesi son bir yıl içinde gündem geleneğinden gelen ve kapatılan 29. gazete oldu.

Yürüyüş dergisi de açılıma takılanlardan. İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi Yürüyüş dergisinin bir ay süre ile yayınının durdurulmasına karar verdi. (İstanbul)

Çağdaş Gemik'in katili iyi halli!

Antalya'da 27 Ekim 2008 tarihinde "dur" ihtarına uymadığı iddiası ile **Çağdaş Gemik**'i kurşunlayarak öldüren polis memuruna "iyi hal" indirimi yapıldı. Antalya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın üçüncü duruşmasında Çağdaş Gemik'i öldüren polis Mehmet Ergin'e Polis Salahiyet Kanunu'nu aştığı "olası kastla insan öldürme" suçundan 20 yıl hapis cezası verildi. Duruşmada hâkim polis memuruna "iyi hal" indirimi yaparak ceza 16 yıl 8 aya çekti.

Sokak ortasında 18 yaşındaki bir genci katleden polis memuru, bir önceki duruşmada sorulan soru üzerine vicdanının rahat olduğunu söylemişti. Hakim iyi halden kastettiği bu olmalı!

Ceber'i öldüren gardiyanların her biri değişik şehirlerdeki haphanelere gönderilmiş bulunuyor. Davanın ilerleyebilmesi için tüm gardiyanların yeniden ifade vermesi gerekiyor. Öncesinde yaşananlarla sabit olan bir gerçek var ki devletin devrimcilerin, ilericilerin açıkça katıldığı davalarda acelesi yok... (H. Merkezi)

Saldırı

Aydın 17'siydi, Ağustos'un 17'si yaşanan depremle topraklar altına kalan bedenler sonrasında beraberinde umutsuzlukları da getirdi. 17 Ağustos depreminin ardından depremzedelere sağlanan yardımlardan bir tanesi de Irak Başkonsolosluğu tarafından gerçekleştirildi. Irak Başkonsolosluğu tarafından yaptırılan evler depremzedelere verildi, ama tabii ki bu evler emekçilere "yakışmazdı". Gözünü kâr hırsı bürümüş egemenlerin görüşleriydi bunlar; depremzedeleri oradan çıkarmak için gereken tüm saldırılara kalkışmak onlar için meşruydü ve egemenler kendini gösterdi, saldırılar başladı. Kar kış demeden çoluk çocuk dışarıya atıldılar ve saldırıların startı başladı, direnişin de.

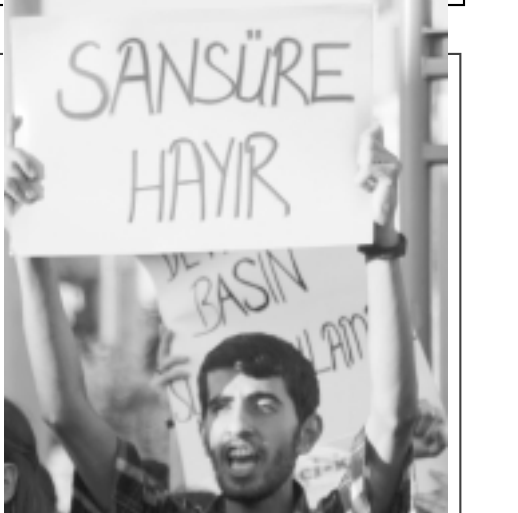
Direniş

Azırlı sakinlerinin süren mücadelesi çeşitli eylemlerle gündeme gelmişti. Ko-

caeli'de **Başbakan R. T. Erdoğan**'ın yolunu kestiler önce, sonra direnişi dayanışmayla büyütme şiarı ile Belediye işçileri ile çeşitli eylemler düzenlediler. Gittikçe politikleşen mücadeleleri direnişi güçlendirdi. **"Taviz vermeyeceğiz"** dediler, **"zaten biz depremde ölmüşüz bir daha ölse ne olur"** dediler ve direnişi büyüttüler. Bu şiarla büyüttükleri direnişlerine saldırı gecikmedi. Polis, onları genç yaşlı çocuk demeden çöp konteynırlarının içine attı, dövdü, yerlerde sürükledi. Ama direnişi bitiremedi.

Zafer

Depremzedelerin çıkartılarak devlet erkânının "oturması" fazla uzun sürmedi. Depremzedelerin direnişi karşısında evlerden çıkma kararı alan bürokratlar evleri boşalttılar. Aylardır süren direnişin ardından zafer kazanan depremzedeler onurlu direnişlerini zaferle sonuçlandırdılar. (H. Merkezi)

ENGİN ÇEBER DAVASINDA GÖRÜNTÜ VAR SES YOK

Yürüyüş dergisi dağıttığı sırada gözaltına alınarak katledilen Engin Çeber davasında bir skandal daha yaşandı.

Her duruşmasında bir maskesi düşen adaletin son icraatı katillerin verdiği ifade kayıtlarının ortadan kaybolması oldu. 19 Ağustos Çarşamba günü Bakırköy Adliyesi'nde görülen duruşmada mahkeme heyeti, sanıkların yeniden dinlenmesine karar verdi.

İfade kayıtlarını almak üzere Bakırköy Adliyesi'ne giden avukatları burada bir sürpriz bekliyordu: **"Kayıt sırasında bilinmeyen bir nedenle, tespit edilemeyen şekilde gerçekleşen teknik bir nedenle sadece görüntü kayıtlarının var olduğu, ses kayıtlarının olmadığı görülmüştür."**

Aylardır devam eden ve her duruşmada

katillerin, Engin Çeber'i nasıl öldürdüklerini ayrıntıları ile anlattığı ifadelerin kayıtları kayıp! Konuya ilişkin bir açıklama yapan **Avukat Taylan Talay**, kayıtların silinmesinden endişe duyduklarını, çünkü verilen ifadelerde cezaevi müdürünün sorumluluğunun tüm çiplikliği ile ortaya çıktığını söyledi.

Devrimci basına yönelik baskılara son!

11 Ağustos'ta Kızıl Bayrak muhabiri **Eda Ünal**'ın, gözaltına alınarak tutuklanmasının üzerine bir araya gelen **Atılım**, **Barikat**, **Devrimci Demokrasi**, **Devrimci Hareket**, **İşçi-Köylü**, **Kaldıraç**, **Kızıl Bayrak**, **Mücadele Birliği**, **ODAK**, **Proleterce Devrimci Duruş** ve **Ürün**, 18 Ağustos'ta, Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması dü-

zenleyerek basına yönelik baskıları protesto ettiler.

"Egemenlerin devrimci basına gözdağı vererek kendi yalanlarının işçi ve emekçilere teşhir edilmesinin önüne geçmek istedikleri" belirtilen açıklamaya Yürüyüş ve Alinteri de destek verdi.

(İstanbul)

Adli Tıp 3. İhtisas Kurulu'nun Güler Zere'nin infazının devamına yönelik verdiği raporun ardından Zere'nin avukatları tarafından yapılan itiraz, Elbistan Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından uygun bulunarak Adli Tıp'a gönderilmişti. Siyasi tutsaklara verdiği infaz kararları ile mevcut niteliğini ortaya koyan Adli Tıp, 27 Ağustos günü Güler Zere'nin durumuna ilişkin bir toplandı.

Bu sırada Adli Tıp önünde bir araya gelen kitle, çıkan kararın yeniden adilce düzenlenmesi için sloganlarını gür bir şekilde haykırdı.

Umud dolu bekleyiş sloganlarla büyüdü

Kitlenin uzun süren bekleyişi sırasında sloganlar umutla büyüyerek daha bir gür çıkmaya başladı. Adli Tıp önünde bir araya gelen yüzlerce kişi, hasta tutsaklara yönelik tecrit ve tedmanı protesto etti. Marşlarla türkülerle büyüyen eylemde basın metnini sanatçı **Metin Çoşkun** okudu.

Saat 16.00'ya geldiğinde Av. **Taylan Tanay** ve **Behiç Aşçı** Adli Tıp Kurul üyesi Haluk İnce ile bir görüşme gerçekleştirdi. Bu sırada Adli Tıp binasının giriş kapısına giden yolu kapatan kitle direnişte ısrarın simgesi oldu.

Rapor Onkologların dışında hazırlanmış

Ardından Güler Zere'ye mahkûmiyet raporu vermek için 3. İhtisas Kurulu tarafından hazırlanan raporun, onkologlar tarafından hazırlanmadığı açıklandı. Bu konu üzerine açıklama yapan Av. Taylan Tanay, bu durumun Adli Tıp'ın bilimsellikten, bağımsızlıktan uzak olduğunu gösterdiğini belirtti.

Gerçeklerle yüzleşemeyen bir Adli Tıp

Güler Zere için süren uzun bekleyişin ardından tekrar Doç. Dr. Haluk İnce ile görüşen Av. Taylan Tanay sonucu açıkladı.

Onkologların olmayışının, raporların hazırlanmasında etken olduğunu ve tedavilerin ardından raporun tekrardan hazırlanacağını belirtti. Haluk İnce'nin duruma olumlu baktığını belirten Tanay, Güler Zere için umutların her geçen gün daha da büyüdüğünü ve devrimciler olarak kavgayı büyüteceklerini belirtti.

TUYAB'dan Zere'ye destek

Adli Tıp önünde 3. İhtisas Kurulu'nun ka-

rarını protesto etmek için ve doğru karar çıkana kadar sürdürülen "Özgürlük Nöbeti"ne **TUYAB** tarafından bir ziyaret gerçekleştirildi. 19 Ağustos günü nöbetin 10. gününde gerçekleşen ziyarette TUYAB adına açıklama yapan **Hıdır Sabur**, devletin Güler Zere'yi her gün biraz daha ölüme sürüklemesine tepki gösterdi.

İZMİR

27 Ağustos 2009 tarihinde Bayraklı Adli-

yesi Adli Tıp Kurumu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirilerek Güler Zere'nin serbest bırakılması istendi. Eylemi **İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu**, ÇHD İzmir Şubesi, **KESK Şubeler Platformu**, Kız ve **Halkevleri** ortak düzenledi.

Yapılan basın açıklamasında hasta tutsakları beş dakika görerek, hiçbir inceleme tabii tutmadan hapis hane kalabileceklerine dair rapor yazabilen Adli Tıp Kurumu'na bir kez daha görevi hatırlatılarak, siyasi değil "insani" kararlar vermesi yönünde çağrıda bulunuldu.

Basın açıklamasına **DTP, İHD, BDSP ve ÖDP** de katılarak destek verdi.

ANKARA

* Her Çarşamba günü Adalet Bakanlığı Ek-

UMUT BÜYÜYECEK!

Bina Önünde yapılan eylemlere 26 Ağustos Çarşamba günü de devam edildi. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eyleme şair **Ahmet Telli** tarafından sunulan şiir dinletisi ile başlandı. Ahmet Telli şiirlerin ardından Güler Zere'nin yalnız olmadığını; dostlarının, yoldaşlarının onun yanında olduğunu ve Güler'in bu mücadele sayesinde faşizmin elinden alınacağını ifade etti. Ardından **DİSK Genel-İş'ten Erol Ekiçi** hazırlanan basın açıklamasını okudu. Eyleme Partizan'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum katıldı.

* İHD Ankara Şubesi her hafta hapisanelerdeki hak ihlallerinin teşhirini yaptığı eylemlerini 29 Ağustos Cumartesi günü Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde devam ettirdi. Açıklamaya tahliyesinden 1 hafta sonra yaşamını yitiren **Yılmaz Keskin**'in tedavi edilmesinin engellenmesi sonucu hapis hane ölen 308. tutsak olduğunun belirtilmesiyle başlandı. Adli Tıp Kurumu'nun onkoloji raporları olmadığı için Güler Zere hakkında vermesi gereken kararının ertelenmesinin ise Güler'i 309. ölüm

olmaya daha da yaklaştığı belirtildi. Aralarında Partizan, ESP ve Alinteri'nin de olduğu birçok kurumun destek verdiği açıklama sisteminde hasta tutsakları gözmezdendir gelme ve öldürme politikasından vazgeçilmesi talebiyle sonlandırıldı.

* 27 Ağustos Perşembe günü Güvenpark'ta Güler Zere'ye Özgürlük Platformu tarafından basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi. Saat 12.30'da ÇHD Ankara Şubesinden **Rıza Karaman**'in Platform adına yaptığı açıklama ile eyleme başlandı. Açıklamada Adli Tıp Kurumu'nun Güler Zere ile ilgili kararını vermek için toplantıya başladığı duyuruldu ve toplantı bitene kadar oturma eylemi gerçekleştirileceği belirtildi. Gün boyu süren

oturma eylemiyle Güvenpark'a yolu düşen tüm insanların hapisanelerde yaşanan baskı ve zulmü öğrenmeleri sağlandı. Saat 18.00'e kadar süren bekleyiş Adli Tıp Kurumu'ndan o gün açıklama yapılmayacağını öğrenilmesiyle bir açıklama yapılarak sonlandırıldı.

BURSA

20 Ağustos günü "**Güler Zere'ye Özgürlük Platformu**" Osmangazi Metro İstasyonundan Kent Merkezine bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eyleme Partizan ve ESP de katılarak destek verdi. Burada yapılan açıklamada; "Güler Zere ve tüm hasta tutsaklar bizim vicdanımız, onurumuzdur. Onurumuza sahip çıkmaya, onları zulmün elinden almaya dek seslerini ülkemizin meydanlarına taşıyacağımıza söz veriyoruz" denildi.

* 26 Ağustos günü Fomara Meydanı'nda "**Güler Zere'ye Özgürlük Platformu**" Partizan ve ESP'nin de içinde olduğu oturma eylemi gerçekleştirildi. Ardından AKP il binasına tabut bırakıldı. Oturma eyleminde yapılan açıklamada "**Eğer Güler Zere ölürse sorumlusu AKP iktidarı, Adalet Bakanlığı ve Adli Tıp Kurumu olacaktır**" denildi. Kitle buradan AKP il binasına yürüyerek tabut bıraktı.

* 27 Ağustos gününde Adli Tıp Üst kurulumun vereceği karar nedeniyle de Bursa'da Adliye binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Lüleburgaz

25 Ağustos'ta Lüleburgaz Kongre Meydanı'nda; EMEP, Halk Cephesi, Partizan, Kristal-İş, Petrol-İş ve Tüm Köy-Sen tarafından hasta tutsak Güler Zere'nin serbest bırakılması için bir basın açıklaması düzenlendi.

PARTİZAN HASTA TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK İSTEDİ

Adli Tıp Kurumu önündeki Direniş Çadırı'na bir ziyaret de Partizan tarafından gerçekleştirildi.

25 Ağustos Salı günü Saat 19.30'da Zaman gazetesi önünde toplanan Partizan kitlesi "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın, Güler Zere'ye özgürlük!**" yazılı pankart açarak yürüyüşe geçti.

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Mesut Deniz, Yaşar İnce, Kemal**

Ertürk ve Güler Zere'nin resimlerini taşıyan kitle devrimci tutsaklara sahip çıkacaklarını haykırdı. Slogan, alkış, zılgıt ve ıslıklarla Adli Tıp önüne gelen Partizan kitlesi burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada; ülkemiz hapisanelerinin faşist baskılara, işkenceye, tecrit ve tedmana, hak gasplarına karşı, ağır bedeller ödeyen devrimci ve kommünistlerin direnişlerine sahne olduğu belirtilerek hapisanelerde devrimci örgütler tarafından kurulan Cezaevi Merkezi Platformu ve dışarıda oluşturulan Tecrite Karşı Mücadele Platformu'nun önemine dikkat çekildi.

Açıklama atılan sloganlarla sona erdi. Kitlelerden bir grup, gece insanlık çadırında nöbet tuttu. Güler Zere'nin babası Haydar amcaya Güler'in son durumunu sorduk. Güler Zere şu anda sadece sıvı ala-

biliyor. Kolları şişmiş olduğu için serum ayağından veriliyor. Ağzında yaralar çıkmış. Tutulduğu hücrenin kapısında bir as-

ker bekliyor ve kimse ile konuşmuyor. Haftada bir kere 15 dakika ailesi ile görüşebiliyor. (İstanbul)

HASTA PARTİZAN TUTSAKLARIN DURUMU

Mesut Deniz: Şizofreni. Hastalığı çok derin yaşadığı dönemler oluyor. Dünyayla bağlantısını tersten kuruyor. Herkesin birileri tarafından yönetilen bir oyunu oynadığını sanıyor, öyle söylüyor. Hep bu konuda kurgu yapıyor, değişik olaylar bu ekseninde bir kurgu ile birbirine bağlıyor. Doğüstü güçlerin bizleri yönettiğini düşünüyor. Hastalığının ağırlaştığı dönemlerde temizlik vb. hiçbir ihtiyacını kendisi karşılamıyor.

Yaşar İnce: Hepatit B hastası. Kalp rahat-

sızlığı ve böbreklerinden birinde fonksiyon bozukluğu mevcut. Bel fitiğinden kaynaklı dayanılmaz bel ağrıları çekiyor ve mide bulantısı yaşıyor. Halsizlikten kaynaklı günlük ihtiyaçlarını gidermekte zorluk yaşıyor. Gözlerinde görme noktasında problemler yaşıyor. Hepatit için iki aydı bir kontrole gidiyor. Son zamanlarda ciddi baş ağrıları çekiyor. Anne ve amcası beyin kanserinden yaşamını yitirdiği için bu konuda ciddi endişeler var, ancak henüz ilgili bölüme sevk yapılamadığından meselenin aslı bilinmiyor.

Kemal Ertürk: Şeker hastası. Hastalığının günlük yaşamına etkisi çok yoğun. Yemesi içmesi bu hastalığa has bir düzenlemeye tabi tutulması lazım.

Ankara'da da Tecrite Karşı Mücadele Platformu kuruldu

Hapishaneler sorunu her zaman yakıcılığını koruyan bir gündemdir. Ancak son süreçte hapisanelerde giderek derinleştirilen tecrit ve izolasyon politikaları ve buna paralel olarak artan işkence, kötü muamele ve baskı kamuoyunun dikkatini yeniden hapisanelere çevirmiştir. Son dönemde kanser hastası Güler Zere'nin tedavisinin Adli Tıp Kurumu eliyle engellenmesi ve devrimci bir tutsağın adım adım ölüme sevk edilmesi meselenin ciddiyetini yeniden gözler önüne sermek açısından önemli bir yerde durmaktadır. Tutsaklara karşı uygulanan bu baskı politikaları dışarıda da yankı bulmaktadır. Bu sebeple birçok ilde tecrite karşı mücadele platformları kurulmuştur. Son olarak Partizan, Alinteri, DHF, ESP, Halk Cephesi ve Odak tarafından **Ankara Tecrite Karşı Mücadele Platformu** kuruldu.

Platform 25 Ağustos Salı günü Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde yaptığı açıklamayla kuruluşunu deklare etti. Deklarasyonda F tipi hapis hane anlayışı ve tecrit politikasının teşhirine ağırlık verildi. Yaşanan tüm saldırıların tecrit politikasına bağlı olarak devrimci tutsakları teslim almaya yönelik olduğu vurgulandı. Güler Zere ve Erol Zavar başta olmak üzere hiçbir devrimci tutsağın göz göre göre öldürülmesine izin verilmeyeceği ifade edildi. Platformun tecrit işkencesi sona erinceye kadar tecrite karşı mücadelenin en önemli zemini olacağı belirtildi ve tüm devrimci, demokrat, ilerici kurum ve kişilerin platformla birlikte mücadele etmeye çağrıldı. Açıklamaya aydın ve sanatçılar da destek verdi. (Ankara)

"GEÇMİŞİN KARANLIĞINA SÜNGER ÇEKİLEREK AYDINLIK BİR GELECEK KURULAMAZ"

Bir anneye kaybedilen evladının yerine ne verilebilir ki! Ya da yüzlerindeki hüznü dolu kırışıklarını, evlatlarının öpüşlerinden başka hangi merhem yok eder!

İktidar hırsı yüzünden yürekleri nasır bağlamış cellâtlar, siz, evladının kokusuna özlem duyan bir anaya, evlatlarının kemiklerini iade ederek, "özür dileyerek" bunca karanlığınızın hesabını veremezsiniz —ki bunu bile yapamayacak kadar vicdansız ve onursuzsunuz! İnsan kanından türeyen karanlığın sahipleri, ne bu halk ne bu analar sizi unutacak. Zannetmeyin ki kurban seçtiğiniz iki-üç cellâdınız, bebeğinizin süt kokan terini silerken ve onun hayat dolu nefesini koklarken ona bağlanıveren anaların sizi affetmesini sağlayacak! Ezilenlerin yazdığı tarih, sizi mahkûm etti bile ve

bu kin, bu öfke, bu kan, bu gözyaşı sizi er geç tarihin çöplüğüne gömecek! Analar dan ne kadar korksanız yeridir!

230. Hafta

"Yakınlarımızın kaybedilenlerin fotoğraflarına bakarak yaşayan acılı anneler olarak, kayıpların ve bu cinayetlerin sorumlusu olan dönemin askeri ve devlet yetkililerinden artık hesap sorulsun istiyoruz" dedi Hanım Tosun, Cumartesi Anneleri'nin 22 Ağustos'taki eyleminde. Hanım Tosun'un eşi **Fehmi Tosun**, 19 Ekim 1995'te gözaltına alınmış, ancak bu tarihten sonra Hanım eşinden ne bir haber alabilmiş ne de mezarına ulaşabilmiş.

Tosun'un ardından Kürtçe bir konuşma yapan HPG'li şehit Menan Çaçan'ın

annesini Saadet Çaçan ise "açılım"a değinerek dikkate alınması gerekenin Öcalan'ın yol haritası olduğunu söyledi. Açıklamasının ardından Çaçan'ın kimlik fotokopisini alan kolluk kuvvetleri, "açılım"a destek vererek Çaçan hakkında soruşturma açtılar.

Gözaltına alınarak kaybedilen bir babanın ardından bir çocuğun aklından geçenleri konu edinen öyküsünü okuyan, yazar Cihan Aktaş'ın ardından haftanın basın açıklamasını İHD'den Elif Babil okudu.

231. Hafta

"Evlatlarımızı kaybedenler yargılanmadan adalet sağlanır mı? Geçmişini karanlığına sünger çekilerek aydınlık bir gelecek

kurulur mu?" diye sesleniyordu "faili meçhul" cinayete kurban giden Hasan Ocak'ın kardeşi Neside Ocak, Cumartesi Anneleri'nin 231. haftasında. Ocak, kardeşinin anısının, Ergenekon ile ilişkisi olduğu yönündeki suçlamalarla kirletildiğini belirterek; Erdoğan'ın, 7 yıldır insanlık ayıpları yaşanmasın, faili meçhuller olmasın diye mücadele verdiği yönündeki söylemlerinde samimi olmadığını söyledi. (İstanbul)

MAYIS'TA BİR BAŞKADIR EZGİMİZ...

Açıklama: Elimize e-posta kanalıyla geçen anlatıyı haber değeri taşıdığı ve güncelliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Her bahar yeniden doğumlara gebe dir. İlk kardelen verir baharın müjdesini, toprağa düşen cemre ile yeniden yeşillenir. Yeniden yapraklar açar kuruyan dallarda. Yeniden filizlenir meyve verecek ağaçlar. Işınlar bitiverir dağlarda. Yeni doğan dağ keçileri süsler dağların sarplı yamaçlarını. Yeni bir hayata merhaba diyerek umut olur bahar gerilla için. Uzun bir kışın ardından kitlelerle buluşmanın ilk adımı olur, baharda yürekler yeniden yeşeren ağacın doğadaki görüntüsü gibi canlıdır. Heyecanlar, planlar ve son hazırlıklar, her şey yeni bir dönemin kitle faaliyetine göre gelişir. Tabii ki düşmanın bu yılki hareket tarzı çözümlerini ve bu çözümlerden hareketle belirlenecek olan bizim hareket tarzımız da önemli. Başta komutanlık olmak üzere tüm birlik bileşenleri arasında düşmanın önümüzdeki dönem izleyebileceği hareket tarzına ilişkin fikir alışverişi yaşanırken, 2 Mayıs günü radyo haberlerinde Dersim'e ilişkin yeni bir karar döküldü haber spikerinin ağzından: "**Genel Kurmay Başkanlığı'nın aldığı bir karara göre Tunceli'nin Ovacık, Hozat, Çemişgezek illerleri arasında bulunan kırsal alan 7 Mayıs, 7 Ağustos tarihleri arasında geçici güvenlik bölgesi olarak açıklanmış. Açıklamada adı geçen bölgeye sivil girişleri yasaklanmıştır.**"

Alınan kararla zaten gayri resmi olarak sivil girişine yasaklı olan bölgeye fiili olarak da giriş yasaklanmıştı. Daha önce onlarca köylünün katledildiği bölgede devletin artık bir dayanağı vardı. İki yıl önce **Bülent Karataş** katledilmişti adı geçen bölgede.

Gerilla birliği de böyle bir hareket tarzını tahmin edebiliyordu. Gerillaya çok yabancı değildi bu tarz. Karara ilişkin yapılan değerlendirmeden çıkan sonuç; düşmanın amacının bölgeyi insansızlaştırarak sadece gerillayla karşı karşıya kalabileceği bir savaşa arenasına çevirmek, gerillayı alana hapsedmek ve kitlelerle bağı koparmak olduğu yönündeydi. Daha önce de defalarca denmişti bu planı, ama gerillanın kitlelerle bağı hiçbir zaman koparamamıştı.

Kitlelere adım adım...

Yapraklar yavaş yavaş açmaya başlamıştı. Yaprakları açan her ağaç gerillayı kitlelerle bir adım daha yaklaşıtıyordu ve artık son hazırlıklar yapılmış bir birliğin alanı denetleyerek adımlaması kararlaştırılmıştı gerillayı kitlelerle buluşturacak patikaları. Birlik hazırlanıp yola koyulurken, her şey kısa zamanda yeniden görüşmek ve kış boyunca faaliyete ilişkin alınan kararları yaşama geçirme üzerine konuşuluyordu. Ve görev-

Bu bir irade savaşıdır. Teknoloji değil, insandır savaşı belirleyen, iradesidir, çabasıdır, gerillanın halka olan sevgisi, bağlılığı zafere olan inancıdır, haklılığı ve meşruluğundan aldığı güçtür.

lendirilen birlik kitlelerle buluşacak olmanın heyecanıyla ayrıldı yoldaşlarından. Gidenlerde kitlelerle buluşacak olmanın heyecan ve sevinci, kalanlarda ise gerillanın kitlelerle buluşacak olmasının sevinci, ama kendisinin birlik içinde olmamasının üzüntüsü vardı. Gidenler yolları adımlayarak kitlelerle buluşacak, kalanlar geleceğe habere göre adımlayacakları daha sonra yolları.

18 Mayıs komünist önder Kaypakaya yoldaşın Diyarı-Bekir işkencehanelerinde katledilmesinin 36. yıldönümü. Kalan grup kısa bir anma etkinliği düzenledi. Akşam da yemek sonrası eleştirilme-özeleşiri toplantısı yapılacaktır...

Birlik sabah erken saatlerden itibaren gözetleme yaparak gececekleri alanı kontrol etmeye başladı. Gözetleme yaparken akıllarda hep kitleler vardı. Gidilecek köyler, görülecek kitleler, kış boyunca olana dair yapılan değerlendirmeler, planlar.

"Devrim kitlelerin eseri" ise o zaman kitleleri seferber edecek politikalarla gitmek gerekirdi. İleriye doğru adımlar atmak kitleleri örgütlemek ve geleceği kazanmak. Her faaliyet bu temelde yürümeliydi, iddialıydı Partizanlar... Sekizinci konferansın "**yakına ama ileriye**" şiarıyla geçen yıl yoğunlaştırdıkları kitle faaliyetinin coşkusuyla hazırlanmışları bu yıl da. Ve işte daha yakından hissediyorlardı şimdi köylülerin sıcaklığını.

Gerillalar eyleme hazırlanıyor

Belli bir saate kadar gözetlediler çevreyi. Herhangi bir hareketlilik yaşanmıyordu. Tam çevreye ilişkin yorumlar yapılırken helikopter sesi geldi tepelerin ardından. Bir süre sonra gelen ses yaklaştı ve tepelerin üzerinde belirdi helikopter. Birkaç tur attıktan sonra inişe geçti. Tam olarak hangi noktaya indiğini göremediler. Yaklaşık on saniye sonra tekrar havalandı helikopter ve önce görüntüsü sonra da sesi kayboldu. Kayboluncaya kadar baktılar giden helikop-

terin ardından. Komutan yoldaş dürbünle çevreyi gözetleyen Mehmet'e dikkatle bakmasını söyledi. Bir ara tam karşılarında bir hareketlilik fark etti Mehmet.

Dürbünü komutan yoldaşa verdi. Tüm bakışlar hareketliliğin fark edildiği alana kilitlenmişti. Pür dikkattiler, tam o ara hareketli olan bir düşman unsurunu netleştirebildiler. Bir süre sonra artık düşmanın bir pusu gücünün karşılarında olduğunu seçebiliyorlardı. Düşmanın çıkabileceği başka noktalara da dikkatle baktılar. Karşılarında gördüklerinin dışında başka kimse görünmüyordu. Ancak olumsuz olan bir şeylerin farkına varmışlardı. Grup tam pusu içinde kalmıştı, düşman fark etmemişti, ama geri çekilme hattını denetleyebiliyordu. Hareketlilik durumunda fark edilmemek mümkün değildi. Akşam hava kararana kadar orada kalma kararı verildi. Grup ancak havanın kararmasıyla geri çekilebildi...

Yemekler yendi, yarım ka-

Eller tetikte

Şimdi birlik yapılabilecek bir eylem üzerine sohbet başlanmıştı. Düşman konumlanışı, hareketliliği, arazi yapısı, hepsi üzerine kafa yoruluyor. Yapılacak eylemin etkileri üzerine yorum yapılıyor. Her şeyden önce büyük bir moral üstünlüğü yakalayabilecekleri gerillalar. Düşman ava çıkmıştı ama şimdi av sırası gerilladaydı. Bir süre sonra tekrar birliğin yanına gelen komutan yoldaş yaptıkları değerlendirmeyi açıkladı.

"Yoldaşlar düşman şu anda Ali Boğazi çevresini kesmiş durumda. Uygun bir yerde kalıp düşmanı izleyerek uygun bir fırsatta darbe vuracağız." Ve ardından da birlik bileşenlerinin de görüşlerini aldı. Bütün birlik alınan kararı onaylayarak yorumlar yaptı. Bu değerlendirme sonrası Mehmet alınan kararı düşmanı takip eden yoldaşlara iletme üzere ayrıldı. Komutanlık gelişmeleri ve alınan kararı devrimci sorumluluk gereği alanda bulunan HPG güçlerine de ilettiler.

Mayıs ayında düşmana sıkılan her kurşun düşenlerin hesabını sormak için çıkar namludan ve işte yeni hesaplar sormak için tetikte eller. 4 gün an ve an izledi düşmanı Partizanlar. Yaptıkları her hareket ve davranış üzerine görüşleri paylaştılar. 10 gün boyunca akıllarda

hep mevcut durumda düşmana nasıl darbe vuracağı üzerine planlar vardı. Çünkü düşman pusu attığı bölgeden aynı gece ayrılmış ve çıplak bir alana konumlanmıştı, bu da düşmana sızmayı biraz zorlaştırıyordu. 5. gündü yani 23 Mayıs'ta grup yine gözetleme yaptığı alana gitti. Düşman yine nokta değiştirmişti. Yeni planlar yapılıyor, ancak daha uygun koşulların oluşması bekleniyordu. Öğlene kadar gözetlemeye devam ettiler. Öğleden sonra başka alanda bulunan bir yoldaşla birlikte hevaler de geldi yanlarına. HPG'li dostlarla düşmanın hareket tarzına ilişkin görüş alışverişinde bulundu komutan yoldaş. Hevaler kendi arkadaşlarının başka bir noktada daha düşman ekibini gördüğünü, oradan sızma yapacaklarını söyleyerek, sızma için buranın da uygun olup olmadığını sordular. Uzun süre düşmanı takip eden komutan yoldaş;

"Düşmanın bir gücü kendini tepeden bıraktı, ormanlık alana girdi, muhtemelen onlar da buraya geliyor olabilirler, takip edelim" diye yanıtladı. Gözetleme düşman gücünün gelebileceği alana yoğunlaştı. Uzun bir gözetleme sonunda 7-8 kişilik bir timin kendilerine doğru geldiğini fark etti gerillalar. Gelen tim üzerine yorumlar yaptılar. Heval Aras; "Heval bunlar bizim görüntümüzü almış olabilirler. Sızarak geliyorlar, uygun bir yere çekilelim yaşadıklarında bindirelim" dedi.

Düşmanı görebilecekleri bir yere çekildi gerillalar. Bir taraftan düşmanı takip ediyorlar, diğer taraftan eylemi nasıl yapabileceklerini düşünüyorlardı. Sonunda bir plan yapıldı. Plana göre bixi ve kanasla iki kişi uygun bir yere konumlanacak düşman yaklaştığında vuracaklar. Diğer gerillalar da çekilme hattında bekleyeceklerdi. Saat 19.00 gibi sızma yapacak iki kişiyle son planlar yapılırken diğer koldan kleş seslerini alan geril-

lalar daha da coşkuландılar. Düşmana ilk darbe vurulmuştu ve sıra ikinci koldaydı. Çekilme hattında bekleyecek olanlar ayrıldılar eyleme katılacakların yanından başarılar dileyerek. Eyleme katılacak olanlar ise düşmanı izleyebilecekleri ve darbe vuracakları bir yere mevzilendiler. Artık her şey hazır. Havanın biraz kararmasını beklediler. Düşman birimi artık tam olarak karşılardı. Az önce başka bir noktadaki silah sesleri dikkatlerini dağıtmış ve tüm dikkatlerini seslerin geldiği yöne vermişlerdi. Saat 20:00'ye doğru hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Heyecanlar artmış düşmana ikinci darbe vuracak olmanın coşkusu yaşanıyordu. Savunmadaki gerillalar ise namlulardan çıkacak sesi bekliyorlardı.

Ve beklenen an geldi. Düşman yeri ve konumlanışı tekrar dikkatle gözlemlendi. Bakış yoldaş; "Heval şu an tam karşındalar. He-defte. Ben hazırım" diyerek doğrulttu kanasın namlusunu düşmana. Heval Aras da "Tamam Bakış yoldaş. Ben de şu an üçünü seçebiliyorum. Aynı anda basalım tetiğe" demesiyle dokundu eller tetiğe ve bir taraftan bixi, diğer taraftan kanasla düşmanın üzerine mermiler yağmaya başladı. Daha ilk saldırının şokunu üzerinden atamayan düşman ikinci saldırıyla neye uğradığını şaşırıldı. Karşılık dahi vermediler. Bu sefer sadece kanas ve bixi sesi çınlatıyordu ortalığı. Namludan çıkan her ses düşmanın korkulu rüyası oluyordu. Canlarını kurtarmak için sağa sola atıyorlardı kendilerini. Onlar kaçtı kanaslar onlara doğruluyordu. Kaçamıyorlardı gerillanın mermisinden. Ve iki düşman askeri imha edildi kızıl namlulardan çıkan hesap soruculuğuyla. Biri de yaralı. Diğer koldan da bir düşman unsuru imha edilmişti. Düşman çaresizlik içindeydi. Tüm inisiyatif gerillanın elindeydi. Ve eylemi başarıyla sonlandırarak geri çekilmeye başladılar.

Savunmadakiler büyük bir merakla gelişmelerini bekliyorlardı. Biraz gecikince telaşlandı. Gerçi düşman karşılık dahi verememişti ama niye geç kaldılar diye soruyorlardı birbirlerine. Telsizden çağrı ve beklenen yanıt geldi çağrıya "Biz iyiyiz, geliyoruz". Bir süre sonra ulaştılar savunmadakilerin yanına. Eyleme dair kısa sorular-cevaplar, alanı terk etmek gerekiyordu. Yola çıktılar. Tam hareketlenmişlerdi ki, düşman Amutka Karakolu'ndan havanlarla çekilme hattını vurmaya başladı. Ancak gerillalar bunu tahmin ettiklerinden uygun yerlerden çekiliyorlardı. Atılan hiçbir havan etkilemiyordu onları. Çekiliyorlardı.

Gerillanın gücü bir kez daha görüldü. Gerilla düşmanın yakınına kadar sızıp imha ederken, düşman uzaktan havanlarla vurmaya çalışıyordu. Düşman tüm tekniğine rağmen darbe vuramazken, gerilla sadece bixi ve kanasla nasıl darbe vurulacağını gösterdi. **Bu bir irade savaşıdır. Teknoloji değil, insandır savaşı belirleyen, iradesidir, çabasıdır, gerillanın halka olan sevgisi, bağlılığı zafere olan inancıdır, haklılığı ve meşruluğundan aldığı güçtür.**

Düşman gündür pusu attığı gerilladan darbe yemişti. Gerilla birliği yeni bir faaliyet döneminin ilk adımını atmaya hazırlanırken, yapılan eylem büyük bir coşku ve sevinç yaratmıştı. Büyük bir moral üstünlüğü yakaladı tüm bileşen. HPG'li dostlarımızla ortak yapılan bu eylemde düşmana geri adım atılmamıştı. Artık her şey atılan bu ilk adımın büyütme görevini yüklenen gerillaların kitlelere ulaşmasına kilitlenmişti ve adımladılar patikaları...

(Dersim'den bir gerilla)

KRİZ, İŞSİZLİK VE YOKSULLUĞU ARTIRIRKEN; SENDİKALARIN MASKESİNİ DE DÜŞÜRÜYOR!

ailenin açlık sınırı tutarının 2. 404.73 TL olduğu belirtiliyor. Sefalet ücretiyle çalıştırılan işçilerin, işsizlerin yaşam koşulları ve belirlenen açlık sınırı karşılaştırıldığında ortaya çıkan tablonun ne olduğu anlaşılacaktır.

Sendikaların krize imtihanı

Kriz dönemlerini işten çıkarmalarla fırsatı çeviren patronların yanı sıra sistem açısından temel yönelim sınıfa yönelik kapsamlı saldırı paketlerinin yoğunlaştırılmasıdır. Kıdem tazminatının kaldırılmasının yeniden gündeme getirilmesi, işten çıkarılanların ilk elden sendikali, örgütlü işçiler olması ile örgütlülüğe saldırılması, hiçbir sosyal güvence olmaksızın kayıt dışı binlerce insanın çalıştırılması, son dönem tartışılan ve cumhurbaşkanından dönen Özel İstihdam Bürolarının yasallaştırılması, kapsamlı saldırıların başında geliyor. Sendikal bürokrasinin konuyla ilgili dikkate değer tepkisi yasanın veto edilmesi için cumhurbaşkanına yaptığı çağrıdır.

Sürecin başından itibaren devlete krizden çıkış önerileriyle akıl hocasına soyunmaları, işçilerin kriz bahanesiyle çeşitli fedakarlıklarını istenmesi, TOBB'un "kriz varsa çaresi de var", "pazara çıkan alışveriş yapın" kampanyasının desteklenerek işçilere "pazara çıkın" çağrısı yapılması... Tek tek parçalarda gelişen direnişlerin sahiplenilmemesi, bu direnişleri en geri taleplerle sonlandırma çabası, sokak ve saldırmak yerine, çarşı ve savunmada kalma çizgisini benimseyen sendika konfederasyonlarının ihanetçi karakterlerine dönem içinden örnekleri çoğaltmak mümkün. İşsizlik fonunda bulunan paranın "yatırım yapabilmemesi" için "daha fazla insanın işsiz kalmaması" bahanesiyle, TÜSİAD, MÜSİAD, TİSK gibi patron örgütlerinin hizmetine sunulmasını karşısında hiçbir tepki ortaya konulmamıştır. AKP hükümeti bu rantı bütçeye aktararak (dolaylı olarak patronların hizmetine sunarak) farklı bir yöntem kullandı ve tatil öncesi yasayı meclisten geçirdi. Bu yeni yasayla GAP'a kaynak aktarılmasına karar verildi. Böylece fonun nema gelirlerinden dörtte üçü bütçeye gelir olarak kaydedilecek. Karşılığında da teşvik edilen yatırımlara bağlı olarak istihdam edilen işçilerin sigorta primlerinin patron hisselerinin tamamına kadar olan kısmı, Hazine tarafından karşılanacak. AKP söz-

de yasa ile hem işçilere ve hem de patronlara karşı bir duruş sergilemiş gibi olsa da, gerçekte bütçeye dahil ettiği fonu, patronların sigorta primleri için yine onlara verecek.

Sendikalar ise "dostlar alışverişte görsün" misali açıklamalarında bu gaspi kınamanın ötesine geçmemişlerdir. Üstelik bu fon işçi ve emekçilerin emeği ve alınteri ile oluşturulmasına rağmen. Üstelik bu fonun işsizlerin faydalanmadığı bilindiği halde... Ama bu öylesine büyük bir rant kapısıdır ki, fonda biriken 42 milyar TL Türkiye bütçesinin % 15'ine ulaşmıştır. Oysa bu fonun sayısı 6 milyona ulaşan işsizlerin sadece 292 bini yararlanabilmektedir.

Bu örneklere son olarak Türk-İş'in TİS sürecinde devletle yürüttüğü pazarlıkta, anlaşığı noktayı, izlediği pratik tutumu da eklemek gerekir. Alınan 1 saatlik iş bırakma kararı, devlete yürütülen pazarlıkta elini güçlendirmenin yanı sıra son dönem gelişen tepkileri dindirmenin aracı olarak da gündeme getirildi. Yoksa TİS'in hangi noktada sonlanacağı, önceki görüşmelerde bağlanmıştı. İşsizlik ve yoksulluk korkusu yaşayan işçinin imzalanan TİS'e mecbur bırakılması niteliklerinden bağımsız değildir. Türk-İş yönetimine tabanda biriken tepkiyi gösterme anlamında İstanbul Şubeler Platformu'nun 13 Haziran'da gerçekleştirdiği eylem tepkinin ortaya konulması anlamında bir olumlu adım, sürece müdahale etme anlamında pasif ve yetersizdir. İşçilerin "Kahrolsun sendika ağaları" sloganını atmaları bugüne kadar gelişen toplu pratiğin bilinçlerdeki sonucudur. **Önemli olan bu sonucu daha politik bir niteliğe kavuşturmak ve genişletmektir.**

Krizin patlak verdiği gündün beri yaşanan işçi direnişlerini hatırlayalım; Ocak 2009'da başlayan 550 işçinin direnişte olduğu Asil Çelik işçileri ücret konusunda anlaşma sağlanmadığı için, Bursa Asemat işçileri Aralık 2008'den bugüne yine ücret sorunundan kaynaklı direnişçiler. E-Kart işçileri Haziran 2008'den yani bir yılı geçkin bir süredir Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın tanınması ve toplu sözleşme hakkı için direnişçiler. Yine Sinter işçileri Aralık 2008'den beri işlerine geri dönmek, işsiz kaldıkları süre içerisinde kıdem ve ihbar tazminatları dahil tüm haklarını almak için 380 işçi direnişte.

Mahkeme kararıyla sonlandırılan Sabah-ATV grevi, Kocaeli Belediye-İş üyesi işçilerinin direnişi, İzmir Kent AŞ işçilerinin işten çıkarılmalarına ve taşeron firmanın işyerine sokulmasına karşı direnişleri; Halkalı Karton Sanayi işçilerinin grevi, Dearsan Tersanesi Pozitif Denizcilik işçilerinin, Stil tekstil, Ağ tekstil işçilerinin direnişleri bu süreçte yaşanan grev ve direnişlerden bazıları. Her biri kendi mecrasında akan bu direnişlere sahip çıkılmaması sorunu ile birlikte esas sorun birleştirilememesi ve doğru bir rotaya akmasının sağlanmaması sadece sistemin değil konfederasyonların da tercih etmediği bir noktadır. Zira birleşen ve bilinçlenen yığınların elindeki balyozun bir gün kendilerine de ineneğini sendika ağaları da çok iyi bilmektedir.

Sayıları 12 milyonu bulan işçilerden toplu sözleşme hakkında faydalanan işçi sayısı 2001-2007 döneminde yıllık ortalama 400 bin! Yani işçilerin yalnızca yüzde 3'ü bu ekonomik-demokratik hakkını kullanabiliyor. Grev hakkını kullanan işçi sayısı ise 2002-2008 döneminde yılda ancak 6 bin 500... TİS hakkını kullanamayan yüzde 97'lik kesim mi? Bunların içindeki dağılımda ise 10 veya 50 kişilik işyerlerinde çalışan 2.5 milyon işçi en fazla dikkat çeken kesim. Ve bu küçük işletmelerin hiçbirinde sendika olmaması gerçeği ile birlikte sendikaların da bu kesimi örgütlemek gibi bir amacı ve hedefi de yok...

Sokak ve sınıf ilişkisinin yoğunluğu tartışıldığı bu dönemde mevcut tablo ve veriler sorunun kendimizle, bizimle ilgili olan yanlarını ortaya çıkarmak ve müdahale etmek açısından önemlidir. İşsizlik oranları rekor kırarken, zamlar sıraya girmişken, yeni saldırılar gündeme getirilirken militan mücadele hatlarının geliştirilmesi için elimizde önemli imkan ve olanaklar söz konusudur. Temel sorun işçi sınıfına doğru adresi göstererek mücadele platformlarını oluşturmakta ve pratiğimizi bu anlayışla şekillendirmekte. Üzerine uzun bir dönemdir tartışılan ve netleştirildiğimiz DDBS programı yönümüzü belirlemek anlamında önemlidir. Ancak bu pratiğimizle bulunduğu zaman anlam kazanacak. Ve yaşamla buluşacak, doğruluğu pratik içinde netleşecek, yetersizlikleri de yine pratikte ortaya çıkacaktır. Yeter ki bu pratiği oluşturacak çüreti gösterelim.

"Krizin esas tehlikeli kısmı geride kaldı", "dip göründü, artık sıra toparlanma ve çıkışta" açıklamaları yapılsa da IMF yetkililerinin son beyanlarında krizin tüm şiddetiyle devam ettiği ve henüz çıkışın nereden nasıl sağlanacağını belirlemediği ifade edilmektedir. Geçtiğimiz yılın Ekim ayında başlayan daha doğrusu patlak veren kriz, öncekilerle benzerlikler taşımasının yanı sıra etkisi ve çapıyla şiddeti öncekilerden daha yüksektir.

Son yılların en gözde kavralıydı "küreselleşme!" Dikkat edilsin krizin patlak verdiği günden bugüne "küreselleşme" sözcüğü hiç dillendirilmedi, propaganda edilmedi. Marks en çok tartışılan kişi, Kapital en çok okunan kaynak oldu... Burjuva ideologlar krizden çıkışın anahtarını Marks'ta ve Kapital'de aradılar. Şimdi yeni dönemi tanımlayacak yeni argümanlara, yani tanımlamalara, yeni manipülasyon kavramlarına ihtiyaç duydukları çok açık. '29 ekonomik buhranı "Keynesçi" politikalarla aşıldı, 1973 krizi Keynesçi politikaların iflasını kanıtladı ve yeni dönem "kuralsızlaşma", "serbestleşme" olarak tanımlandı. Bu ekonomik politikalarla '90'lı yıllara gelindi ve yeni sermaye birikimi modeli "küreselleşme" olarak belirlendi. 2008 krizi de "küreselleşme" modelinin iflasını ilan etti. Şimdi iflas eden bu sistemin yerine neyin konulacağı çalışmaları sürdürülüyor. Ancak bu sefer işler diğerlerine oranla daha zor, zira yıkım önceliklere oranla daha derin... Sadece bir örnek; ülkemizde 2009 yılının ilk üç ayında yaşanan 13.8'lik küçülme oranına yakın en yüksek küçülme yüzde 13 ile 1927 yılında yaşanmış. Bu oran TC tarihinin geçmiş krizlerden etkilenme boyutu anlamında da bir ilki ifade ediyor.

Dün çorba kuyruğunda bekleyen açlar ordusu, bugün iş başvuruları kuyruğunda bekleyen işsizler ordusu, dün ve bugün yoksulluktan ölenler, dün ve bugün bu yoksulluğa isyan

edenler...

İşsizlik bu sürecin en şaşmaz sonuçlarından biri. Dünyada ve ülkemizde sayıları hızla artan işsizler ordusu sistemin kabusu. Öfkeli ve aç olan bu kesim yönünü doğru belirler ve vuracağı yere yönelirse bugünden egemenler için daha karanlık günlerin yaşanması kaçınılmaz.

Kapitalist sistemin içine girdiği bu derin yıkıntı sınıf mücadelesinde bugünü ve yarını şekillendirmede oldukça önemli. Kitlelerin sistemle bağlarının zayıfladığı, beklentilerinin azaldığı, yönetenleri daha fazla sorguladıkları bu dönem aynı zamanda örgütlenmeye en açık oldukları dönemdir de.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi dönemin en temel sorunu işsizlik. Bu gerek emperyalist ülkeler gerekse de bizim gibi ülkeler açısından böyle. Örneğin Rusya'da Temmuz ayı içinde yapılan araştırmalara göre 8 milyonu geçmiş durumda. ABD ise 1983 yılından bugüne işsizlik sorununda zirveyi yaşıyor; **5.7 milyon** insanla...

TÜİK'in birkaç hafta önce açıkladığı Mayıs ayı verilerine göre Türkiye genelinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 1 milyon 179 bin kişi artarak 3 milyon 382 bin kişiye ulaştı. Bu rakam DISK'in verilerine göre ise **yaklaşık 6 milyon!**

İşsizliğin yüzde 25.1'ini çalıştığı iş geçici olup işi sona erenler, **yüzde 25.4'ünü işten çıkarılanlar**, yüzde 14.2'sini kendi isteğiyle işten ayrılanlar, yüzde 9.8'ini işyerini kapatan iflas edenler, yüzde 7.2'sini ev işleriyle meşgul olanlar, yüzde 8.2'sini öğrenimine devam eden veya yeni mezun olanlar, yüzde 10.1'ini diğer nedenler oluşturdu.

Önü alınamayan rekor ekonomik küçülmeler ise bu rakamların artacağına en önemli işareti. Yine Temmuz ayında Türk-İş tarafından yapılan açıklamaya göre dört kişilik bir

ÜRETİCİ YİNE "DESTEKLENİYOR"

Türkiye tarımının gerçekliği daha çok TC devletinin emperyalizme bağımlılık ilişkisinin bir öyküsü, göstergesi gibidir. Bu her geçen gün biraz daha boyutlandırılırken, AB üyelik süreci adı altında uygulanmasının önu daha fazla açılan neo-liberal politikalar Türkiye tarımını oldukça daraltmakta, mevcut üretici güçlerin yoksul kesimlerinin (20 dönüm arazi ve altında üretim yapan kesim) üretim dışına itilmesi durumunu da ortaya çıkarmaktadır. Son zamanlarda ekonomik krizin de etkisiyle üretmez hale getirilen ve üretim dışına itilen 1.5-2 milyon arasındaki köylünün varlığı bu gerçekliği biraz daha açık olarak ortaya sermektedir.

Bu politikalar doğrultusunda tarımda yeni bir düzenleme daha yolda. Gelecek yıl başlatılması planlanan uygulamayla ülke genelinde arazilerin tarımsal amaçlı olarak 30 havzaya ayrılması söz konusu. Hangi ürünün, hangi havzada ne kadar üretileceğinin, destekleneceğinin hükümetler tarafından belirlenerek, hedeflenen üretim miktarlarına bu şekilde ulaşılacağı gibi ayrıntılar basına yansımaktadır. Hatırlanacağı üzere 2000 yılında Cenevre'de yapılan **Dünya Ticaret Örgütü** Zirvesinin kararlarından biri üretim ve destekleme politikalarına ilişkindir. "DTÖ'ye üye ülkeler, tarım ürünlerini destekleme oranlarını ve kredilerini kaldıracak" deniliyordu. Yakın zamanda yine bu temelde tarımsal anlaşmalar

yapılmıştır. Türkiye tarımındaki bu karara büyük ölçüde uyguladığı Doğrudan Gelir Desteği (DGD)'nin destek sistemi içerisindeki yüzde 85'lere varan pay oranından anlaşılacaktır.

Geçmişteki destekleme modellerinde genelde, desteklenen ürünün tüm yetiştiricileri desteklemelerden yararlanabilmekte fakat, bazı düzenlemelerle büyük üreticilerin aslan payını almaları sağlanmakta idi. Yeni uygulamada ise eski koşulların daha da ağırlaştırılmasının yanı sıra, desteklenecek ürünün belirlenen havzalar dışındaki yetiştiricileri tamamen destek dışında bırakılacaktır. Hatta bunlarla da yetinilmeyip birden fazla havzada yetiştirilmesi uygun bulunan ürüne verilen destek oranları havzadan havzaya farklılıklar da arz edebilecektir. Bu keyflik, hükümetler üzerinde gücü en fazla olan şirketlerin ya da çiftliklerin bulunduğu havzaların, teşviklerden en büyük payı almaları demektir. Kısacası teşvik ve desteklemeler her halükarda sermayeye hizmet etmektedir. Son dönemlerin gündel konusu olan **findık** kapsamındaki düzenlemeler de aynı gerçeği farklı yönlerini vurgulamaktadır.

Findıkta dünya üretiminin yüzde 75'ini gerçekleştiren Türkiye'nin pazar payının daraltılarak yerini piyasaya yeni giren yabancı rakiplerin alması amacıyla ürüne çeşitli sınırlamalar getirildi. Bu kapsamda bazı üretim

bölgelerinin tamamen ortadan kalkması hedeflenmektedir. Yükseklik, eğim gibi bazı kısıtlarla da üretim alanı dahilinde bir kez daha elemeler yapılarak çok sayıda findık yetiştiricisinin ekme kapısı kapanmaktadır.

Findık üretiminden vazgeçip bahçelerini söken üreticilerin tazminat ve alternatif ürün desteği vaat edilmektedir. Bu desteklerin findığı ikame etmesi mümkün değildir. Findık bahçelerinin ortalama büyüklükleri Türki-

ye'deki tarım arazilerinin ortalama büyüklüklerinin yarısı civarındadır. Bu denli küçük alanlarda findık kadar gelir getiren bir alternatif ürün yoktur. Findık üreticisine alternatif gösterilen kesme çiçek gibi bitkiler ise şaka gibidir.

Devletin yeni findık stratejisini yine M. Eker açıklamıştı. Eker "findık üreticisine 406 bin hektarda findık diken ruhsatla üreticiye 'Alan Bazlı Gelir Desteği' vereceğiz" diye bu stratejiyi özetlerken meselenin temelinde yatan tarımsal faaliyeti daraltmak ve tarımsal üretim yapan nüfusun azaltılması olduğunu "ABD'de tarımsal nüfus yüzde 1,5 AB'de ise yüzde 6 civarında. Türkiye'de hala yüzde 20.21 civarında bir fazlalık var. Bu fazlalığın da bir an önce tarım dışına çıkması lazım. Bir an önce ABD ve AB seviyesine gelmeli" sözleriyle ifade etmektedir. Yine Bakan Eker'in "kafasına göre ekim yapan çiftçi devlet desteğinden yararlanamayacak. 30 havzaya ayrılan tarım alanlarında bir ürün en iyi nerede yetiştirse orada destek alacak" şeklindeki açıklaması da küçük ölçekli üretim yapan kesime (15 milyona yakın bir nüfustan bahsediyoruz) yönelik tam bir yıkım politikasının uygulanacağını göstermektedir.

Tarım teşviklerinin bir başka boyutu ise Türkiye'nin biyoyakıt hammaddesi alanlarından biri haline getirilecek olmasıdır. Desteklenen 16 üründen en fazla payı alan gruba bakıldığında ayçiçeği, kolza, pamuk, aspir gibi yağlı tohumların ilk sırayı aldığı görülüyor. Yağ açığının kapatılmasının hedeflendiği söylenen bu desteklerle aynı zamanda uzun süre-

dir deneme üretimleri devam eden biyoyakıt hammaddesi bitkiler de desteklenmiş olmaktadır. Çeşitli zeminlerde gündemleştirilip tartışılan Türkiye'de biyoyakıt üretimi düşüncesinin de otomotiv sanayi ve yakıt üretimi boyutuyla pratikte yaşam bulacağı görülüyor.

Dünyada 1 milyardan fazla insanın açlık çektiği ve bu sayının hızla arttığı koşullarda Türkiye gibi, bölgesinde gıda deposu olma avantajına sahip bir ülkede tarım topraklarının gıda üretimi dışındaki amaçlara tahsis edilmesine karşı çıkmak için çok neden vardır. Ama en önemlisi tüm bunların kaynağının kapitalist emperyalist sistem olduğunu bilecek, egemenlerin ve uşaklarının her türlü yöntemine cevap verecek onunla savaşacak asıl muhatapın kendimiz olduğunu iyi kavramaktır.

Egemenler gerçek yüzlerini gizleme, yaptıklarına kılıf uydurma ve bunlara güzel isimler bulma ustasıdır. **Tarımsal dönüşüm, kalkınma, destekleme veya reform...** Adı ne olursa olsun, bir yönüyle köylünün biriken öfkelerini boşaltmak amaçlı kullanılırken diğer yönüyle de daha vahşi bir sömürüye dolaylı veya direkt hizmet etmektedir.

Dünyanın en verimli tarım alanları emperyalistlerce talan edilirken, bu talandan payını her dönem fazlasıyla almış olan halkımız emperyalistlerin ettikleri öfke ve nefret tohumlarından beslenerek, anti-emperyalist tepkiyi ve mücadeleyi büyütecektir. Bu tepkilere sınıfsal bir öz kazandırılmasında ısrarcı olmak ise zafere giden yolda atılacak bir adım olacaktır.

“KADININ GÖRÜNMEYEN EMEĞİ”

Kadınların ezilmesinden, çifte sömürsünden bahsederken en çok vurgulanan bir kavramdır “ev içi emek sömürüsü”, “kadının görünmeyen emeği”. Bin yıllardır kadın doğasının bir parçası olarak gösterilen ve toplumsal işbölümünde kadının “asli görevleri” içinde yaptığı temizlik, çocuk bakımı, yemek, çamaşır vs. işler; emek harcama, iş olarak değeri de doğal davranış biçimleri gibi kabul edilir. Kadının doğal görevi sayılan ev içinde yapılan bu işler için yoğun bir şekilde fiziksel, duygusal ya da zihinsel emek harcadığı hale bu emek neden görünmez kılınmıştır?

Ev içinde yapılan bu işlerin belirlenmiş çalışma saatleri, belli bir karşılığı yoktur. Bu yüzden de çalışmak ile dinlenmeyi, iş yapmakla sevgi paylaşımını ayırıştırmak çok zordur. Kadınlar işgücüne katılsa da ücret karşılığı başka bir işte çalışsa da fark etmez, evde harcadıkları emeklerin herhangi bir karşılığı yoktur. Ev dışında çalışıyor olmaları, evdeki sorumlulukları ortadan kaldırmaz.

Özellikle kapitalist sistemde erkeklerin işgücüne çekilmeleriyle kadınlar daha çok eve hapsolmuş, bütün ev işlerinden onlar sorumlu olmuşlardır. Bu zamanla daha da sistemleşmiş, kadının çalıştığı durumlarda, hatta kadının çalıştığı evde oturduğu durumlarda dahi çamaşır, bulaşık, yemek, çocuk bakımı kadının üzerine kalmaktadır. İşyerindeki gündüz vardiyasından sonra gece vardiyası için kolları sıvamaktadır.

Görünmeyen emek kavramı zaman zaman kadınların eve iş olarak yaptıkları üretimle, ücretli ev ve bakım işçiliğinde harcadıkları emek için de kullanılmakta. Oysa bunlar ne kadar ücretli ve çalışma mekanı ev içi, güvencesi, aşırı sömürüye dayalı işler olsa da burada sonuçta bir ücret ilişkisi vardır. Bu yüz-

den kadınların bu çerçevede harcadıkları emek; karşılıksız, görünmeyen emek değil ancak **bunun izlerini taşıyan ücretli emektir.**

“Kadınların görünmeyen emeği”, “ev içi emek sömürüsü” tartışmaları 1960’ların ortalarında başlamış, 70’lerde daha da genişleyerek esas olarak bütün femininist akımların gündemine girmiştir. Kadınların ezilmişliğini “maddeci tahliliyi yapmak” kaygısıyla yola çıktıklarını söyleyen femininistler için tartışma gündeminin en başında Marksizm yer almıştır. Marksizm’in sınıf tahliliinin kadınlar açısından yeterli olmadığını, zenginleştirilmesi gerektiğini savunanların yanında onun “cinsiyet körü” olduğunu savunanlar da vardır.

Kadınların harcadıkları emeğin görünmez olmaktan kurtarılıp, adının konması gerektiğini söyleyen bu anlayışlar daha çok “ev içi emek” üzerine yoğunlaşmışlardır.

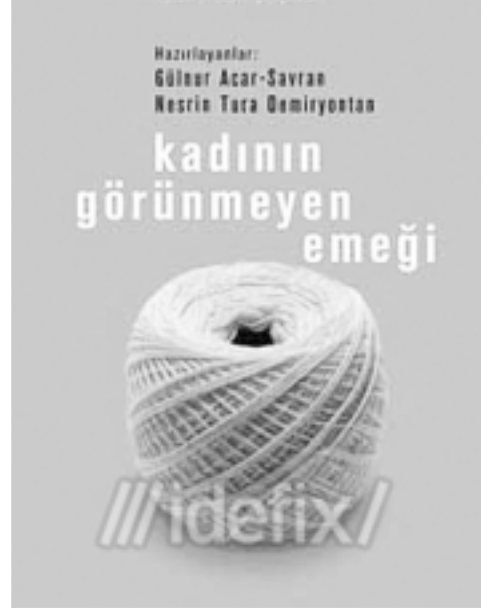
Gülnur Acar Savran ve **Nesrin Tura Demiryontan** “Kadının görünmeyen emeği” adlı kitaplarında “maddeci feminizm” çerçevesinde yürütülen bu tartışmaları derlemiştir.

Tartışmalar esas olarak, cinsiyete dayalı işbölümünün hangi düzlemde ele alınacağı üzerinde duruyor. Tartışmanın bir tarafı, cinsiyete dayalı işbölümünün kökeninin **toplumsal üretimdeki görev ve faaliyetlerin farklılaşmasında** aranması söylerken, diğer bir tarafı, bu işbölümünün kökeninin ancak **kadın erkek ilişkilerinin bütününden hareketle** kavranabileceğini savunuyor.

Kitapta ilk olarak Stephanie Coontz ve Peta Henderson’un “Sınıflı ve Devletli Toplumların Kökenindeki Mülkiyet biçimleri, politik iktidar ve kadın emeği” makalesi yer alıyor. Bu yazı esas olarak erkek egemenliğinin tarihsel kökenlerini inceliyor ve bu kökenin kadınların toplumsal üretimdeki rollerinde aranması gerektiğine dikkat çekiyor. Yazara göre toplumsal üretimin geçirdiği dönüşümler, evliliğin belirli bir düzenlenmesine yol açtığından, erkeklerin kadınların emeğini denet-

lemeleri ve onun ürünlerine el koymaları mümkün hale gelmiştir.

Christine Delphy; “Baş düşman” adlı makalesinde Marksist bakış açısını eleştiriyor. Delphy’e göre Marksist yaklaşımlar, ailenin kadınların sömürüldüğü alan olduğunu, yani ev işlerinin ve çocuk yetiştirilmesini kadınların sorumluluğunda ve karşılığı ödenmeyen işler olduğunu göstermekle birlikte kadınların ortak ezilmişliğini açıklamamakla, odak noktası olarak kadınların ezilmesini değil bu ezilmenin proletarya üzerindeki sonuçlarını almakla suçluyor.

Delphy, kadınların emeklerini nasıl harcayacakları, emeklerinin ürünlerini nasıl kullanacakları, kocalarının iradesine tabi olduğunu, dolayısıyla erkeklerin kadınların emeğini sömürdüğünü ve böyle olduğu için de kadınları ezenlerin erkekler olduğunu öne sürüyor. Hatta kadınların başlı başına bir sınıf oluşturduklarını, kadınların sınıf birliğinin erkekler tarafından ezilmeye paylaşımlarından kaynaklandığını savunuyor. Ve ev içi emeğin kadınların karşılıksız emeği ile kapitalizm arasında bir ilişki değil, kadınlarla erkekler arasındaki bir ilişki olduğuna dikkat çekerek kadınların baş düşmanının erkekler olduğunu belirtiyor.

Kitabın son bölümü feminizm/Marksizm üzerinde yürütülen tartışmayı genel hatlarıyla incelemiştir. Heidi Hartman, “Marksizm’le feminizmin mutsuz evliliği” makalesinde Marksist analizlerde kadın sorununun ele alınışına değinir. Bu yaklaşımlardan, sorunun kadınlık ilişkisinde çok kadının ekonomik sistemle ilişkisi üzerin-

de durulmasını, kadınlarla erkekler arasındaki ilişkinin emek sermaye ilişkisi altında ele alınmasını eleştiriyor. Kadın sorununa Marksist çerçeveden yaklaşan bu analizleri üç temel biçime ayırmış. Birincisinde, “ilk Marksistler” olarak tanımladığı Marks, Engels gibi Marksistlerin kapitalizmin bütün kadınları işgücüne katarak cinsiyete dayalı işbölümünü ortadan kaldıracağını düşündüklerini vurguluyor.

İkinci olarak; “çağdaş Marksistler” olarak tanımladığı kesim ise, kadın sorununa kapitalist toplumda gündelik yaşamın analizinden yaklaşıyor. Buna göre, yaşamın bütün alanlarında kapitalist ilişkiler yeniden üretiliyor. Örneğin kapitalizmde ücretli işle, evde yapılan iş ayrılmakta, erkekler ücretli iş alanına çekilirken, kadınların ücretli iş yapmasına izin verilmemesi kadınların ezilme nedenini oluşturmaktadır. Hartman’a göre bu yaklaşım çığır açıcudur. Ancak erkeklerle kadınlar arasındaki eşitsizliğin varlığını yadsıdığından kadınların ve ailenin kapitalizmle ilişkisine odaklandığına dikkat çekmektedir.

Üçüncü bölümde ise Marksist femininistler olarak tanımladığı kesim yer almaktadır. Onların ev işine odaklandığını, bu yaklaşıma göre ev işinin kadınlarla erkekler arasındaki eşitsiz ilişki açısından değil sermaye açısından ele alındığını vurguluyor. Ev işinin doğrudan kapitalizme hizmet ettiğini savunan bu anlayışın savunucularından Dalla Costa, kadınların ev işi karşılığında ücret talep etmeleri gerektiğini söylemektedir.

Bütün bu tartışmaların ortaklaştıkları nokta, kadınların yaptıkları işlerin, harcadıkları emeğin erkekler tarafından ezilmesinin maddi temelini oluşturmasıdır.

Yazarlar kitabın önsözünde “elinizdeki derleme, özetlemeye çalıştığımız maddeci feminizm sorunsal çevresinde tartışmalardan bazı örnekler aktarıyor. Derlemeyi oluştururken, ne tartışmayı her yönüyle tüketmeyi hedefledik ne de ‘tek ve doğru’ bir Marksist Feminist tahlil önermeyi. Hatta yazarların hepsinin (örneğin Delphy’nin) kendi tahlillerini Marksist Feminist olarak nitelendirdikleri bile söylenemez. Bizim açımızdan önemli olan, derlemenin kapsamını tartışmayı bir ucundan yakalamayı olanaklı kılacak bir ölçüde geniş tutabil-

mektir. Bir başka düzeye ise maddeci-lik/Marksizm ilişkisinin kendisini femininist açılarından bir tartışma konusu olarak sunmayı amaçladık” demektedirler.

Femininistler ve “Marksist” femininistler tarafından Marksizm’in eleştirisi yapılırken daha çok “ev içi emek sömürüsü” ya da kadının görünmeyen emeğine yaklaşımları üzerinde durulur. Oysa Marks ve Engels birçok yazısında insan topluluklarının emek üzerine kurulduğunu “toplumsal servetin erkeğin eline geçmesinin düğüm noktasının toplumun efendiler ve köleler olarak ayrıldığı, sömürülen ve sömürülenler biçimindeki ilk doğal işbölümünde doğduğuna” dikkat çekerler.

Marksizm’in özünde erkek egemenliğine karşı mücadelenin devrim mücadelesinin temel görevleri arasında olduğu geçeri yer alır.

Yine Lenin’in fikirleri ve yürüttüğü ideolojik mücadelesi incelendiğinde proleter ve emekçi kadınların devrim saflarına kazanılması, devrimin olmazsa olmazları arasında yer alır. Ancak kadın sorunu ve kadının özgürleşmesi, devrimci saflarda bugüne kadar fazla ilgi görmemiştir. Daha çok “kadının kurtuluşu devrimde” anlayışından hareketle sorun pratikte devrime havale edilmiştir. Oysa bin yıllardır süren erkek egemenliğine karşı mücadele ile burjuvazinin egemenliğine karşı mücadele birlikte yürütülerek kadının kurtuluşu gerçekleşir. Yani kadının özgürleşmesi aynı zamanda bugünün de sorunudur.

Kadının görünmeyen emeği üzerinden yürütülen bu tartışmalardan çıkacak olan sonuç, kadınların devrimci saflarda daha çok örgütlenmesini sağlamak olmalıdır. Bu nedenle bu tür tartışmaların okunması, tartışılması faydalı olacaktır.

(Bakırköy Hapishanesi’nden bir İK Okuru)

Adıyaman’da kadın işçilerin protestosu

Yıllardır sigortasız ve asgari ücretin altında maaşla çalışmak zorunda kalan kadın tekstil işçileri **23 Ağustos** günü patronun bir arkadaşlarına hakaret etmesi üzerine iş bırakarak yürüyüş yaptı. Eyleme idari yönetim dışında fabrikada çalışan tüm kadın işçiler katılırken, kadın işçiler patronun kendilerinden özür dilemesini istediler. Yıllardır sigortasız, asgari ücretin altında maaşla çalıştıklarını söyleyen kadınlar, buna rağmen asgari ücret alyormuş gibi kâğıt imzaladıklarını ve “sigortadan memurlar geldiğinde klima odalarına kapatıldıklarını” söylediler.

Kadın işçilerin bu protestosunun ardından fabrika sahibi işçilerden özür diledi, ayrıca maaş ve sigorta konusunda da anlaşmaya varıldığı öğrenildi. (H. Merkezi)

“KADININ SİYASETTE YER ALMASI YETMEZ!”

Toplumun en ezilen kesimlerinin başında gelen kadının bilinçlenmesi ve örgütlenmesi için yapılan özel çalışmaların ne denli az olduğunu görebiliyoruz. Kadın sorununun incelenmesi ve kadının kendi sorunları ekseninde bilinçlenerek örgütlenmesi önemlidir. Bu amaçla yapılan çalışmaların takip edilmesi ve bu çalışmalardan öğrenilmesi, mücadelemize sağlayacağı katkılar anlamında önemli bir yerde durmaktadır.

Bu çalışmalardan biri, DTP’nin Diyarbakır’da uzun süredir çalışmasını yaptığı ve geçtiğimiz günlerde açılışını yaptığı **Kadın Siyaset Okulu**’dur. Açılışı yapan DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, kadının, sadece cins anlamında siyasette yer almasını değil aynı zamanda kadının düşüncesinin de siyasette yer almasını en temel ihtiyaç olarak gördüklerini belirtti. “Farklılığı inkar etmekte olan gücü, egemenliği esas alan erkek egemen zihniyetin değişebilmesiyle siyasetin demokratikleşeceğini” vurgulayan Ayna, bu akademinin bu ihtiyaçtan doğduğunu söyledi.

Kadının, son yıllarda emek mücadelesi içinde, sayıca çok az da olsa en ön saflarda yer aldığını ve mücadele içinde aktifleşerek direndiğini görüyoruz. Kadının kendi kurtuluşunun, sınıfsal mücadeleden geçtiğini bilince çıkarabilmesi için, bu perspektifle kendi sorunları üzerinden kadına alanlar yaratmak ve bu mücadelenin içinde yer almak örgütlülüğümüz açısından bir ihtiyaçtır. O yüzden de DTP’nin bu çalışması önemsenmeli ve incelenmelidir. (H. Merkezi)

SAVAŞTA VE BARIŞTA KADIN ÖLÜMLERİNE DEVAM

Askerliğinde, 2 sene önce Hakkâri’de yaşanan Dağlıca operasyonunda yer alan Şafak Köksal, kendinden ayrılan eşini ve eşinin ailesinden 5 kişiyi, düzenlediği “operasyon” ile katletti.

Savaşlar, insanlarda derin yaralar bırakır. Haklı olan taraf, her zaman yarasının büyüklüğünü, haklılığının gücüyle göğüslerken; haksız taraf cellâtlüğünün hesabını veremez ve yaralarını daha da canileşerek sarabileceğini düşünür. Bu da bağrında yeni yaralar, yeni savaşlar taşıyan bir döngüdür.

Türkiye Kürdistanı’nda Kürtlere yönelik imha operasyonları bir yandan Kürtleri göçe zorlayarak onları hiç bilmedikleri yerlerde ve kötü koşullarda yaşamaya zorlarken bir yandan da bu operasyonlara katılan yüzlerce askerin ruh sağlığını bozarak askerlikten sonraki “normal hayatlarında” birçok sorunlar yaşamalarına neden olmaktadır. Zonguldak’ta yaşanan katliam, bu gerçekliğin kanıtıdır.

Askerliğinde, 2 sene önce Hakkâri’de yaşanan Dağlıca operasyonunda yer alan Şafak Köksal, kendinden ayrılan eşini ve eşinin ailesinden 5 kişiyi, düzenlediği “operasyon” ile katletti. Önce eşinin iki kız kardeşi ve anne-babasının arabasının geçişini, yol ortasına yerleştirdiği bir ağaç ile engelleyen Köksal, araçtakileri pompalı tüfeği ile öldürdü. Da-

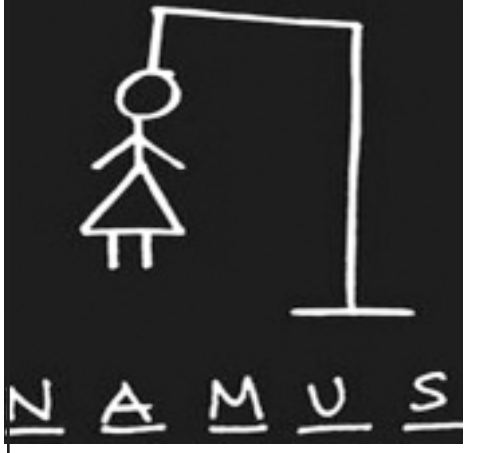

AİLESİNE DAĞLICA PUSUSU KURMUŞ

ha sonra eşinin kaldığı eve giden Köksal, eşi Ayşe Köksal ve eşinin erkek kardeşini öldürdükten sonra evdeki oğlunu da alarak köy kahvesine gitti. Jandarmalara kendisini ihbar eden Köksal tutuklandı.

Savaşın acılığıyla çizilen bu olayda da, kadının “toplumsal rolüne itaatsizliğin affedilmeyeceği” bir kez daha vurgulanıyor. Eşi ile birlikteyken ve hamile olduğu dönemlerde bile, eşinden sürekli şiddet gören Ayşe Köksal’ın bu duruma katlanamaması üzerine ayrılmak istemesi ve bu yüzden de öldürülmesini sadece Şafak Köksal’ın savaştan sonra ruh sağlığına bağlamak da, eşinden ayrıldığı ve geri dönmek istemediği için öldürülen binlerce kadını görmezlikten gelmektir. Bunu Şafak Köksal’ın annesinin sözlerinden de anlayabiliriz: “Gelinim, oğlumun çok fazla inadına gidiyordu. Sürekli tersliyordu. Oğlum ‘sus’ diyor susmuyordu. Olayları da kendisi çikarıyordu!” Tüm bunlar, insan ölümüne neden olan ve de katili haklı çıkartan sebepler olabilir mi? Kadınsanız, neden olmasın! (H. Merkezi)

YORUMSUZ

4 İstanbul’un Sultanbeyli ilçesinde yaşayan **Rabia Toprak** adlı kadın, seyyar satıcı olan eşi Adem Toprak tarafından kurşunlanarak öldürüldü. Adem Toprak eşini öldürdükten sonra intihar etti.

4 17 Ağustos’ta, İzmir’de 4 ay önce kaçarak evlendiği eşi tarafından terk edilen 19 yaşındaki **Özlem Oğuz** adlı genç kadın, kendini asarak intihar etti.

4 19 Ağustos günü, **Nimet Metin** adlı kadın, boşandıktan sonra yerleştiği Kayseri’de eski eşi tarafından 21 yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

4 20 Ağustos’ta Mersin Silifke’de yaşayan **Dilek Yıldırım** adlı kadın beraber yaşadığı emekli astsubay Bülent Canoğlu tarafından, kucağında 20 günlük bebeği varken tabancayla vurularak öldürüldü.

4 20 Ağustos günü, Batman’da yaşayan **Gurbet Baytar** adlı genç kadın üçüncü kattan düştü. Baytarın intihar ettiği iddia ediliyor.

4 20 Ağustos’ta İzmir Kadifekale’de **Pora Akagündüz** adlı genç ve evli bir kadın, kendini asarak intihar etti.

4 Mardin Midyat’ta iki çocuk annesi olan **Ayşe Döngel** adlı kadın, 24 Ağustos günü, 6 yıldır birlikte yaşadığı Abdülhamit Akpınar tarafından 19 yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

4 Antalya’da, dansçılık yapan D.C.Ç. adlı kadın, iş çıkışı evine bırakma bahanesiyle kendisini otomobilene alan kişi tarafından tecavüze uğradı.

4 Batman’da başından kurşunlanmış halde bulunan 20 yaşındaki **G.A.** adlı kadın kaldırıldığı hastanede, 26 Ağustos günü, hayatını kaybetti. İntihar ettiği iddia edilen genç kadının üç ay önce evlendiği eşi tutuklandı.

4 26 Ağustos günü, Bitlis’in Sedrel Köyü’nde, zorla evlendirilmek istenen **Gülsün Erdoğan** adlı kadın, korucu başı olan babasının silahı ile öldürülmüş halde bulundu. Erdoğan’ın intihar ettiği iddia ediliyor.

4 27 Ağustos günü İzmir’in Basmane semtinde yaşayan **Köçer K.** adlı kadın 45 yıllık eşi Mustafa K. tarafından “kıskançlık” nedeniyle, sokak ortasında bıçaklanarak öldürüldü.

S.’yi zorla bir odaya koyarak, kilitledi. Telefonla polisi arayan kadın, polis eve gelmesi ile kilitletiği odadan çıkarılabildi.

İşte tam da Erdoğan’ın “kızı bırakırsan ya davulcuya ya zurnacıya” diyebileceği bir olay! Toplum kendisi gibi düşünmeye zorlayan sistem, bu olayda da kadını en suçlu olarak ilan etti bile! Oysa topluma ve özde de kadına yönelik yozlaştırma politikaları, insan onurunu ayaklar altına almakta ve buna benzer birçok olayın yaşanmasına çanak tutmaktadır. (H. Merkezi)

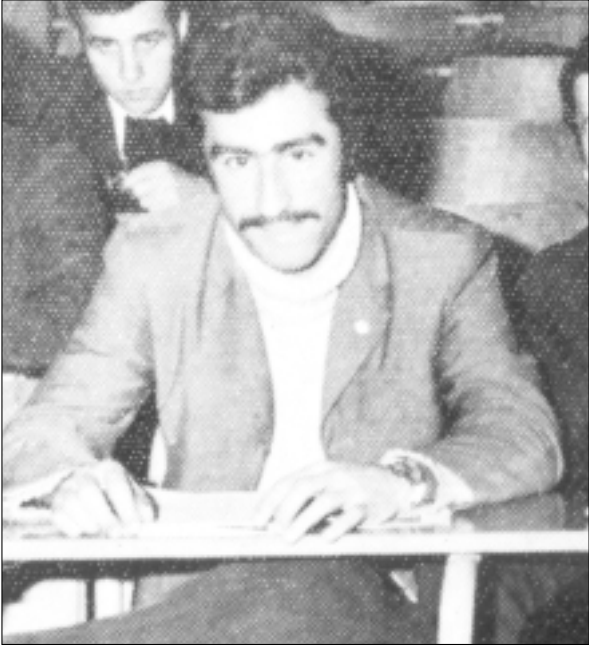
TV

TELEVİZYONDA “YOZLAŞTIRMA” POLİTİKALARI

Günümüzde, sistemin, toplumu baskı altına alma ve kendi çıkarlarına uygun bir hale getirmede kullandığı etkili silahlardan biri de **yozlaştırma**dır. Kadın ise, toplumun kendi sorunlarından uzaklaştırılması ve bilinçlenmesinin engellenmesi için uygulanan bu yozlaştırma politikalarının temel “obje”si haline getiriliyor. Bunun binlerce örneklerinden biri de en son Kayseri’de yaşanan olay oldu.

Hatay’da yaşayan Canan S. adlı kadın, televizyon aracılığıyla tanıştığı ve pilot olduğunu söyleyen genci daha yakından tanımak için gencin yaşadığı Kayseri’ye gitti. Asıl işi kuaförlük olan genç ise, dönmek istediğini söyleyen Canan

UMUDUN İNSANI OLABİLMEK...

Süleyman Cihan; 1949 yılında Dersim'in Ovacık ilçesi Hülükuşağı köyünde orta halli bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen Süleyman Cihan, ilk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini Elazığ'da tamamladı. Daha genç yaşlarda Partizan ile ilişkiye geçti. Ancak Proletarya Partisi'nin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Süleyman Cihan, bir taraftan okurken, diğer

taraftan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu. Öğretmen olduktan sonra da aktif siyasi mücadeleleri sürdürdü. 1974 yılında İstanbul'da **Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği**'ni kurarak bizzat başkanlığını yaptı. Aynı yıl Batı Anadolu Bölge Komitesi'nde görev aldı. Ardından Proletarya Partisi'nin başına çöreklenen sağcı oportünistlerin partiyi tasfiye girişimlerine karşı mücadele bayrağını açan komünistlerin en önündeydi. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu Parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan GKK hizbi Partiden atıldı.

O, görevlerin en büyüğünü bundan sonra da omuzlamakta tereddüt etmedi. Tüm ülke çapında

bir ilişki ağı kurdu. Nitekim Konferans Örgütlenme Komitesi onun yoğun faaliyetleri sonucunda 1. Konferansı örgütledi. Konferansta Merkez Komitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesi'ne getirildi. Bir dönem de Halk Ordusu'nun Genel Konseyi'nde örgütlenme görevini üstlendi.

Zulmün, baskının, işkencenin kol gezdiği dönemlerde aranır duruma düştü. '77-'80 yılları arasında uluslararası alanda ortaya atılan ve Mao'ya mal edilmeye çalışılan "üç dünya teorisi" akabinde AEP modern revizyonizmine karşı Mao'yu ve Çin devrimini savunarak revizyonist cephenin saldırılarının boşa çıkartılmasında aktif rol aldı. Uluslararası alandaki AEP revizyonizminin etkisi Proletarya Partisi'ne de yansıdı ve kimi yönetici kadrolar bu sağ rüzgârın etkisi altına girdi. Bu rüyânın etkilerine karşı mücadeledede Süleyman Cihan'ın ağırlıklı ve ciddi bir katkısı vardır.

Gerilla savaşı için somut adımlar atılmasında belirleyici rol oynadı. 12 Eylül'le birlikte mücadeleyi bırakma, yılmak, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurtdışına çık-

ma, mültecileşme vb. kol gezdiği, ricat "taktik"lerinin alındığı bir süreçte Proletarya Partisi, cunta koşullarında 2. Konferansını Şubat 1981'de yaparak sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta da düşmana da gösteriyordu. Bu konferansta Süleyman Cihan, MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

Cunta koşulları tüm hızıyla sürerken o, faaliyetlerini bir an olsun aksatmadı. 28 Temmuz 1981 tarihinde İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çığınca sevinç, Süleyman Cihan'ın İbrahim Kaypakka'ya'dan devraldığı kararlı, yüğit direnişiyi "**hayal kırıklığına**" dönüştürdü. Kimliğini dahil kabul ettiremeyen düşman çareyi onu katletmekte buldu. Aylar süren işkenceli sorguların ardından 15 Eylül 1981 tarihinde katledildi.

Süleyman Cihan, İbrahim Kaypakka'ya'dan sonra işkencede katledilen, Proletarya Partisi'nin 2. genel sekreteriydi.

Behzat Firik

1981 Eylül'ünde Halk Ordusu gerillası Pir Hasan Kulaç'ın şehit düştüğü çatışmanın ardından süren operasyonlar sırasında bölgedeki gerillaların yerini öğrenebilmek amacıyla Dersim Ovacık köyü doğumlu **Behzat Firik** evinden alınarak ormanda Kulaksız Yüzbaşı olarak bilinen **Aytek'in** mücadelesine katılmaya zorlandı. Düşman Behzat Firik'ten istediğini alamayınca onu ağaca bağlayarak vücudunu parça parça ateşe verir. Ancak bu şekilde de bir şey elde edemeyeceğini anlayınca onu kurşuna dizer. Örgütlü bir sempatan olan Behzat Firik bölgede efsaneleşen isimlerden biri haline gelir.

YÜRÜYORLAR

Alev alev yanan bir sevdadır DEVRİM Yüregimizin asileşen yanında Kafesine sığmayan bir kırlangıç gibi Kanatlanıp uçmak istiyor Munzurlara

En ağır yükü omuzladılar Çorak toprakları bahara kavuşturmak umuduyla yürüyorlar. Sabahları çocukların gülüşleriyle donatmak için silahlara sarıldılar Anaların feryatları son olsun diye öldüler, ölüyorlar...

Bizler dün, bugün, yarının sahipleriyiz! Öldükçe çoğalan halkız İçimizdeki hırçın ateş kavuracak düşmanı! Gözlerimizdeki Devrim yemini Zulmü yok edecek...

Yürüyorlar düşmanın üstüne Büyüyor adımları. Bayraklar ellerinde, Silahları omuzlarında Koşuyorlar Devrime PARTİZANLAR

(Pertek'ten Bir İK Okuru)

yer TC askerleri tarafında çembere alınır. Helikopterin de kullanıldığı çatışma sonucunda Kulaç şehit düşerken diğer gerillalar ise tutsak düşer.

Dersim'in Ovacık kazası Yazıören köyünden olan Pir Hasan Kulaç ailesinin ekonomik durumundan dolayı okuluna devam edememiş İstanbul'a göç ederek burada işçilik yapmaya başlamıştır. Bu sırada Partizanlarla tanışan Pir Hasan Kulaç patronlara karşı verdikleri mücadelede kararlıydı. Patronları ve polislin hedefi haline gelmeye başladığında illegaliteye geçmiş, kırsal alanda faaliyet yürütmeye başlamıştı. Şehit düştüğü güne kadar Dersim dağılarına direnişin ve kararlılığın eşsiz örneklerini bırakmıştır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Sırma Boyoğlu; 1958 yılında Erzincan'ın Refahiye ilçesinde dünyaya geldi. Ekonomik nedenlerle ailece İstanbul'a göç ederek emekçi bir semt olan Tuzla Yayla Mahallesi'ne yerleştiler. Çevresinde çok sevilen bir kişi olan Sırma Boyoğlu devrimci düşüncelerle abisi Ali Rıza Boyoğlu'ndan etkilenerek sempati duydu.

14 Eylül 1978'de Tuzla'da bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna aralarında Sırma Boyoğlu ve Ali Rıza Boyoğlu'nun da bulunduğu devrimci ve demokrat güçler tarafından

müdahale edilir. Müdahaleye karşı hazırlıklı olan sivil faşistler silahlı saldırıda bulunur. Silahlar Ali Rıza Boyoğlu'na çevrildiği sırada Sırma Boyoğlu abisini bu kurşunlardan korumaya çalışırken aldığı kurşun yaraları sonucu şehit düşer.

Munzur Geçgel; 2 Eylül günü işkenceci polislerden Fikret Çetin'in cezalandırılması eyleminden sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde düşmanla çatışan İbrahim Kara ve Ali Geçgel şehit düşmüştü. Abisi Ali Geçgel'in cenazesini almak üzere İzmir'e giden Munzur Geçgel gözaltına alınır. Proletarya Partisi taraftarı olan Munzur Geçgel üstüne atılmak istenen suçlamaların hiçbirini kabul etmez. Bu dirençliliğini sindiremeyen işkenceciler onu 9-10 Eylül 1980'de işkencede katleder. Munzur Geçgel direnişi ile partiye ve devrime olan bağlılığını göstermiştir.

Ahmet Şahin; 1965 yılında El-

bistan'da doğan Ahmet Şahin, 8 Eylül 1989'da şehit düştüğünde TMLGB'nin ilk şehidi olarak tarihteki yerini aldı.

Ankara'da tıp öğrenimi gördüğü dönemde Partizanlarla tanışan Ahmet Şahin genç yaşına rağmen kendisine güveni, atılganlığı ile ön plana çıkarak Ankara'da TMLGB'nin inşaa görevini üstlenmiştir. TMLGB'nin ilk tohumlarının atıldığı o günlerde Ankara İl Komitesi kurulmuş, bu komitede Ahmet Şahin de görev almıştı. Alçakgönüllüğü, sevecen, ileriye gö-

rebilen, eleştirmekten ve eleştirilmekten korkmayan yapısıyla gençliğin önderlerinden biri olmuştur. Gerilla mücadelesinde yorulmak bilmez ısrarı ile iki çizgi mücadelesini her koşulda yılmadan savunması ile öne çıkan Ahmet Şahin daha sonra Amed'de görevlendirilir. Bölgede çeşitli askeri eylemlere imzasını atar. Mersin Osmaniye Polis Karakolu baskını esnasında yaralı olarak tutsak düşen Ahmet Şahin 8 Eylül 1989'da işkencede katledilir.

Bektaş Daşgöl; 1 Haziran 1945 tarihinde Sivas'ın Kangal ilçesinde dünyaya gelen Bektaş Daşgöl Almanya'ya işçi olarak gider. Berlin'de Partizanlarla tanışır. Uzun yıllar mücadele yürütür. ATİF'te aktif olarak çalışır. Beş yıl dernek Yönetim Kurulu başkanlığı yapar. Ağırbaşlılığı, olgunluğu, özveri ve devrime olan inancı daima kişiliğinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bektaş Daşgöl Berlin'de yakalandığı karaciğer hastalığından kurtulamayarak 16 Eylül 1994'te ölümsüzleşir.

Zühre Dersim; "İyi ki dünyanın güzelliklerine düşman düzenbazları görüyoruz. İyi ki hayatımıza mal olacak kadar zulümleri biliyoruz. Bundan değil mi af dilemiyor ve af etmiyoruz" diyen yüreği kavganın tam ortasında memleket sevgisiyle yanıp tutuşan Zühre Dersim 14 Eylül 1988 yılında İsviçre'de yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Pir Hasan Kulaç; 1981'in Eylül ayında "**Dersim'de savaşı var, savaşa gidiyoruz**" diyen Bolu ve Kayseri Hava İndirme Tugayları da dahil özel yetiştirilmiş timleri ile 20.000'i aşkın gücünü döken TC Dersim'i dört bir yandan kuşattı. "**Anarşist arıyoruz**" diye her tarafa azgınca saldırarak bölgede baskı ve işkencelerini artırdı. Takvimler 5 Eylül 1981'i gösteriyordu. Bu saldırılar sonucu Ovacık-Mercanlar mevkiinde kendi köylerine yakın bir ormanda bulunan Pir Hasan Kulaç ve yanındaki yoldaşlarının kaldıkları

Pusula

Görev ve sorumluluklara dair bazı notlar (4)

Parti bilincinde zayıflamanın olduğu, kolektif çalışmanın sakatlandığı ortamlarda, burjuva ideolojik çöplüğünde beslenen **ben merkezci** anlayışlar gelişmeye başlar. Ben merkezçilik, devrimci mütevazılığı yadsıyan, kitlelere, yoldaşlarına tepeden bakan burjuva anlayışın bir ürünüdür. Ben merkezci düşünüş tarzı eşleştirilene açık olmayı yadsır. Kolektif düşünme, sorumluluk alma vb. pratik çabalara oldukça ihtiyaç duyulduğu günümüz koşullarında bu hastalığa karşı ideolojik cepheye yol gösterici-aydınlatıcı bir mücadelenin yürütülmesi gerekir. MLM bir çalışma tarzı ve pratiğin oturtulması

her türlü burjuva hastalığın partideki etkisinin zayıflaması anlamına gelir. Eğer bu ve benzeri hastalıkların etkileri saflarımızda yaygınlaşsa, bilin ki MLM çalışması tarzı, devrimci pratiği önemli oranda sakatlanmıştır.

Proleter devrimciler ve kitleler arasında ilişkilerin daha sık olduğu, devrimci alternatif çözümlerin kitleler içinde yankı bulduğu dönemlerde, devrimcilerin dürüstlüğüne, mütevazılığına dair beslenen güvenin ileri düzeydeki etkisi tartışılmazdır. "Çok dürüst bir devrimcidir" veya "devrimciler dürüsttür" söylemleri böylesi dönemlerde sıkça duyulur. Peki bu dürüstlük tanımı ne-

ye dayanılarak söylenir? Her şeyden önce devrimcilerin adaletsizliklere, haksızlıklara karşı aldığı net tutumlara, yığınların sorunlarını kendi sorunları gibi görme ve bu uğurda her türlü bedeli ödemeye hazır olmalarına dayandırılır. Fabrikalarda, mahallelerde, okullarda, köylerde ezilenlerin karşı karşıya olduğu tüm sorunlarla ilgilenme, çözüme dair pratik tutumlar geliştirme konusunda ortaya konulan tüm çabalar, **köhnemiş-geleneksel düşünüş tarzına boyun eğen modern köleci yaşama** esasta bir itirazı ve değiştirmeyi içeriyordu. Yeni insanın işaretlerini içeren bu yaşam tarzı, başta aile yaşamı, iş ortamı olmak üzere yaşamın her alanında değişim yaratıyordu. Sözcükleri; çocuğu proleter devrimci saflara katılan bir aile, çocuklarının devrimci olmadan önce aile içindeki yaşamı ile devrimci olduktan sonraki yaşamı arasındaki farkı, yaşanan değişimi çok ra-

hatlıkla görüyordu. Pratikteki bu değişim ailenin tümünü olumlu yönde etkileme, sınıf mücadelesinde bir taraf haline getirme sürecine hizmet ediyordu. **Bu değişime yol açan sınıfsal duruştaki bilinçli tercihtir.** Çünkü proleter devrimciler alçakgönüllüdür-mütevazıdır. Çünkü proleter devrimcilerin felsefesinde emeğe saygı, bilimsel düşüncenin özgüveni vardır. **Emeğe saygının olduğu yerde yıkıcı-kırıcı, dışlayıcı tutumlar olmaz.** Merkezinde emek, derin halk sevgisinin olduğu bir yerde ezilenlere hizmet etmek, en üst düzeyde fedakârlıkta bulunmak, küçük-büyük demeden her göreve koşmak bir **yaşam tarzı** haline gelir. Devrimci alçakgönüllülüğü, mütevazılığı, her göreve hazır olmayı bireylerin ideolojik düşünüşünden bağımsız olarak ele almayı **Devrimciler nasıl düşünürse öyle yaşarlar.** Eğer

bugün devrimci saflarda yozlaşmadan, çürümeden söz ediyorsak, bunun **ideolojik planda yaşanan dejenerasyonun** bir sonucu olduğu gerçeğini de kabul etmemiz gerekir. Toplumdaki tüm bozulmaların, çürümelelerin etkisi şu veya bu şekilde devrimci saflarda da kendini açığa vurur. Bu burjuva hastalıklarla hesaplaşmada elde edilecek her başarı, yaratılacak her köklü değişim, proleter düşünüş tarzının parti içinde giderek daha da kökleşmesine yol açar. Bu da kadro ve militanlarda **devrimci yaşam tarzının içselleştirilmesini** sağlar.

İşte Engels yoldaşın işaret ettiği "**her şeyin başı dürüstlüktür**" söylemi böylesi bir ortamda hayat bulur. Dürüstlük, sınıf mücadelesinde alınan duruştur. Bu konuda net olan, proleter kaynaktan beslenen her militan tüm eksikliklerini-yetersizliklerini partiye paylaşıyor. Eleştiri-

ri-özeleştirici silahını uygulamada tereddüt etmez, söz ve eyleminde uyumluluk olur. Bu konularda ortaya konulacak her zaafı duruşun partiye, sınıf mücadelesine ve dolayısıyla kendisine zarar vereceğini bilir. **Kendi eksikliklerini görmeye, hatalarını gidermeye cimri davrananlar, özünde kendilerine zarar verirler.** Burjuva hastalıkların düşünüş ve yürüyüş tempolarını sakatlamasına davetiye çıkarmış olurlar. Dolayısıyla üzerimizdeki burjuva hastalıklara karşı mücadelede ortaya koyacağımız net ve berrak tutumla en büyük "iyiliği" **kendimize** yapmış oluruz. Kendimizde yaratacağımız her olumlu değişim ve gelişme, örgütlü yaşama ve mücadeleye daha ileri düzeyde bir katkı sunma anlamına gelecektir. Bütünün bir parçası olma, bütüne karşı samimi ve dürüst davranma duygu ve düşüncesi de böylesi sorumluluk yüklü bir pratikle daha da derinleşecektir.

TAMİL ELAM MÜCADELESİ VE ÇIKARILAN DERSLER

Aşağıdaki yazı Hindistan'daki Maoist "People's Truth" dergisinde Tamil ulusunun mücadelesi üzerine Ravindran imzalı makaleden derlenmiştir.

18 Mayıs 2009'da Sri Lanka Başkanı Mahinda Rajapakshe, Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları (LTTE) örgütüne karşı 30 yıldır devam eden savaşın sona erdiğini ve nihai zaferi elde ettiğini ilan etti. Sri Lanka ordusu ve hükümeti, aralarında LTTE'nin lideri **Prabhakaran** da dahil olmak üzere çok sayıda liderin öldürüldüğünü de belirtti. Hükümet 20 Mayıs'ta ise ulusal tatil ilan ederek bu "zafer"i "kutladı". Bu zafer ilanının Hindistan'daki seçim sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından ileri sürülmesi dikkat çekerken LTTE, Tamil Elam halkının kurtuluş mücadelesinin sürdürüldüğünü ilan etti.

Sri Lanka hükümetinin ilan ettiği gibi Tamil halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin sona ermeyeceği, bu savaşın silahlı mücadele üzerinde nihai zaferi kazanmadığı açık olsa da Sri Lanka devletinin büyük bir askeri başarıya imza attığı da ortadadır. Dünyanın en güçlü gerilla güçlerinden biri olan LTTE nasıl yenilgiye uğradı? Bu yenilgiyle 35 yıldır devam eden ulusun kendi kaderini tayin hakkı mücadelesi sona mı ermiştir? Tamil halkı artık Sri Lanka'da eşit yurttaşlar olarak yaşamaya devam edecek midir? Bunlar Tamil halkının haklı davasını gerçekten destekleyenler açısından önemli sorulardır.

Hint yayımlıcağının rolü

Başından bu yana Sri Lanka'ya müdahale eden Hint devleti Tamillere lafta destek sunarken Singala-Budist şovenist egemen sınıflarını istikrarlı şekilde desteklemiştir. 1983'de Sri Lanka'ya müdahale edebilmek için LTTE'yi kullanmaya çalışan ve ona silah ve kamp veren ve 1985'de Tamiller bombalanırken Hint Hava Kuvvetlerinin uçaklarının Sri Lanka sınırlarını geçerek halka yiyecek ve ilaç paketleri atmasını sağlayan Hint devleti 1987'den itibaren Sri Lanka devleti üzerinde etkisini hakim kılınca Tamil örgütlerine boyun eğme çağrısı yaptı, LTTE reddedince de askeri operasyonlara başladı. İstihbarat örgütüyle LTTE'yi bölmeye çalıştı, Prabhakaran da dahil olmak üzere üst düzey önderlerine yönelik suikast girişimlerinde bulundu. Tamil halkına yönelik soykırımcı saldırılarda Hint devleti siyasi ve askeri açıdan tam destek verdi. LTTE'yi Hindistan'da yasakladı. Son askeri operasyonda LTTE liderlerinden Nadesan ve Pulidevan'a teslim olmaları halinde kendilerini kurtaracağı sözünü veren Hint devletine

inanan bu LTTE önderleri teslim olduktan sonra katledildi.

Sri Lanka yalnızca jeopolitik konumu itibarıyla değil son dönemde artan ticari ve sanayi ilişkileri açısından da Hindistan için önemlidir. 1990-96 arasında Hindistan'ın ihracatı % 556 artmış, çok sayıda Hint kompradoru adaya yatırımında bulunmuş, iki ülke arasında serbest ticaret antlaşması imzalanmıştır.

Sri Lanka'nın jeopolitik konumu ABD ve Çin gibi bölgedeki diğer büyük aktörler açısından da önemlidir. Çin'in Koko adalarında, ABD'nin Diego Garcia'da ve Hindistan'ın Maldivlerde askeri üsleri vardır. Bölge dünya deniz ticaretinde ve petrol aktarımında birincedereceden önemli sahiptir, Sri Lanka da geçiş güzergahı üzerindedir. Özellikle Çin bu deniz rotasının güvenliğine özel önem vermektedir. Nisan 2007'de Sri Lanka'ya Çin, 36,5 milyon dolarlık silah sattı. Çin istihbaratına yakın bir şirket olan Huawei de Sri Lanka'nın tüm iletişim altyapısını yapmak amacıyla 150 milyon dolarlık anlaşma imzalamıştır. Son savaşın ardından Çin'e yeni özel ekonomik bölgeler verilmiş, Kömür Santrali için 891 milyon dolarlık anlaşma yapılmıştır. Çin ayrıca BM Güvenlik Konseyinden Sri Lanka aleyhinde karar çıkmasına da engel olmuştur.

ABD'de sivillerin öldürülmesini kınasa da Çin'in ülkede artan etkinliği dışında Sri Lanka'ya karşı eleştirel bir duruşu mevcut değildir. Zaten mevcut hükümet başkanının kardeşi, savunma bakanı ve genelkurmay başkanı ABD vatandaşlarıdır.

LTTE'nin yenilgisi ve çıkardığımız dersler

30 yıldan fazla süredir başarılı şekilde ulusal kurtuluş mücadelesi veren LTTE yalnızca askeri açıdan yenilmedi, aynı zamanda ilk kez tüm üslerini ve topraklarını da kaybetti. Tekrar toparlanmaları uzun bir zaman alacaktır. LTTE'nin baskıya ve adaletsizliğe karşı silahlı mücadele vermesi oldukça önemlidir ve yenilgisi sadece Tamil halkının değil ezenlere karşı savaşan tüm güçlerin yenilgisidir.

Çıkarılan dersleri şu başlıklar altında ele alabiliriz:

LTTE, bağımsız Tamil Elam için mücadelesini en zor şartlarda dahi sürdürse de ideolojisi ve sınıfsal temeli burjuvaziye dayanmaktaydı. Bunun sonucunda gerçek dostlarıyla düşmanlarını ayıramamıştır. LTTE'nin dost-düşman kavramındaki belirsizlik sebebiyle sivil kayıpları arttıkça devlet üzerinde baskıların yoğunlaşacağını ve operasyonun sona ereceğini tahmin eden beklentileri yerine gelmemiştir. Egemen sınıflarla ezilen kitleler arasındaki sınıfsal farkı göz önüne almadığından ezilen Singala halkına yönelik saldırılar

da gerçekleştirmiş ve Singala-Budist şovenistlerine malzeme vermiştir. Dahası, Singala halkından oluşan LSSP gibi Tamil ulusunun, ayrıma da dahil, kendi kaderini tayin hakkını savunan örgütlerle ilişki geliştirmemiş ve Sri Lanka devletine karşı 2 ulusun ortak mücadeleye yürütme olanağına engel olmuştur.

LTTE kendi ulusuna da burjuva bir bakış açısıyla yaklaşmıştır. Tamil ulusu içinde burjuvazi ile emekçiler arasındaki çelişkilerde burjuvazinin yanında yer almıştır. Hindistan'da Tamillilerin yaşadığı Tamil Nadu eyaletinde ezilen, geniş kitleleri değil burjuva partileri desteklemiştir. Tamil Nadu eyaletinde ve Sri Lanka adasında işçiler, köylüler, öğrenciler, gençlik, küçük burjuvazi, aydınlar Tamil halkının ulusal mücadelesini ve ayrı devlet kurma hakkını LTTE de dahil, gönüllü olarak desteklemesine karşın LTTE bu güçlerle ortak mücadele yürütmemiş, hatta Hindistan'daki Maoist örgütlerle görüşmeme kararı dahi almıştır. LTTE kuruluşunda öne sürdüğü Sosyalist Tamil Elam şiarını sınıfsal duruşu sebebiyle kısa sürede terk etmiştir.

LTTE'nin yenilgisinden çıkarılabilecek ikinci ders ise askeri açıdır. 30 kişilik bir gerilla grubundan 30-40 bin kişilik bir orduya dönüşen ve savaş sırasında 22 bin şehit ve 10 binden fazla yaralı ve tutsak veren örgüt, doğal olarak ele geçirdiği bölgelerde kendi iktidarını kurmuş ve gerilla savaşından mezvi savaşına, gerilla ordusundan düzenli orduya dönüşmüştür. Ancak 2006 Temmuz'undan bu yana LTTE toprak kaybetmeye başlamıştır. Özellikle Eylül 2007'den itibaren teker teker elindeki şehirler devletin eline geçmiştir. Ancak toprak kayıplarına karşın LTTE, mezvi savaşına takılı kalmış ve zayıflamasına karşın gerilla savaşı taktiklerine dönüş yapamamıştır. İnsiyatifini kaybettiğinde ve zayıfladığında mezvi savaşı vermek güçsüz taraf için, gerilla örgütü için kayıpların devamını getirecektir ki LTTE örneğinde de öyle olmuştur. Operasyon alanını genişletmek ve gerilla taktiklerine başvurmak yerine güçlerini halkın daha az yaşadığı bölgelere çekmiş ve bu karar, manevra alanını daralttığı için intihara benzer bir sonuca götürmüştür. LTTE, Maoist Halk Savaşı stratejisi yerine burjuva bir bakış açısıyla savaşa yaklaştığı için savaş biçiminde esnek davranamamıştır. Yine, "tarihi kitleler yapar" Maoist düşüncesine karşı "tarihi kahramanlar yapar" burjuva bakış açısına sahip olduğu için halkı silahlandırmamış, kitleleri Sri Lanka devleti karşısında savunmasız

birakmıştır. Mezvi savaşında odaklanması sebebiyle ağır ve modern silahlar edinmiş, silahlama konusunda emperyalizme ve uluslararası silah pazarına bağımlılığı artmıştır. Hem askeri açıdan hem de yurtdışında yaşayan Tamillerin maddi desteğine bağımlı kaldığı ve kendi kendine yeterli bir ekonomi yaratmadığı için Sri Lanka başkanı-

ter Öncü Örgüt ve diğer devrimci güçler olan Tamil Elam Ulusal Kurtuluş Cephesi, Tamil Elam Halk Kurtuluş Cephesi gibi gerçek dostlarıyla iyi ilişkiler kurmamış, onların faaliyet yürütmesine izin dahi vermemiştir.

Tamil halkının ada içinde yaşadığı üç bölge arasındaki bölgesel farklılıklara gereken önemi vermemiş, bu nedenle doğu bölgesini kontrol eden Karuna'nın işbirlikçiliğine engel olamamıştır.

Tamil halkının bir kısmının inandığı İslamiyet'e karşı hatalı ve baskıcı yaklaşımları nedeniyle Müslüman Tamillerin desteğini kaybetmiştir. Özellikle Ekim 1990'da 28 bin Müslüman'ın Jaffna'dan zorla kovulması devletin işine gelmiştir.

Tüm bu hatalarına ve sınırlarına karşın LTTE bugüne kadar kararlı şekilde savaşmıştır. Haklı davası uğruna binlerce kadrosunu şehit vermiş, şanlı bir gelecek yaratmıştır. Son askeri yenilgi uzun mücadeleleri açısında oldukça ciddidir ancak Tamil Elam halkının bağımsız yurt ve kurtuluş özlemi yaşamaya devam etmektedir. Aylar geçmesine karşın bugün halen 300 bini aşkın Tamilli, Nazileri aratmayan toplama kamplarında zor şartlarda tutulmaktadır. Uluslararası yardım kuruluşlarının ve medyanın kamplara girmesine izin verilmemektedir. Gençler ailelerinden sistematik şekilde ayrılmaktadır. Eve dönüş taleplerine izin verilmemektedir. Siyonistlerin Filistin'de yaptığına benzer olarak Tamil yurdunda Singala yerleşimleri açmayı planlamaktadır.

Tamil halkı hatalarından dersler alarak yalnızca ulusal baskı ve zulümden değil sınıfsal sömürü ve basıdan kurtulmak için nihai zafere kadar mücadele etmeyi sürdürecektir. Dünyanın tüm ilerici, demokratik ve devrimci güçleri Tamil halkının bağımsız bir yurt için verdiği haklı mücadeleyi desteklemektedir.

BAĞIMSIZ BİR TAMİL ELAM TALEBİNİN KÖKENİ

Bugün ada nüfusunun beşte biri, 17 milyon, Tamil'dir, geri kalan ile Singala halkıdır. Tamiller genellikle kuzeyde ve doğuda ve ortasındaki plantasyonlarda yaşatmadır. Tamil halkının anavatanı yaklaşık 19.509 kilometrekaredir.

Singala halkı adaya gelişlerini MÖ 500 civarında Prens Vijaya'nın Hindistan'dan gelişine dayandırmaktadır. Onlar geldiğinde Tamil halkı adada yaşamaktaydı. Anakaradan yalnızca 30 mil uzakta olan adanın

Hindistan'dan göçlerin hedefi olması doğaldı.

1505 yılında Portekizli sömürgeciler adaya geldiklerinde adada 3 krallık bulunmaktaydı. Jaffna'daki Tamil krallığı ve Kotte ile Kandy'deki Singala krallıkları. 1619'da Portekizliler Jaffna krallığını kendilerine bağladılar. 1656'da Hollandalılar, 1796'da İngilizler adayı işgal etti. 1802'de ada Seylan olarak İngiliz İmparatorluğuna bağlandı. 1833'de tüm ada tek bir yönetim altında birleştirildi. Bu dönemde İngilizler, Hindistan ankarasında yaşayan Tamilleri çay, kahve ve Hindistan cevizi yetiştiriciliğinde çalıştırmak için adaya getirdiler.

1919'da, Tamil ve Singalalardan oluşan Seylan Ulusal Kongresi, bir Tamil olan Ponnambalam'ın önderliğinde kuruldu. 1921'de ise yalnızca Singalaların haklarını savunduğu gerekçesiyle kurucusu örgütten ayrıldı. 1947'de Soulbury Anayasası kabul edilerek tüm adada sömürge yönetimi altında üniter bir devlet kuruldu. 1948'de İngilizler adanın yönetimini Singala kompradorlarına bırakarak adadan ay-

ırıldı. Singala egemen sınıfları Sri Lanka adasını Singalaların kendi yurdu olarak kabul etti ve Tamilleri yabancı sayarak onları üniter Singala Budist devletinin altında asimile etmeye başladı.

Egemen sınıflar 1949'da çıkardıkları Vatanşılık Yasası ile plantasyonlarda çalışan Hindistan kökenli 1 milyonu aşkın Tamillinin vatandaşlık haklarını ellerinden aldı ve onları devletsiz olarak ilan etti.

1949'da Tamil halkının babası olarak kabul edilen Chelvanayagam'ın önderliğinde Tamil Federal Partisi kuruldu. 1951'deki ilk kongresinde federal devlet ve özerk Tamil bölgesi için faaliyet yürütme kararı aldı. Buna karşılık 1956'de hükümete gelen Bandaranaike, Singala'yı Seylan'daki resmi dil olarak ilan etti ve yoğun bir Singala-Budist şovenizmi uyguladı.

1958'de Bandaranaike ve Tamil lideri Chelvanayagam federal devlet üzerine bir anlaşma imzaladı ancak şovenistlerden gelen yoğun tepki üzerine 1 hafta sonrasında hükümet anlaşmayı tek taraflı olarak reddettiğini açıkladı. Buna cevap olmak için Federal Parti barışçıl sivil itaatsizlik eylemlerine başladı ancak hükümet buna karşılık binlerce polis ve

askerle halka saldırdı ve 200'den fazla insan öldürüldü, binlercesi zorla göç ettirildi.

1959'da bir Budist rahip öldürülünce, rahibin eşi olan Bandaranaike, dünyanın ilk kadın başbakanı sıfatıyla başa geçti ve şovenist uygulamalara devam etti. Bu uygulamalar Tamil halkının devlete daha fazla tepki göstermesine sebep oldu.

22 Mayıs 1972'de Seylan, cumhuriyet sistemine geçti ve ismini Sri Lanka Cumhuriyeti olarak değiştirdi. Birleşik Cephe hükümeti Singala-üstünlüğüne dayanan bir anayasa hazırladı, Budizm'i de facto devlet dini haline getirdi. Tamilleri ikinci sınıf vatandaş konumuna indirdi.

Devletin saldırılarına ve baskısına karşın Federal Parti, Tamil Kongresi ve Seylan İşçi Partisi, Tamil Birleşik Cephesi (TUF) adı altında birleşti. Bu örgüt 1976'da Tamil Birleşik Kurtuluş Cephesi (TULF) adını aldı. Bu dönemde küçük bir gençlik örgütü Tamil Yeni Kaplanları adı altında militan bir örgüt oluşturdu. Daha sonra bu örgüt 1976'da Jaffna'da 17 yaşındaki Prabhakaran'ın önderliğinde Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları ismini aldı.

1974'de Tamillere yönelik saldırılar arttı. Şovenistler Tamil Kültürel Konferansına saldırdı 9 kişiyi öldürdü. Tamil öğrencilerin üniversitede okuması engellendi, Tamillerin bürokraside görev almasına izin verilmeye baş-

landı. 1976'da TULF "ulusların kendi kaderini tayin hakkına dayanan özgür, egemen, laik, sosyalist Tamil Elam Devleti" hedefini kabul etti, 1977'de "Bağımsız Tamil Elam" sloganıyla seçimlere katıldı ve seçimi referanduma çevirdi. % 90'dan fazla oy alarak halkın bağımsızlık özlemini gösterdi. Devletin buna cevabı daha fazla şiddet ve baskı oldu. Örneğin Tamil halkının değerlerini yansıtan ve ender bulunan el yazması 95 bini aşkın cilt kitabın yer aldığı Jaffna Halk Kütüphanesi ordu tarafından yakıldı.

Kurtuluş savaşının başlamasından hemen önce 1983 Temmuz'unda "Kara Temmuz" adı verilen katliamlarla 4 bini aşkın Tamil öldürüldü, on binlercesi evsiz kaldı. Bu saldırı ulusal kurtuluş mücadelesi açısından dönüm noktası oldu. Tamil halkının "parlamentar-demokrasiye" olan tüm inancı yıkıldı. Mücadele barışçıl mücadeleden silahlı mücadeleye evrildi. Binlerce genç militan örgütlerle harekete geçmeye başladı. Bu mücadele, o dönem Rus Sosyal Emperyalizminin güdümünde olan Hint yayımlıcağı tarafından ABD'nin güdümündeki Sri Lanka'ya karşı kullanılmak istendi. Tamilli gençler Hindistan'daki kamplarda askeri eğitim almaya başladı. Birkaç yıl içinde LTTE en güçlü örgüt olarak belirdi, Sri Lanka'nın veya Hindistan'ın ajansı haline gelen diğer örgütleri şiddet kullanarak tasfiye ederek güçlendi.

ARTIK KIZIL SANCAĞIMIZIN ALTINDA, GELECEĞİMİZ İÇİN SAVAŞACAĞIZ!

Yaşadığımız coğrafya güçlü bir isyançı geleneğe, zulme, baskılara karşı sayısız direnişe tanıklık eder.

İşçiler, köylüler, zanaatkarlar Osmanlı İmparatorluğu'nun baskılarına ve sömürsüne karşı direniş bayrağını daima yükseklerde dalgalandırmıştır. Tüm bu tarihsel birikim 1900'lerle gelindiğinde artık bilimsel sosyalizmin güçlü fikirleri ile yeniden ete kemiğe bürünmeye başladı. Avrupa'da giderek gelişen ve sertleşen sınıf mücadelesinin etkisi ülkemizde de kendini giderek daha fazla hissettiriyordu.

Özellikle Rusya'da gelişen devrim mücadelesi Anadolu bozkırlarında büyük bir ilgi ve sempati ile takip ediliyordu. Osmanlı-Rus savaşının da etkisi ile bölgeye daha fazla çevrilen gözler sadece Rus Çarlığı'nın vahşi yüzüne değil buna karşı komünizmin bayrağını yükselten Bolşeviklere de dikkat kesiliyordu. Rusya'da Bolşeviklerin önderliğinde emekçilerin Çarlığı devirmesi bu sempatinin büyümesine neden oldu. Ülkenin dört bir yanında komünist cemiyetler kurulmakta, komünizm için şiirler bes-telenmekte, türküler yakılmaktaydı.

Buz kırıldı yol açıldı!

Emperyalistlerin I. Paylaşım Savaşı ile Anadolu'daki açık işgali sonucu birçok bölgede kurulan Müdafai-Hukuk Cemiyetlerinin direnişleriyle gelişen bu hareket kendi partilerini yaratmakta gecikmedi.

Ülkemiz topraklarında böylece yeni bir dönem açılıyor, emekçileri kurtuluşa götürececek güzergâha giriliyordu. Yüzyıllardır baskı ve zulüm altında inleyen milyonları yaşadıkları bu karanlıklardan kurtaracak güneş doğmak üzereydi. Emekçilerin; emperyalizme, feodalizme ve faşizme karşı savaşacakları, iradelerini ortaya koyacakları, kendi partileri filiz verecekti.

Gelişen bu dalganın etkisi ile

1920'lerde Türkiye Halk İştirakun Fırkası (Ankara), Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası (İstanbul) kuruldu. Türkiye Halk İştirakun Fırkası, Anadolu'da örgütlenen bağımsız grupların biraraya gelmesiyle inşa edilmişti. Ekim Devrimi'nden etkilenmiş, Bolşeviklere sempati duyan ve kendilerini sosyalist olarak niteleyen çeşitli grupların bir araya gelmesi ile kurulan bu partide ideolojik bir birlik yoktu. Ankara merkezli olan bu parti komünizme önemli bir sempati beslemekle birlikte bir programa sahip değildi. Kemalistlere muhalif kesimlerin komünizmden etkilenerek bir araya geldikleri bu oluşum Türk milliyetçiliğinin önemli izlerini taşıyordu. Mecliste kendilerini komünist olarak tanımlayan birçok insan bu parti ile birlikte hareket etmekteydi.

Şefik Hüsnü (Deymer) önderliğinde kurulan Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası ise 1918 sonrası Avrupa'dan dönen aydınların, yazarların oluşturduğu bir gruptu. Çoğunluğu Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde yaşanan grev, çatışma ve direnişlerin içinde yer almış militanlardan oluşuyordu. Türkiye Halk İştirakun Fırkası'ndan farklı olarak bir programa sahip olan bu parti Marksizm'i inceleyen, araştıran üyelerden oluşuyordu. Aydın tabanına dayanan bu partide uzlaşmacı eğilimler oldukça güçlüydü. Türkiye Komünist Partisi bu iki parti ile birlikte Mustafa Suphi'nin önderliğini yaptığı grubun birleşiminden meydana geldi.

Bolşevik bir militan...

1883 yılında Giresun'da dünyaya gelen Mustafa Suphi, vali olan babasının görevi nedeniyle ilköğrenimini Kudüs ve Şam'da, ortaöğrenimini Erzurum'da gördü.

İstanbul'da Hukuk Fakültesini bitirdikten sonra Fransa'ya gitti. Paris'te Siyasal Bilgiler Yüksekokulu'nda öğrenim gördü. Ahmed Ferit

tarafından çıkarılan ve Milli Meşrutiyet Fırkası'nın sözcülüğünü yapan "İfham" gazetesinde, yazı işleri müdürü olarak çalıştı. İttihat ve Terakki'nin iktidara gelmesi ile birlikte onlardan uzaklaşmaya başladı. Balkan Savaşı'na karşı çıktı, İttihat ve Terakki'nin baskıcı uygulamalarına karşı bir çizgi benimsedi. Mahmut Şevket Paşa'nın öldürülmesinin ardından 15 yıl hapis cezasına mahkûm edilerek Sınop'a sürgün edildi. 1914'te birkaç arkadaşı ile birlikte bir balıkçı teknesi ile Rusya'ya geçti. I. Paylaşım Savaşı başladığında Mustafa Suphi Batum'daydı. Burada savaş esiri olarak tutuklandı. Bu sırada Bolşeviklerle tanıştı. Marksizm'i inceledi, ideolojik olarak kendini geliştirdi ve Türkiyeyi savaş esirleri içinde ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürüttü. 1915'e gelindiğinde Mustafa Suphi örgütlü bir Bolşevik olarak Rus devrimine katıldı. 1917 Ekim Devrimi ile birlikte tüm savaş esirleri ve politik tutuklular gibi o da özgürlüğüne kavuştu. Devrimin geliştirilmesi amacıyla Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin talimatı ile Rusya'nın çeşitli bölgelerinde çalışma yürüttü. Türkistan'da görev yaptığı süreçte Türkiyelilerden oluşan bir Kızıl Ordu Birliği örgütledi. Bu birliği Anadolu'ya göndermek üzere hazırlıklara girişti. Çin, Kaşgar, Buhara, Hiva, İran ve Türkiye'de propaganda faaliyeti sürdürecektir **Beynelmilel Şark Tebligat Şurası** örgütledi ve başkanlığını yaptı.

1920 yılının 28 Nisan'ında ayaklanan Bakü işçileri, Azerbaycan Müsavavat Hükümeti'ni yıkarak, Sovyetlerini kurdular. Mustafa Suphi, Mayıs ayında, Taşkent'ten Bakü'ye geldi. Bu dönemde Anadolu'ya dönme fikri zihninde daha da somutlaşmıştı. Partinin kuruluş kongresi Ankara'da yapılmak istendi ancak Ankara hükümeti buna izin vermedi. Bu sırada komünist gruplar kongre hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürmekte, delege-

ler seçilmekteydi. 23 Temmuz-7 Ağustos 1920 tarihleri arasında toplanan 3. Enternasyonal'in ikinci kongresi **Şark Milletleri Kurultayı (Doğu Halkları Kurultayı)**'nin toplanmasını kararlaştırdı. 1 Eylül 1920 tarihleri arasında toplanan Kurultay'a, bu ülkelerden 1833 delege katıldı.

Ve büyük gün...

Büyük bir coşku ile sonuçlanan Kurultayın ardından 10 Eylül 1920 tarihinde Bakü'de Sovyetler Birliği'nin çeşitli yerlerinden Mustafa Suphi'nin örgütlediği Türk sosyalistlerinin delegeleri, Anadolu'nun değişik şehirlerinden, ilçelerinden Türkiye Halk İştirakun Fırkası'nın ve İstanbul Sosyalist Fırkası'nın 74 delegesi ile birlikte toplam 235 delege katılmı ile Birinci ve Umumi Türk Komünistleri Kongresi, TKP'nin kuruluş kongresi toplandı.

Kongre Mustafa Suphi'yi Genel Sekreterliğe Ethem Nejatı'da sekreter yardımcılığına seçti ve öncelikli olarak Anadolu'ya geçme ve örgütlenme hedefi koydu.

Kalbim yine çarpıyor, yine çarpacak!

Kongreden yaklaşık dört ay sonra alınan kararlar doğrultusunda Ankara ile iletişim kuran TKP Merkez

Komitesi Anadolu'ya doğru yola çıktı. Amaçları Ankara'ya ulaşmak, hükümetle görüşmek ve parti örgütülüğünü geliştirerek, geniş yığınların direnişine önderlik etmektir. Mustafa Suphi 14 yoldaşı ile birlikte Bakü'den Kars'a geldi. Burada Kazım Karabekir tarafından törenlerle karşılandı. Ancak Kemalistlerin gerçek yüzü bir süre sonra ortaya çıkacaktı. Kars'tan çıktıktan sonra Teşkilat-ı Mahsusa tarafından örgütlenen gruplar Suphi ve yoldaşlarını Erzurum'a sokmaz. Geçtikleri güzergâh üzerinde çeşitli yerlerde örgütlenen provokasyonlar ile Suphi ve yoldaşları Trabzon'a yönlendirilir. Şehre girmelerine izin verilmez. 15'er bir takayla Batum üzerinden Bakü'ye geçmek üzere denize açılırlar. Silahları alınan 15'er 28 Ocak'ı 29'a bağlayan gece Yahya Kaptan ve çetesi tarafından öldürülerek denize atılır. M. Kemal 15'lerin her adımını Kazım Karabekir aracılığı ile takip eder ve son olarak Karadeniz'de katledilmeleri emrini verir. Yahya Kaptan, adı Teşkilat-ı Mahsusa ile birlikte işlediği katliamlarla anılan **"Mustafa Kemal'in Muhafız Alayı Komutanı"** Topal Osman'ın adamıdır. Kemalistler 15'leri öldürerek devrimcilere, komünistlere olan düşmanlıklarını açıkça göstermiştir. 15'lerin öldürülmesinin ardından komünistlere, devrimcilere muhaliflere yönelik saldırılar yoğunlaştırılır. Türkiye Halk İştir-

Tarihten kısa kısa...

- 11 Eylül 1973'te Şili devlet başkanı Salvador Allende ABD'nin örgütlediği ve Augusto Pinochet önderliğinde yürütülen bir askeri darbe sonrası öldürüldü.

- 6 Eylül 1939'da Nazi Almanyası tüm Yahudi vatandaşlarının Sarı Yahudi yıldızı taşımasını zorunlu kıldı.

-12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası; 12 Eylül sabahı yönetime el koyan ordu gerçekleştirdiği darbe ile ilerici, devrimci, yurtseverlere, emekçilerin kazanılmış haklarına savaş açar. Emperyalizmin dünyayı yeniden şekillendirdiği bir dönemde devlet adeta bir kıyım gerçekleştirir. Bugün yaşamımızı derinden etkileyen yasalar bu dönemde çıkarılır. 12 Eylül, geleceği emperyalistlerin ve onları uşağı egemen sınıfların ihtiyaçları doğrultusunda kalıba döker. Resmi kayıtlara göre darbe ile 18 devrimci idam edildi, 259 kişi idamla, 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163'ncü maddelerinden, 98 bin 404 kişi **"örgüt üyesi olmak"** iddiası ile yargılandı. 4 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı, 300 kişi 'kuşuklu' bir şekilde öldü. 171 kişinin işkenceden öldüğü 'belgelendi'. Sendikalar kapatıldı, örgütlenmenin önüne yeni engeller getirilen yasalar çıkarıldı, YÖK kuruldu, DGM'ler yeniden açıldı. Hapishanelerde 300 kişi yaşamını yitirdi.

rakun Fırkası'nın şubesi kapatılır, 200'e yakın üyesi tutuklanır.

Devrim ırmağı Mustafa Suphi önderliğinde kurulan Türkiye Komünist Fırkası'nın açtığı yoldan 89 yıldır kimi zaman derinden ve sessizce kimi zaman çağlayarak akmaktadır. Komünistlerin bu topraklara etkileri direniş tohumları bugün ülkenin dört bir yanında dağlarda, fabrikalarda, tarlalarda filiz vermeye devam etmektedir!

FAŞİZMİN TARİHTEKİ AYAK İZLERİ: 6-7 EYLÜL OLAYLARI

6-7 Eylül 1955 TC devletinin faşizan yüzünün bütün berraklığıyla ortaya çıktığı tarihten biridir. Mayıs halk düşmanlığı ile yoğrulmuş olan TC devletinin hedefinde bu kez başta Rumlar olmak üzere Ermeni ve Yahudi azınlıklara mensup halkımız vardı.

6-7 Eylül olayları gayrimüslim

azınlıkların tasfiyesinde köşe taşlarından biridir. İstanbul'da başlayan daha sonra İzmir'e de sıçrayan olaylarda Rum, Ermeni ve Yahudilerin malları yağmalanmış, ibadethaneleri yıkılıp yıkılmış, tecavüz ve ölüm olayları yaşanmıştır. Sürüler halinde gayrimüslimlerin yaşadığı bölgelere saldıran faşizan güruhlar planlanan şekilde saldı-

tılarını gerçekleştirmiş her şey olup bittikten sonra sıkıyönetim ilan edilerek olaylara sözde müdahale edilmiştir. Yaşananlar o dönemde gelişen bir şeymiş gibi gösterilmek istenmiş, dahası dönemin gazetelerinde olayların "gayrimüslimlerin Türk vatandaşları kışkırtmaları sonucu başladığı" iddia edilmiştir. Bugün sıklıkla tanık olduğumuz linç girişimlerinin arkasından egemen sınıf temsilcilerinin ağzından dökülen "vatandaş hassasiyetinin" o zaman da geçerli olduğunu görmek bizler açısından şaşırtıcı değildir elbette. **Zira 6-7 Eylül olaylarının arka planında TC devletinin bahsini ettiğimiz politikaları ile adım adım planlanmış bir süreç vardır.**

Kıbrıs sorununun Türk egemen sınıflarının gündemine oturmasıyla birlikte, Türkiye'de yaşayan Rumlara ve diğer gayrimüslim azınlıklara yönelik kışkırtmalar da başlamıştır. Doğrudan devlet eliyle kurdukları Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti (KTC) sendikalarından öğrenci derneklerine birçok alanda etkinlik sağlamış ve TC devletinin (veya daha doğru olarak emperyalist efendilerinin) çıkarları doğrultusunda çalışmalar yürütmüş-

tür. Olaylar 5 Eylül akşamı, Selanik'te Atatürk'ün evine bomba atılmasıyla başlamış olarak gösterilmiş olsa bile, Rumlara yönelik saldırılar ve kışkırtma çabaları daha öncesinden başlamıştır. 4 Eylül günü Taksim'de Rumca gazeteler ateşe verilir. Yine aynı gün üzerinde "Kıbrıs Türk'tür" yazılı 20 bin plaket bastırılıp halka dağıtılır. Adım adım hazırlanan ortamda, Selanik'teki bombalama sadece kıvılcım olmuştur. Ki daha sonrasında bombayı koyanın bir Türk istihbarat görevlisi olduğu ortaya çıkmıştır. Bombalama haberi dönemin başbakanı Adnan Menderes'in emriyle önce radyodan duyurulur. Yine İstanbul Ekspres gazetesi ikinci baskıyı yaparak haberin tüm İstanbul'da duyulmasını sağlar. KTC öncülüğünde geniş kitleler provoke edilerek Taksim'e doğru bir yürüyüş başlatılır ve öncelikle Rum gazetelerinin büroları tahrip edilir. Peşi sıra gayrimüslimlerin işyerlerine ve evlerine yönelik saldırılar başlar; listeler önceden hazırlanmış, evler işyerleri tespit edilmiştir. Her ne kadar Rumlara yönelik bir olaymış gibi başlasa da saldırının hedefinde Ermeniler ve Yahudiler de bulunmaktadır. Olayların yaşandığı iki gün boyunca mahkeme zabıtlarına göre, 4 bin 214 ev, 1004 işyeri, 73 kilise, bir sinagog, iki manastır, 26 okul ile aralarında fabrika, otel, bar gibi yerlerin bulunduğu 5 bin 317 mekân saldırıya uğramıştır. Aynı durum İzmir'de de yaşanmış birçok ev, dükk-

kan ve kilise yakılıp, yıkılmış ve yağmalanmıştır. Yine birçok kadına tecavüz edilmiş, resmi rakamlara göre 3 kişi öldürülmüş, 30 kişi de yaralanmıştır. Oysa gerçek sayı resmi olanın daha da üzerindedir. Saldırıların sonucunda milyonlarca liralık hasar oluşmuş, fakat devlet tarafından çok daha azı karşılanmıştır.

Olaylardan birkaç ay sonra büyük bir göç dalgası başlar. Gayrimüslimlerin mülkleri, işyerleri Müslümanların eline geçer, hasara uğrayan birçok dükkân yeniden açılmaz. Böylece nüfusun homojenleştirilmesinde ve gayri müslimlerin ekonomik yaşamdan tasfiyesinde bir adım daha atılmış olacaktır. 1934'de "Trakya olayları" olarak bilinen Yahudilere yönelik saldırıdan sonra, 40'ların ilk yarısında uygulanan zorunlu askerlik ve "varlık vergisi" gibi uygulamalardan sonra faşizmin yeni bir planı daha başarıya ulaşmıştır. Dönemin Özel Harp Dairesi başkanlarından **Sabri Yirmibeşoğlu**, daha sonra verdiği bir röportajında 6-7 Eylül olaylarının "başarıyla gerçekleştirilmiş bir plan" olduğunu belirtmiştir. **Sözün kısası her şey devletin kontrolü altındadır!**

Olayların hemen ardından suçlu olarak ilk başta dönemin ilerici ve devrimci aydınları tutuklanır. Hatta emniyette düzenlenen bir fezleke ile Komiternle, Kominformla bağlantılar kurulur! Bunun yanında KTC kapatılmış ve birçok üyesi tutuklanmıştır. Ancak olayların sorumluluğu 27 Ma-

yas darbesinin ardından yapılan ve Yassıada duruşmaları olarak bilinen süreçte Adnan Menderes ve DP yöneticilerine yükılır. Kuşkusuz onlar suçsuz değillerdir, fakat bu şekilde TC devleti kendini aklamıştır.

6-7 Eylül olaylarının bir diğer nedeni ülke içinde yaratılacak karışıklıklarla TC devletinin uluslararası alanda Kıbrıs politikası konusunda elini güçlendirmek istemesidir. Zira olayların başladığı tarihte Londra'da İngiltere, Yunanistan ve Türk devletinin katıldığı Kıbrıs konulu bir konferans düzenlenmekteydi. Kıbrıs sorunu ayrı bir çalışma konusu olmakla birlikte şunu söylemeliyiz ki o dönemden başlayarak TC devletinin işgalinin de yaşandığı sonraki süreçte mesele İngiliz emperyalizminin lehine "çözümüştür". Zira İngiliz emperyalizmi bugün de Kıbrıs'taki askeri varlığını tartışmasız olarak sürdürmekte ve bu durum TC devletinin hiçbir vatandaşının ulusal gururunu incitmemektedir!

6-7 Eylül 1955'te yaşananlar faşizmin tarihteki ayak izleridir. Zira o ancak bu şekilde varlığını koruyabilmektedir. Dün gayrimüslim azınlıklara yönelik saldırganlık, bugün Kürt ulusunu hedef almaktadır. İrkçı/şovenist niteliğinde TC devleti bir adım geri atmamakla kalmamış, aksine sicilini yeni suçlar eklemiştir. Anlaşılmaması gereken bu sicilini asla temizleyemeyeceğidir.

"Hızır ile Azrail karşılaşmışlar bir meydana. Bu iki ezeli düşmandan Hızır iyiliği, Azrail ise kötülüğü temsil ediyormuş. Hızır iyi niyetli, Azrail ise hilelerle doluymuş. Hızır da kurnazmış, kolay yutulacak lokma değişmiş hani. Neyse, derken Azrail çekmiş baltasını yürümüş Hızır'ın üzerine. Bunu gören Hızır hemen buğday olup serpilmiş yere. Azrail de horoz olup yemeye başlamış buğdayları. Hızır tilki olmuş saldırılmış Azrail'e, Azrail ise köpek olup kovalamış. Hızır su olmuş hemen bir çeşmede, Azrail ise at olmuş başlamış suyu iç-

Dersimli Amcalar -2-

meye. Hızır hemen koyun olmuş, Azrail ise kurt olup saldırılmış. Derken Hızır aniden eli baltalı insan olmuş vurmuş baltasını, boynunu uçurmuş kurdun" diyerek başladı söze amca. Ve devam etti:

"Devlet de Azrail'in ta kendisidir. Onlarda hile hurda çoktur, asker de. Nasıl olsa garibanın çocuğu çok 'tohumuna para mı verdim' diyor. Beyinlerini yıkıyor. 'Vatan-millet-Sakarya' diyerek salıyor garibanın üzerine. Size diyeceğim odur ki, kelle sayısı çok olunca 'güçlüyüz' sanmayın. İlla ki sayı da gerekli. Ama kafaların içi dolu olmalı. Az olsun ama kafası dolu olsun. Bilinçli olsun."

Sohbet devam ediyor, saatler ilerliyordu. Köyden çıkış saati gelmişti. Ev halkıyla vedalaşıp, diğer evdeki yoldaşlarla buluşup çıkıyoruz köyden. Konaklama yerine doğru yola koyuluyoruz. ...

Amca sabah erkenden koyunları otlatmak için bırakıyor merekten. Köyün üstündeki ormansız tepeye doğru sürüyor koyunları. Şafak henüz sökmemiş, hava serin. Koyunlar önde amca arkada ilerliyor. Amca ağır ve dalgın bir şekilde çıkıyor bir kayanın üzerine. Şöyle etrafı genişçe görebileceği bir şekilde oturuyor. Aliboğazı tam karşısında, tüm görkemiyile sabahı karşıyor. Koyunlar ise kendi başına ot-

luyor. Amca'yı geçmişe götürüyor Aliboğazı. Yaşananlar bir bir aklına geliyor. Duydukları, gördükleri. Yaşanan acı yıllar yüreğini sızlattıyordu. Bu dağlar, taşlar, vadiler ve köyler... Nelere tanıklık etmedi ki, kimleri saklamadı ki? Seyit Rıza'lardan, Qopo'lara, bugünün ve geleceğin habercisi "umudun evlatlarına", yani gerillalara... Hep bir ana şefkatiyle kucaklayıp, korudu ve besledi kendine sığınanları. Umudun evlatlarına ulaşabilmek için.

"Şimdi de yiğitlerin var bağrında, oğulların-kızların. Canımızın parçaları hani" diye seslendi Aliboğazı'na. "Koru onları, koru ki sömensen yoksulun, garibanın yüreğindeki umut ateşi..." ve döndü yüzünü hemen vadinin yanında yükselen Kırklar Dağı'na. "Ya Kırklar Dağı, sevgini ve şefkatini eksik etme onlardan. Eksik olmasın ki taşıyabilsinler yüreklerindeki umudu ve coşkuyu ezilene, yoksula..."

Şafak sökmüş ve güneş yeryüzüne yeni doğuyordu tüm sıcaklığı ve güler yüzüyle. Amca kafasını kaldırıp kontrol etti sürüsünü.

Sürü ilerlemişti. Son birkaç koyun kalmıştı tepenin üzerinde. Kalktı yerinden, koyunların peşinden yürüdü. Yürürken zorlanıyordu. Astım hastasıydı. Son tedavisinde doktorlar yine farklı bir şey söylemişlerdi. Ama hastalığına kötü giden bir şeyler seziyordu. Ve kalan ömrünün çok fazla olmadığını düşünüyordu. Gerçekten de hastalığı ilerlemişti. Kanser hastasıydı. Ama doktorlar henüz bunun farkında değildi. Ölümün çemberine her gün biraz daha yaklaşıyordu. Bunun farkındaydı. Kimselere söylemek istemiyordu. Aile içinde tedirginlik yaşanmasını, çocuklarının ruh halini etkilemesini istemiyordu.

Koyunları çevirdi. Saat epey ilerlemişti. Yavaş yavaş köye götürmeliydi. Köye doğru sürdü koyunları. Biraz ilerleyince dinlenme ihtiyacı hissetti. Köyü üstten gören bir ağacın gölgesine oturdu. Köy hareketliydi. Herkes bir şeylerle uğraşıyordu. Çocuk sesleri kendisine kadar ulaşıyordu. Amca derin bir iç çekti. Ömrü bu köyde geçmişti. 25 yıl muhtarlık yapmıştı. Hem kendi köyünde, hem de çevre köylerde dürüstlüğü ve adaletiyle biliniyordu ve sevilirdi. Yanlış olana kimse doğru, doğru olana ise kimse yanlış dedirtmezdi. 94'lerde gözaltına alınmıştı. Gözaltında düşmanın "Amca senin Partizancı olduğun biliyoruz, bari onu kabul et" söylemine "Benim Partizancı olduğumu dost da düşman da bilir. Bunu kimseden saklamıyorum" diye yanıtlamıştı.

Günler ağır ve çekilmesi zor acılarla iler-

liyordu amca için, hastalık iyice ilerlemiş, hastaneye yatırılmıştı. Gün be gün eriyip hastalığa yenik düşüyordu bedeni. Son birkaç gündür ağırları dayanılmaz bir ızdırıp veriyordu kendisine. Amca eşine bakarak: "Artık dayanmıyorum. Ölsem de kurtulsam" demişti.

Aradan biraz zaman geçmişti. Eşi yine yanı başındaydı her zamanki gibi. Eşine seslenerek kendine yaklaşmasını, bir şeyler söyleyeceğini belirtti. Eşi yaklaştı kendisine.

"Bak ben ölüyorum. Köye geri dönemeyeceğim. Dönsem de cenazem gidecek. Sana söyleyeceğim o ki, ben öldükten sonra dağdaki çocuklara evin kapısını kapatmayacaksın. Kapın onlara hep açık olacak. Eğer onlara kötü bakar, kapını açıp destek sunmazsan bilesin ki ahirette de olsam iki elim yakanda olur. Anlaşıldı mı?" diyerek eşinin onaylamasını istedi. Eşi kafa sallayarak onayladı. Bunu gören amca gönül rahatlığıyla gülmüştü...

Ölüme giderken bile unutmamıştı umudun evlatlarını. Kendisinden ayrı bir bedenini yaşamı olarak görmüyordu onları. Kendi içinden bir parçaydı hepsi. Amca da yaşam kaynağıydı onlar için. Tıpkı ezilen diğer yoksul halk gibi. Aynı ailenin fertleri olarak görüyorlardı birbirlerini. Hem umut, hem de yaşam kaynağıydılar birbirlerinin. Biri olmadan diğerinin varlığı anlamsızlaşırdı. Halk olmadan gerilla neye yarardı ki... Gerillalar bir halk da umutsuz, kararlıklar içine yürüyen kalabalıktan başka bir anlam ifade etmezdi...

(Dersim'den bir İK okuru)

Yaşasın enternasyonalizm!

İşçi-Köylü gazetemizin bazı sayılarını dünyanın dört bir yanında mücadele eden devrimci dostlarımıza, yoldaşlarımıza gönderdiğimizde güzel destek mesajları almaktayız. Dillerimiz ayrı olsa da mücadelemizin aynı hedefe doğru olması, gericiliğin tüm çabasına karşın milliyetçiliğin değil, enternasyonalizmin hayat bulması, sadece resimlerin ve fotoğrafların verdiği mesajın dahi dünyanın öbür ucunda net şekilde anlaşılması davamızın büyüklüğünü bizlere göstermektedir.

Aşağıda gelen mesajların bir kısmına yer veriyoruz.

"Yoldaşlar selamlar,

İsmim Reza, Endonezya'da yaşıyorum. Öncelikle Türkiye'de ABD emperyalizmine ve ülkenizdeki kukla rejime karşı sosyal kurtuluş hareketine-Halk Savaşına önderlik eden Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'nu selamlıyorum.

ABD emperyalizminin ve kukla rejiminin (SBY-Boedi) altında yaşayan benim ülkemde devrimci hareketin bir parçası olan Ulusal Kurtuluş Hareketi işçi-köylü ittifakı için işçi, köylü, gençlik ve kadın hareketi içinde Ulusal Demokratik Çizgide, Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisinin rehberliğinde mücadeleyi sürdürmektedir.

Sizleri bir kez daha selamlıyorum."

"Çok teşekkürler. Başarı ve daha fazla güç diliyorum yoldaşlar!" (Ka Rene-Filipinler)

"İnsanlığın kurtuluşu için büyük mücadelemizde sizlere başarılar diliyoruz. Bizler ülkemizde İbrahim Kaypakkaya'yı anmak ve tanıtmak için sizden destek ve bilgi bekliyoruz." (Kasama Projesi-ABD)

"Selanik'teki anti-emperyalist toplantının ardından karşıklı işbirliğini ve dayanışmayı geliştirmenin önemli olduğunu düşünüyoruz. Yoldaşca selamlar" (Bulgaristan İşçi Köylü Partisi Ulusal Komitesi Başkanı Zekov)

Baz istasyonu öldürür!

İstanbul-Gazi Mahallesi halkı baz istasyonlarına karşı mücadelelerine devam ediyor.

15 Ağustos günü Cemevi önünde toplanan kitle "Mahallemizde ölüm istemiyoruz/Gazi Emekçi Halkı" yazılı pankart asarak baz istasyonlarına doğru yürüyüşe geçti. "Baz istasyonu öldürür!", "Turkcell, Vodafone, Avea öldürür" yazılı dövizler taşıyan kitle sloganlarla yürüyerek baz istasyonlarını söktü. Eyleme saldıran çevik kuvvet polisleri kitlenin direnişi ile karşılaştı. Kitleye gaz bombaları ile saldıran polis 10 kişiyi gözaltına aldı.

Polis baz istasyonlarına karşı Gazi halkının yaptığı her eyleme saldırarak düşmanlığını göstermektedir.

"Mezarıma atanamadan öldü yazın!"

En temel insan haklarından biri olan ve sistemin bir pazardan farklı görmediği eğitim alanında; öğrenciler eşit haklardan yoksun, paralı ve anti-bilimsel bir eğitim görek, öğretmenler ise iş güvencesinden yoksun hale getirilerek mağdur ediliyor. Mağdur edilen diğer bir kesim ise yıllarca emek vererek eğitim fakültesini bitiren ama atama-

Ankara

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı'nın kapısına dayandı. Saat 13.30'da Demirtepe Ankaray Durağında bulunan öğretmenler buradan Milli Eğitim Bakanlığı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Adana, Bursa, Sivas, İstanbul, Eskişehir ve daha birçok ilden gelen öğretmenler yürüyüş boyunca "Diplomamız işsiz olmayacağı", "Atanma hakkımız engellenemez", "Öğretmenler işsiz, okullar öğretmensiz" sloganlarını haykırdılar. MEB önüne gelen öğretmenler burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada ül-

ke genelinde öğretmen ihtiyacının resmi rakamlara göre 140 bin, sendikaların belirttiği rakamlara göre 200 bin civarında olduğu buna rağmen 2009 yılı 15 bin öğretmen alımı yapılacağı bunların ise 8 bininin tek bir branştan (okul öncesi öğretmenlik) olduğu ve sadece 5 bin kadrolu alım yapılacağı belirtildi.

Açıklamadan sonra Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç bir konuşma gerçekleştirdi. Kılıç, konuşmasına "bu sorunların temel nedeni eğitimi bir hak olmaktan çıkararak ve piyasanın insafına bırakan eğitim politikalarıdır. Yani eğitimin piyasalaştırılmasıdır, bir mal gibi satılmasıdır" dedi.

Başbakan 13 yaşındaki çocuğa dava açtı!

istedi, ancak hepsinin yanıtı aynı oldu:

Bizde yok!

Başbakan kendisine hakaret ettiğini söylediği 13 yaşındaki çocuğun gözaltına alınmasını istemiş korumalar çocuğu yaka paça başbakanın otobüsüne getirmişti. Başbakan çocuğun boyunca sıkarak tırnakları ile boyuna çizikler atmış, çocuğu darp etmişti.

Bunlarla yetinmeyen Başbakan 13 yaşındaki çocuk hakkında hakaret davası açtı. M.S.Ö şu anda hapis istemi ile yargılanıyor.

etti. Açıklamanın ardından öğretmenler yanlarında getirdikleri tebeşirleri kırarak hükümeti protesto ettiler.

Mersin

İstanbul ile yapılan eylemle eş zamanlı olarak Mersin'de Taş Bina önünde AYÖP üyesi öğretmenler bir araya gelerek eylem yaptılar. Platform adına açıklama yapan Pınar Sakin, temel taleplerinin ücretli öğretmenliğin kaldırılması olduğunu belirterek Şubat atamalarına kadar 200 bin öğretmenin ivedi bir şekilde atanması gerektiğini söyledi.

İzmir

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu 24 Ağustos Perşembe günü İzmir, İstanbul, Mersin gibi illerin de aralarında bulunduğu birçok ilde eş zamanlı bir protesto gerçekleştirdi.

İzmir'de saat 17.30'da Konak YKM önünde bir araya gelen ve buradan Konak Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştiren atanmayan öğretmenler, MEB ve Nimet Çubukçu'yu protesto etti. Yaptıkları açıklamada Milli Eğitim Bakanlığı'nın öğretmen kadrosuna ayıracığımız bütçemiz yok açıklamasına "gemiciklere" ayıracığımız bütçeyi eğitime ayırın yanıtını verdiler. Basın açıklamasında sonra öğretmenler tebeşirlerini bırakarak, başvuru formlarını yaktılar.

KESK TOPLU SÖZLEŞME HAKKI İÇİN SOKAKLARDAYDI!

Toplu görüşme masasından çekilen ve kamu emekçilerinin mücadelesini sokaklara taşıyan KESK Ankara'da bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Selanik Caddesi üzerinden Yüksel Caddesi'ne gelen KESK üyeleri burada eylemlerini sürdürdüler. İlk olarak KESK Genel Başkanı Sami Evren KESK'in neden toplu görüşme masasından çekildiğini açıklamak üzere bir konuşma yaptı. Evren, "toplular görüşme masası hükümetin dayatmaları neticesinde sohbet masalarına dönmüştür. Toplu sözleşme hakkı gündeme alınmadan toplu görüşme olamaz. Hükümet 2010 yılında yapma-

ya vaat ettiği bir çalıştay ile kamu emekçisinin gözünü boyamak istemektedir. Bu oyalama politikasıdır. Bugünkü durum 2004 yılında verilen vaatlerden bile daha geri bir noktadadır. KESK toplu görüşme masasından figüran olmayı reddederek sokaklara çıkmıştır. İki buçuk milyon kamu emekçisinin zararına olan masadan tüm sendikaların çekilmesi gerekmektedir" dedi. Evren, KESK'in bundan sonraki süreçte sonbahar boyunca eylemler örgütleyeceğini ve bir uyarı boykotu gerçekleştireceğini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

(Ankara)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
ÖNSEL Baskı: SM Matbaacılık Adres: Ço-
bançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10
A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul Tel:
0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Kartal Büro çalışanımız Suzan Zengin'e komplo ve tutuklama

Devrimci, sosyalist ve yurtsever basına yönelik saldırılar "açılım tartışmaları" eşliğinde hızından bir şey kaybetmeden devam ediyor.

Yüzüne taktığı demokrat maskesi ile "demokratik açılım" naraları atan hükümet diğer yandan da gazeteleri kapatıyor, sansür uyguluyor, devrimci, yurtsever basın düşmanlığını sürdürüyor.

Baskılarla, düzmece senaryolarla, komplolarla devrimcilerle yönelik saldırıların son yıllarda artıran devletin yeni saldırısı Kartal Büro çalışanımız Suzan Zengin'e yönelik gerçekleşti.

Yine hatırlanacağı gibi kısa bir süre önce gazetemiz İşçi-Köylü yayımladığı bir röportaj gerekçe gösterilerek bir ay kapatılmıştı. Ondan önce de Erzincan büro çalışanlarımız ve okurlarımız aynı şekilde evleri basılarak gözaltına alınmış ve iki çalışanımızla birlikte iki okurumuz da keyfi bir şekilde tutuklanarak Erzurum Hapishanesi'ne sevk edilmişti.

7 yıldır Umur Yayıncılık'ta çalışan Kartal Büro çalışanımız Suzan Zengin'in evi ise 28 Ağustos sabahı saat 6.15'te İstanbul Emniyet Müdürlüğü polisleri tarafından basıldı. Çalışanımızın evini arayan polis bir dosya için ifade vermesi gerektiğini söyleyerek Zengin'i gözaltına aldı. Çalışanımız Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Polis çalışanımızın ifadesini rahatça mesai saatleri içerisinde alabilirdi. Ancak ciddi hiçbir gerekçe göstermeden, hukuksuz bir şekilde korku ve gözdağı vermek amacıyla çalışanımızın evi basılmıştır. Zengin'in neden gözaltına alındığını öğrenmek isteyen avukatına ise dosya hakkında gizlilik kararı olduğu söylenmiştir. Suzan Zengin ve aynı gün gözaltına alınan 3 kişi dört günlük gözaltının ardından 31 Ağustos günü savcılığa çıkarıldı.

Dört gün boyunca burada tutulan çalışanımız polis komplosunu protesto ederek açlık grevine başladı. Okurlarımız ve çalışanımız Suzan Zengin 31 Ağustos günü Beşiktaş DGM'ye getirildi. Çalışanımız Suzan Zengin, keyfi bir şekilde gözaltına alınmasını ve devrimci ve sosyalist basına yönelik saldırıları araştıran inkeren "Baskılar, komplolar bizi yıldıramaz" sloganları ile protesto etti. Önce savcılığa çıkarılan çalışanımız ve okurlarımız akşam saatlerinde sevk edildiğinde "Devrimci basın susturulamaz", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz" sloganlarını haykıran Suzan Zengin'e mahkemeyi takip eden diğer gazete çalışanlarımız ve okurlarımız da sloganlarla destek verdi.

Çalışanımız Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne götürülürken diğer üç kişi Metris Hapishanesi'ne sevk edildi.

Suzan Zengin'i evinden "bir dosya ile ilgili ifadesini alacağız" diyerek gözaltına alan polisin bir komplo peşinde olduğu ortaya çıktı. Bir süredir başka bir dava ile ilgili olarak takip ettikleri üç kişiden birinin çalışanımızla yaptığı bir telefon görüşmesini kendisine dayanak yapan polis bir komplo ile çalışanımızı

bu dosyaya dâhil etmiştir.

Kartal bölgesinde uzun yıllardır devrimci ve sosyalist basın kimliği ile gazetecilik yapan çalışanımıza isteyen herkes büro veya cep telefonu üzerinden ulaşabilmektedir. Çalışanımızın kendisine gelen bir telefona cevap vermesi polis için gözaltına alınarak tutuklanması için yeterli olmaktadır. Bu da devletin hukuksuzluğunu ve devrimci ve sosyalist basına yönelik düşmanlığını göstermektedir. Saldırıları, gözaltıları, tutuklamaları ve komplolar büyük bir onurla yürüttüğümüz devrimci ve sosyalist basın mücadelemizi durduramayacaktır.

(İşçi köylü gazetesi)

Baskılar, komplolar bizleri yıldıramaz!

Kartal Büro çalışanımız Suzan Zengin ve Gülsuyu'ndan gözaltına alınan 3 kişi ile ilgili Kartal Meydanı'nda 31 Ağustos günü saat 19.00'da bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemimize flama ve dövizleriyle DHF, YDG-M, Emek Gençliği, ESP, Kaldıraç, BDSP, Alın-teri, Halk Cephesi ve DİSK katılarak destek sundu.

Açıklamada "Halka zulmedenlerin baskılarına, tutuklamalarına, gözaltılarına boyun eğmeyeceğiz. Faşist Kemalist sistem bizim yıllarca hapishanelerde tutsak esde, işkencehanelerde sindirmeye çalışsa da bizler öfkemizi büyüterek mücadele bayrağımızı ileriye taşımak için var gücümüzle çalışacağız" diyerek baskılara boyun eğmeyeceğimizi ifade ettik. Eylemi "Baskılar bizi yıldıramaz", "Devrimci irade teslim alınmaz", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarıyla sonlandırdık.

(Kartal İşçi-köylü çalışan ve okurları)

2 Eylül Direnişi yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor!

2 Eylül 1977'de kurulan 1 Mayıs Mahallesi'nin 32. kuruluş yıldönümü vesilesiyle çeşitli etkinlik ve eylemler yaptık. Geleneksel hale gelen kuruluş festivalinin çıkış ama-

nın yoğun ilgisiyle karşılandı. Bu süreçte akşam saatlerinde mahallemizin kuruluş sürecinde ve sonraki yıllarda gerçekleştirilen eylemlerden görüntülerini yer aldığı sinevizyonunu yanı sıra "Umudun ateş toplarına" adlı belgeselin gösterimini yaptık. Yüzlerce kişinin ziyaret ettiği standımızda festivale çağrı da yaptık.

Stant çalışmamızın yanı sıra içerisinde gençliğe dönük çeteleşme ve yozlaşma, işsizlik, kentsel dönüşüm adı altında

sında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan program ortak hazırlanan açılış konuşmasıyla devam etti. Açılış konuşması 2 Eylül şehitlerinden Hüseyin Aslan'ın oğlu Metin Aslan tarafından yapıldı. Festival programı Mehmet Özcan, Beyhan Aksoy'un söylediği türkülerle devam etti. Daha sonra Grup İsyan Ateşi sahne aldı. Özellikle İbrahim Kaypakaya ile ilgili söylenen türküler hep bir ağızdan söylendi. Son olarak İsmail Hakkı Demircioğlu'nun söylediği türküler ile program sona erdi.

2. GÜN

Kriz, işsizlik, yoksulluk konulu bir panel yaptık. Partizan olarak örgütlediğimiz panele Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Engin Çelik katıldı. Güç-Der'de gerçekleştirilen panelde ilk sözü alan Engin Çelik'in emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı krizin nedenleri ve sonuçları üzerine yaptığı sunumdan sonra, sözü alan Hasan Gülüm işten atmalar ve bunun karşısında yaşanan direnişlerin önemine

vurgu yaptı. Soru-cevap bölümünden sonra DDSB'nin hazırladığı sinevizyon gösterimiyle etkinlik sonlandırıldı. Panelden sonra Partizan şapkaları ve önlükleriyle kalabalık bir şekilde ana caddede üzerinde 2 Eylül bültenimizin dağıtımını gerçekleştirdik.

Akşam ilk olarak Beyoğlu Kumpanya'nın sahne almasıyla başlayan program sırasında Güç-Der çocuk semah ekibi, Kutsal Evcimen ve Emre Saltık'la devam etti. Daha sonra Cezaevleri Merkezi Platformu'nun festivalimizi selamlayan açıklaması okundu. İlgili dinlenen açıklamadan sonra coşkulu bir şekilde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganı atıldı. Son olarak Grup Munzur'un sahne aldığı etkinlik atılan sloganlarla sona erdi.

3. GÜN

2 Eylül 1977'de şehit düşenler anısına tertip komitesi tarafından verilen yemekten sonra, 14.00'de mecinin bahçesinde açılan ortak pankartlar arkasında kortejler oluşturulan kitle 2 Eylül şehitlerini anan ve direnişi selamlayan sloganlarla toplanma yeri olan Cennet Dügün Salonu'na kadar yürüdü. Her kurumun kendi flamlarıyla katıldığı yürüyüşte sık sık "Yaşasın 2 Eylül direnişimiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Partizan ve Halk Cephesi'nin kitlesele

olarak katıldığı yürüyüş, 2 Eylül 1977 şehit verildiği yer olan 30 Ağustos (Şehitler) İlköğretim Okulu'nun önüne kadar sürdü. Burada okunan basın metninden sonra atılan sloganlarla festival alanına marşlar ve sloganlarla geri döndü.

Bu sırada 3001 Caddede üzerinde maskeli ve silahlı Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist militanları tarafından imzalı "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz" yazılı bir pankart asıldı.

Festivalin son günü gerçekleştirilecek olan akşam programı ise DTP'lilerin Kızıl Bayrak Dergisinde çıkan bir yazıyı gerekçe göstererek BDSP standına yaptığı saldırı sonrasında festivali örgütleyen platform tarafından alınan karar ile iptal edildi. Yürüyüş öncesi yapılan tehditlerle sorun gündeme gelmiş, platform duruma müdahale ederek DTP ile görüşerek sorunu çözme noktasında çaba göstermiştir. Yürüyüş sonrası tekrar görüşmek üzere DTP ile uzlaşmıştı. Fakat sorumsuzca tavrını sürdüren DTP buna rağmen yürüyüşün hemen sonrasında Kızıl Bayrak standına saldırarak iki devrimcinin yaralanmasına neden olmuştur. Günlerce verilen ortak emeği ve oluşturulan ortak iradeyi çözen tutumun devam ettirileceğine dair açıklamalardan dolayı, daha ciddi olumsuzluklara yol açmaması için program iptal edilmiştir.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

cını anlatmak ve festivale çağrısını daha canlı kılmak adına neler yapabileceğimizi tüm yoldaşlarımızla tartışarak çeşitli fikirler çıkarttık. Festivale bir hafta kala mahalle halkının yoğunluklu olarak geçtiği yerlere gazete, dergi ve kitaplarımızın yer aldığı stant açtık, stant açtığımız yerlerde mahalle direnişlerini anlatabileceğimiz fotoğrafların yer aldığı bir sergi hazırladık ve aynı zamanda akşamları gösterebileceğimiz bir sinevizyon hazırlamaya karar verdik. Bunların yanı sıra her sene festivale ilgili olarak çıkardığımız bülteni daha profesyonel çalışmaya ve festivalde "Kriz, yoksulluk ve işsizlik" konulu bir panel örgütlemeye karar verdik. Karar aşamasından sonra hemen işbölümü gerçekleştirerek bu süreci kolektif bir şekilde örgütlemenin de mutluluğunu yaşadık.

2 Eylül 1977 direnişinde şehit düşenlerin resimlerinin ve yine o direnişten çarpıcı karelerin yer aldığı sergimizi Partizan olarak katıldığımız 2 Eylül eylemleri ve çeşitli eylemliliklerden fotoğraflarla zenginleştirdik. İki gün Şükrü Santaş Parkı'nda, bir gün son durakta ve üç gün boyunca da 3001 Caddede üzerinde açtığımız sergimiz mahalle halkı-

geçleştirilen yıkım saldırıları, kültür sanat kapsamında devrimci sanatçı Yılmaz Güney hakkında, Cezaevleri Merkezi Platformu'nun hasta tutsaklarla ilgili açıklamasının ve 2 Eylül direnişi ve şehitlerini yönelik yazıların ve değerlendirmelerin yer aldığı 2 Eylül isimli bültenimizi ev ev dolaşarak halka ulaştırdık. Festival öncesi gerçekleştirdiğimiz bu faaliyetlerimizin başını ve coşkusunu festival alanına taşıdık.

Bu yıl 7.sini düzenlediğimiz 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali, 28-29-30 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirildi.

1. GÜN

2 Eylül direnişinde şehit düşenler şah-

KARTAL FESTİVALİ

Kartal Belediyesi tarafından "Kartal özüne dönüyor" sloganıyla düzenlenen ve 45 gün sürecek olan festival 15 Ağustos tarihinde başladı. 26 Eylül'e kadar sürecek olan festivale Umur Yayıncılık olarak stand açma başvurusunda bulunduk. Bu talebimize herhangi bir yanıt alamayınca Halk Cephesi, DHF ve biz Partizan olarak standlarımızı açtık. Festival programı kimi günler için ilgi çekici olmasa da gün boyu standımıza ilgi yoğun. Yayınlarımız ilgi gördüğü ve insanlarla sohbet etme imkanı bulduğumuz ve onlarında bizlerle daha uzun

sohbet etmek isteklerini görme imkanı bulduğumuz bir çalışma içindeyiz.

23 Ağustos tarihinde de Yeni Demokrat Gençlik Kartal Meydanı'nda öğrenci gençliğin yakıcı sorunu olan harçlarla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada % 8'den % 500'lere varan zam uygulamasının gerçekleştirilmek isteyen hükümetin buna karşı konulan tepki sonucu Bakanlar Kurulu'nda % 8 zam kararının alınmasının öğrenci gençliğin sorunlarına çözüm olmadığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından standımızın önüne geçip başlama eşliğinde

etkinliğimize devam ettik, halaylar çektik, sloganlar attık. Halkın ilgisi standımızın önündeki etkinliğimize yoğundu.

(Kartal İK okurları)

